

ДЖЕЙН АН КРЕНЦ ЧЕРНО И БЯЛО

Превод от английски: Елена Чизмарова, 2001

chitanka.info

ПРОЛОГ

ШЕСТ МЕСЕЦА ПО-РАНО...

Тя се приближаваше към него, принцеса-воин, изпълнена с желание за мъст. Носеше черен делови костюм и обувки с високи токчета. Тъмната ѝ коса бе вдигната на строг кок. Шалчето на врата ѝ подходдаше на яркия пламък в синьо-зелените ѝ очи. Издокараните в бели сака сервитьори я поглеждаха и бързо се отдръпваха от пътя ѝ. Тя мина решително през лабиринта от маси с ленени покривки и кристални чаши върху тях. Погледът ѝ не се отклони от целта си дори за миг.

Членовете на деловите среди в Сиатъл усетиха, че предстои беда, или поне пикантна клюка. В официалната трапезария на клуба се възцари тишина.

Седнал удобно на коженото канапе, Джак я наблюдаваше как се приближава.

— Ох, мамка му! — тихичко изстена той.

Очевидно бе прекалено късно за молитви.

Яростта, която изкривяваше интеллигентното лице на Елизабет Кабът, му показва, че е загубил. Тя бе разбрала всичко тази сутрин, а случилото се между тях снощи явно вече беше без значение.

Джак реши да прояви стоицизъм и примерно зачака неизбежното.

Елизабет почти бе стигнала до него и той знаеше, че е обречен. Но в последния миг това, което проблесна пред очите му, не бе целият му живот, а споменът за миналата нощ. Той си припомни сладкото, страстно очакване и трескавото желание, което ги бе обзело. За съжаление това бе единственото, което споделиха. Невероятната му възбуда го изненада, може би защото през изминалия месец се бе мъчил да я потисне. Но накрая тя бе помела самоконтрола му и опита, който мъж на неговата възраст би трябвало да притежава. Джак осъзна грешките си. Според Елизабет човек не трябваше да се преструва, че получава оргазъм.

Но снощи тя се държа много мило. Невероятно любезно, сякаш само тя бе виновна, че не е получила оргазъм. Всъщност Елизабет не изглеждаше изненадана, сякаш не бе очаквала нищо повече от интимността им и следователно не бе разочарована. Джак ѝ се извини и се закле да поправи грешката си веднага щом това стане физически възможно. Но тя му обясни, че трябва да се прибере у дома. Спомена, че имала делова среща рано сутринта, за която трябвало да се приготви.

Той неохотно я закара до готическото недоразумение, което тя наричаше „дом“, а когато я целуна пред вратата се убеди, че ще получи втори шанс. Следващия път щеше да се справи.

Но сега разбра, че следващ път няма да има.

Елизабет застана до сепарето. Тялото ѝ трепереше от страст, каквато определено ѝ липсваше снощи.

— Мръсно, двулично, коварно копеле! — процеди тя през зъби. — Какво те накара да мислиш, че ще се отървеш безнаказано, Джак Феърфакс?

— Не се стеснявай, Елизабет. Каж ми какво точно мислиш за мен.

— Наистина ли вярваше, че няма да разбере кой си? Мислиш ли, че можеш да се отнасяш с мен като с гъба? Да ме държиш на тъмно и да ме храниш с тор?

Знаеше, че не може да се защити, но все пак трябваше да опита.

— Никога не съм те лъгал.

— Да, бе! Никога не си ми казвал истината. Нито веднъж през последния месец дори не намекна, че ти си копелето, което осъществи поглъщането на „Галоуей“.

— Това е делова сделка, сключена преди две години и няма нищо общо с нас.

— Има много общо и ти го знаеш. Затова ме излъга.

Въпреки безнадеждната ситуация, или пък точно заради нея Джак започна да се ядосва.

— Не съм виновен, че никога не е ставало дума за „Галоуей“. Никога не си ме питала за това.

— Защо да те питам? — извика тя. — Не предполагам, че си замесен в това.

— Не си работила в „Галоуей“. Не знаех, че имаш връзка с компанията — възрази той.

— Няма значение. Не разбираш ля? Поглъщането на компанията бе най-безмилостното и ужасно нещо, което някога съм виждала в бизнеса. Фактът, че ти си бил наемникът, унищожил компанията, ми показва ясно какъв боклук си.

— Елизабет...

— Много хора пострадаха от тази сделка — прекъсна го тя, като стисна силно дръжката на елегантната си чанта. — И то доста лошо. Не работя с хора като теб.

Джак забеляза оберкелнера Хюго, който притеснено стоеше наблизо и не можеше да реши как да предотврати предстоящата сцена. Сервитьорът, който вървеше към масата с кана вода с лед, застина на няколко метра от тях. Всички в трапезарията вече слушаха внимателно, но Елизабет не забелязваше присъстващите.

Джак почувства странно вълнение, макар че се намираше в ужасно положение. Никога не бе предполагал, че Елизабет е способна на такова избухване. През изминалия месец му се бе сторила толкова спокойна и хладнокръвна.

— Мисля, че е по-разумно да се успокоиш — тихо каза той.

— Има ли причина да го правя?

— Две. Първо, имаме публика. Номер две: когато най-после се успокоиш, ще съжаляваш за тази сцена повече и от мен.

Елизабет му се усмихна с ледено презрение и той се изненада, че не вижда ледени висулки в косата ѝ. Тя махна небрежно с ръка и Джак прие жеста ѝ за лош знак.

— Не ми пука за публиката — отвърна му с висок глас, който вероятно бе чул и в кухнята. — Според мен на всички тук правя услуга, като им съобщавам, че си лъжливо копеле. Със сигурност няма да съжалявам за сцената.

— Ще съжаляваш, когато най-после си спомниш, че имаме подписан и подпечатан договор за „Ескалибур“. Независимо дали това ти харесва или не, ние с теб сме свързани.

Елизабет примигна. Джак забеляза изненадата ѝ. Разгорещена от ярост, очевидно бе забравила за договора, който подписаха вчера сутринта.

Тя реагира светкавично:

— Ще се свържа с адвокатите на фонда веднага щом се прибера в офиса. Смятай договора ни за анулиран от днес.

— Не си прави труда да блъфираш. Не можеш да се измъкнеш от сделката само защото си решила, че съм гадно копеле. Подписа проклетия договор и ще те накарам да изпълниш задълженията си по него.

— Ще видим.

Джак сви рамене.

— Ако искаш и двамата да си губим времето в съда през следващите десет-дванайсет месеца, действай. Но ще се боря и накрая ще спечеля. И двамата го знаем.

Елизабет беше в капан и той бе убеден, че е прекалено умна, за да не го осъзнае.

Последва кратък напрегнат момент, докато Джак я наблюдаваше как осъзнава, че той е спечелил.

На лицето ѝ се изписа безпомощна ярост.

— Ще си платиш за това, Джак Феърфакс — извика тя, като се протегна и грабна каната с вода от застиналия келнер. — Кълна се, че рано или късно ще ти платя за това, което направи.

С тези думи тя плисна водата върху Джак. Той дори не се опита да се наведе. Единственото убежище бе под масата, а да се скрие там му се стори по-унизително, отколкото да остане на мястото си.

Ледената вода възпламени гнева, който се опитваше да овладее. Той погледна Елизабет, която стоеше вторачена в него с шокирани и ужасени очи. Очевидно тъкмо започваше да осъзнава, че се бе направила на абсолютна глупачка.

— Това не е само заради „Галоуей“, нали? — меко попита той. — Става дума за снощи.

Елизабет стисна чантата си и отстъпи назад, сякаш Джак я бе ударил.

— Не смей да говориш за миналата нощ. Това няма нищо общо.

— Разбира се, че има — отвърна той и изтръска кубчетата лед от сакото си. — Поемам пълната отговорност. Това се очаква от един джентълмен, нали?

Тя си пое дълбоко дъх.

— Не се опитвай да сведеш това до секс. Случилото се снощи е най-маловажният аспект от тази история. Всъщност случилото се

снощи бе толкова незначително, че дори не се брои.

Миналата нощ не означаваше нищо за нея.

Джак окончателно загуби самообладание. Стисна яростно ръба на масата. Надигна се заплашително, без да обръща внимание на факта, че от косата му капеше ледена вода. После се усмихна на Елизабет.

— В своя защита — започна той с пресилена любезност — трябва да кажа, че не предполагах, че си имам работа с истинската Ледена принцеса. Трябваше да ме предупредиш, че имаш известни проблеми в това отношение. Кой знае? Може би с малко повече усилия и време щях да успея да те разтопя.

Щом изрече тези думи, Джак съжали за тях. Те увиснаха във въздуха над масата като зловещи ледени висулки, които никога нямаше да се разтопят.

Елизабет отстъпи още малко назад. По лицето ѝ се разля червенина, а очите ѝ се присвиха.

— Ти наистина си гадно копеле — изрече тя с равен и прекалено спокоен глас. — Не те интересуват последиците от превземането на „Галоуей“, нали?

Джак прокара ръка през косата си.

— Не, не ме интересуват. Бизнесът си е бизнес. Не вярвам, че в него трябва да се влагат чувства.

— Разбирам — отвърна Елизабет. — Аз се отнасям по същия начин към случилото се снощи.

Тя се обърна и излезе от ресторанта, без да погледне назад.

Джак не свали очи от нея, докато тя не изчезна през вратата.

Предчувствието, че приближава нещо лошо, което бе изпитал, докато Елизабет вървеше към него, се засили. Той знаеше, че вероятно и тя изпитваше същото.

И двамата знаеха истината.

Тя можеше да забрави за случилото се помежду им снощи, но не можеше да се освободи от договора, който бяха подписали. За добро или за лошо, в богатство или бедност, той ги свързваше по-здраво от църковен брак.

ГЛАВА 1

Сиатъл

Сряда, между полунощ и зазоряване

Той я чакаше в задната част на паркинга, сгушен до тухлената стена, като трепереше силно под лекото си яке. Уличната лампа хвърляше прекалено слаба светлина, която не успяваше да разпръсне сенките. На паркинга имаше само няколко коли. Площад „Пионер“ бе притихнал в този час. Баровете и клубовете бяха затворени. Освен пияния, в когото се бе спънал в алеята, не видя никой друг. Това беше добре, тъй като типовете, които се появяваха в тази част на града и по това време на нощта, обикновено бяха доста опасни.

Валеше упорито и студената влага проникваше чак до костите му. Но той знаеше, че е вледенен не само от студения въздух. Безпокоеше се, че не бе отишъл на редовната среща с мадам Лола. Срещата се провеждаше два пъти дневно. Тази вечер не бе имал възможност да си позволи мадам Лола и сега си плащаше за това.

За пръв път срещна мадам Лола, когато завършваше. В онези дни бе добър студент. Всички твърдяха, че го очаква блестящо бъдеще в химията. Вероятно досега вече щеше да има няколко патента, ако не бе мадам Лола. Една от състудентките му го запозна с нея. Тя го увери, че сексът е много по-добър само след една доза. Беше права. Но скоро Лола стана по-интересна от секса. По-интересна от доктората по химия. По-интересна от блестящото бъдеще.

Лола превзе живота му, а тя бе страшна господарка. Изискваше послушното му присъствие два пъти дневно. Ако пропуснеше дори една доза, той се чувстваше като онази гадост, която бе настъпил преди малко. Освен това му ставаше студено. Много студено.

Но тя щеше да е тук скоро. Щеше да му донесе парите, които му бе обещала. С тях той щеше да си купи повече време с мадам Лола и всичко щеше да се оправи. Той се справяше добре, когато не пропускаше редовните си срещи с мадам Лола. Достатъчно добре, за да си върши работата. Поне за известно време. Не беше лесно да

балансираш между работата и Лола. Обикновено успяваше да се справи в продължение на няколко месеца, но след това винаги нещо се объркваше. Или се проваляше на теста за наркотици, или започваше да взима болнични прекалено често. Или нещо друго.

Надяваше се, че ще успее да се задържи по-дълго на настоящата си работа. Харесваше я. Понякога, докато работеше в „Ескалибур“, си представяше, че наистина е защитил доктората си и е станал уважаван член на изследователския екип като доктор Пейдж, а не е само някакъв прост лаборант. Онова, което направи тази вечер не му харесваше. Но нямаше избор. Заплатата му в „Ескалибур“ беше добра, но не бе достатъчна, за да плати времето, което напоследък прекарваше с Лола. Но пък другата му работодателка бе много щедра.

И скоро щеше да е тук. С много пари за Лола. Първо чу стъпките — високите ѝ токчета леко потропваха по мокрия асфалт. Той се отдръпна от влажните тухли. Нетърпението прогони ледените му тръпки. След малко щеше да получи онова, което можеше да го затопли.

— Здравсти, Райън.

— Крайно време беше — промърмори той.

Тя тръгна към него под плътните сенки. Лицето ѝ бе скрито под качулката на дълъг, черен шлифер.

— Предполагам, че всичко е минало добре, нали?

— Никакъв проблем. В лабораторията е пълен хаос. Ще минат поне няколко дни, докато оправят всичко.

— Отлично, макар че вероятно не бе необходимо. Просто предпазна мярка, в случай, че Феърфакс или „Ескалибур“ извикат полицията. А това ще ги отпрати в погрешната посока.

— Компаниите никога не викат полицията при такива случаи. Лоша реклама. Инвеститорите и клиентите се плашат от нея.

— Да. А това е нещо, което „Ескалибур“ не може да си позволи в момента.

Тя бръкна в чантата си.

— Е, мисля, че си се погрижил за всичко. Беше чудесен служител, Райън. Съжалявам, че трябва да те освободя.

— Кво?

— Страхувам се, че вече не се нуждая от теб. Всъщност ти се превърна в бреме — отговори тя и извади ръката си от чантата.

От уличната лампа идваше достатъчно светлина, за да се види проблясването на тъмния метал.

Пистолет.

Той се помъчи да разбере какво става, но когато осъзна, вече бе прекалено късно. Помисля си, че тя прилича на жените от архивните черно-бели филми, които доктор Пейдж толкова харесваше. Фаталната жена.

Тя натисна спусъка два пъти. Вторият изстрел беше излишен, но искаше да е сигурна. В сценария имаше една реплика, която предаваше философията ѝ невероятно точно:

„Дама с минало няма какво да губи. Но жената с бъдеще трябва да е изключително внимателна.“

ГЛАВА 2

Някои директори имат лоши дни.

Някои имат цели седмици, които отиват толкова надалеч, че са необходими карти и компас, за да избегнеш страшния океан от бъркотии.

Джак реши, че в момента е от втората група злощастни корпоративни моряци. Струваше му се, че дори може да разчете дребното предупреждение в долния ъгъл на картата: „Отвъд този бряг има дракони“.

Това бе достатъчно, за да станеш суверен. Очевидно бедите наистина идваха по три.

— Трябва да ограничим щетите — каза Джак. — Налага се сериозно да се захванем за работа.

Той огледа хаоса в лаборатория „Две Б“. Масите бяха покрити със счупени стъкла и разбито оборудване. Парчета от чувствителни инструменти лежах на пода. Един от вандалите бе написал с кървавочервен спрей на източната стена „Утрешният авангард“.

— Това вече е прекалено — изстена Майло. — И то след всичко останало. „Ескалибур“ ще бъде съсипан.

Монотонната литания изнервяше Джак. Но пък и търпението му бе почти изчерпано.

Вандализмът в лаборатория „Две Б“ бе последният от серия зловещи инциденти, стоварили се върху изследователската компания „Ескалибур“ през последните няколко часа. Всъщност това дори не бе най-ужасният инцидент. Най-страшното бе убийството на лаборанта.

— Ще се справим с това, Майло — изрече Джак, като си напомни, че му плащаха да говори така.

Очевидно днес щеше да заработи заплатата си до последния цент.

— Ще се справим?!

Майло рязко се завъртя към него. Слабото му лице бе изкривено от гняв, а очите му трескаво блестяха.

— Как ще се справиш, когато това е краят на всичко, за което работихме толкова дълго? Как човек се справя с бедствията? Няма да получим втори шанс. Не можем да отменим представянето пред Велтран. Знаеш го.

— Казах, че ще се справим.

— И как ще стане това? — гневно извика Майло. — Имахме невероятен късмет да привлечем вниманието на Грейди Велтран. Познаваш репутацията му. Ако започнем да се извиняваме и се опитаме да отложим представянето дори с един ден, той ще ни задраска от списъка си.

Джак потисна стона си. Не се нуждаеше от това. Имаше си достатъчно проблеми. Но Майло Ингерсол беше негов клиент. А в подобни ситуации човек трябваше да се отнася внимателно с клиентите си. Това беше част от работата.

Майло беше едва на двайсет и пет години, но като единствен член на ексцентричното семейство Ингерсол, който бе показал лидерски и управленски способности, той бе поел тежък товар. След смъртта на пралеля си, Патриша Ингерсол, основателката на „Ескалибур“, той напусна техническия университет и оглави малката семейна компания. Само след няколко дни осъзна, че е поел непосилно бреме. През последната година от живота си Патриша бе прикована към леглото и без нейното ръководство компанията не вървеше. Когато Майло я оглави, веднага разбра, че фирмата е пред банкрут. Освен това осъзна, че му липсват управленски способности и опит, за да я спаси.

Нуждаеше се от помощ, и то незабавно.

Предвидливостта, решителността и страстта му, които според Джак един ден щяха да го превърнат в отличен директор, накараха Майло да потърси външен специалист, консултант, способен да спаси малката технологична компания.

Джак никога нямаше да забрави деня, когато напрегнатият младеж нахлу в кабинета му и едновременно настоя и помоли за помощ. Майло бе готов да обещае всичко и да подпише всичко, за да спаси семейната фирма.

Положението на „Ескалибур“ представляваше точно този вид проблеми, които интригуваха Джак. Спасението на малки компании, изпаднали в беда, бе неговата специалност. Обучението на заместника му, в този случай Майло, бе част от сделката. Много отдавна Джак бе

разбрал, че обучението на следващото поколение ръководители бе изключително важно за дългосрочния успех. Нямаше смисъл да спасиш малка компания, ако още на другия ден след като специалистът си тръгнеше, тя се провалеше поради липса на човек, който да я управлява.

Майло притежаваше всички качества, необходими за бъдещата му работа. Беше изпълнен с ентузиазъм, интелигентен, работлив и най-важното, беше отдаден на „Ескалибур“. През последните шест месеца той бе започнал да имитира Джак, включително и във външния вид. Бе започнал да избягва небрежното облекло и да носи класически костюм и вратовръзка. За съжаление вкусът му все още клонеше към зелено и кафяво. Джак си напомни да заведе Майло на добър шивач, преди да приключи с проекта на „Ескалибур“.

Но тази сутрин Майло не беше модел на консервативния делови стил, тъй като все още спеше, когато Джак му се обади, за да му съобщи за вандализма. Очевидно бе толкова разтърсен от новината, че не си бе направил труда да се облече напълно. Беше успял да навлече джинси, но все още носеше горницето на избеляла пижама на райета. Беше обул набързо износени пантофи. Червената му коса беше рошава. Зад дебелиите стъкла на очилата умните му кафяви очи блестяха с възмущение и отчаяние.

Джак го съжали.

— Това не е бедствие, Майло — тихо каза той. — Забавяне, но не и бедствие.

— Не виждам голяма разлика.

— Повярвай ми, има — отвърна Джак и погледна едрия мъж с голям корем, който се мотаеше неловко до вратата. — Хайде, Рон — обърна се той към него. — Да разчистим лабораторията.

— Да, господине.

Рон Атуел, шефът на охраната на „Ескалибур“, се потеше от притеснение. Под мишниците на бежовата му униформена риза имаше тъмни петна, а по челото му — едри капки пот.

Джак не го обвиняваше. На него също му беше доста горещо, въпреки че като всичко останало в лабораторията и климатикът бе истинско произведение на изкуството. Всъщност той бе единственото нещо, което все още работеше в разрушената лаборатория.

Майло беше прав — унищожаването на лабораторията наистина беше бедствие, но Джак не възнамеряваше да го признае на глас. Той беше началникът. Работата му беше да се преструва, че в „Ескалибур“ няма проблеми, с които да не може да се справи.

— Искам всичко да се обезопаси напълно — продължи Джак тихо. — Използвай само чистачи, които имат право да работят в тази сграда. Никой да не изхвърля нищо, дори и счупена бутилка, докато някой от екипа на „Мек фокус“ не я огледа внимателно. Разбра ли?

— Да, господине.

Майло закърши тънките си ръце в жест, който би направил чест на някой от героите в последното действие на „Кармен“, и извика:

— Каква е ползата от охрана сега?

— Майло — меко го прекъсна Джак.

Той потръпна от тона му, примигна бързо и замълча.

Джак прикова очи в Рон.

— Приберете в кашони всичко и го оставете в лабораторията. Нищо да не се отнася.

— Да, господине — отговори Рон и избърса чело. — Веднага започваме, господин Феърфакс.

— Искам да се увериш, че всички, които участват в разчистването, ще си мълчат. Ясно ли е?

— Да, господине.

— Всеки, който реши да обсъжда положението извън компанията, веднага ще бъде уволнен.

— Да, господине.

Рон извади бележник от левия си джоб и затърси химикалка.

— Ще направя всичко необходимо, господине, но знаете колко бързо се разнасят слухове в този бизнес.

— Знам — кимна Джак. — Но официалното ни становище е, че не са нанесени сериозни щети.

Майло се намръщи.

— Затова ли не викаме ченгетата? — попита той.

— Да.

— Но защо си правим труда да пазим тайна? Не сме единственото място, нападнато от онези проклети откачалки от „Утрешният авангард“. Те разрушиха дори една от лабораториите в университета миналия месец. Прочетох го във вестника.

— А преди няколко седмици съсипаха компютърна фирма — добави Рон. — Дори се опитали да я подпалят.

Джак строго ги изгледа и заяви:

— Не се нуждаем от подобна реклама. Последното, което искаме, е да привлечем внимание към проблемите на охраната на „Ескалибур“.

Рон изстина.

— Да, господине.

Майло се намеси.

— Не е като...

Джак повдигна вежди и леко завъртя глава към Рон. Зает с бележките си, Атуел не забеляза жеста, но Майло най-после схвана, стисна тънките си устни и неохотно замълча.

— Всичко, което намеква за пропуск в мерките ни за охрана, е лоша реклама за компанията — търпеливо обясни Джак. — Такива новини ужасно изнервят потенциалните клиенти. Съмнявам се, че ще успеем да запазим това в пълна тайна, тъй като идиотите от „Утрешният авангард“ вероятно ще разтръбят из медиите за последното си геройство. Но все пак ще се опитаме да омаловажим случилото се. Ясно ли е?

— Да, господине — отговори Рон и затвори бележника си.

— Твоята задача е да ограничиш изтичането на информация, Рон — каза Джак. — Лангли от „Връзки с обществеността“ ще се справи с пресата.

— Добре.

Атуел прокара пръсти през оредяващата си, посивяла коса. Надигна се с видимо усилие и изправи отпуснатите си рамене.

— Съжалявам за станалото, господине. Не трябваше да даваме възможност на тези хулигани да проникнат тук. Но никога преди не сме имали подобни проблеми. Кой би си помислил, че може да се случи такова нещо?

— Да — кимна Джак. — Кой би си помислил?

Очевидно никой от некадърниците в отдела по безопасността на „Ескалибур“. Но все пак Джак се въздържа да посочи това.

Модернизирането на охраната в „Ескалибур“ бе включено в списъка с неотложните задачи, който изготви преди шест месеца, когато се съгласи да стане директор. Но превръщането на нощните

пазачи, повечето от които пред пенсия, в съвременен и добре организиран екип изискваше време и пари. А имаше по-наложителни задачи и те не бяха никак евтини. Финансовите ресурси на „Ескалибур“ бяха ограничени и Джак взе решението да вложи всичко в проект „Мек фокус“.

Но през последните двацет и четири часа Тайлър Пейдж, ученият, който бе осъществил проекта, изчезна заедно с единствения образец на току-що разработения, високотехнологичен кристал. А това бе достатъчно да предизвика параноя дори у най-разумния и опитен директор.

Джак се обърна и тръгна към вратата.

— Връщам се в кабинета. Рон, внимавай по време на чистенето в района да не влизат хора от други отдели. Обади ми се, когато свършите.

— Да, господине — отговори той нервно и се изкашля. — Господине, искам отново да ви кажа колко съжалявам за случилото се.

— Ако се извиниш още веднъж — предупреди го Джак, — ще те уволня.

Рон изтръпна.

— Да, господине.

Директорът отвори тежката врата и излезе в коридора.

— Почакай — извика Майло. — Почакай една минута, Джак. Искам да поговоря с теб.

— По-късно, Майло. Сега трябва да се свържа с Лангли. Искам да го инструктирам, преди да се появят представителите на пресата.

— Знам, знам — каза Майло и го последва по коридора. — Но трябва да поговорим за другата ситуация.

— По-късно — отвърна Джак и продължи към асансьора.

— Не. Сега — възрази Майло и застана пред него. — Ами ако убийството и унищожената лаборатория доведат онази жена тук? Тя ще започне да задава въпроси.

— Не се тревожи. Ако Елизабет Кабът се появи, аз ще се справя с нея.

И това ако не беше невъзможно обещание! Като се имаха предвид отношенията им, вероятно щеше да е късметлия, ако тя не го набучеше на острия ток на една от скъпите си, произведени в Италия обувки.

Майло изсумтя.

— Знаеш как се държи на заседанията на борда. Вечно иска подробна информация. Ако научи, че Пейдж и кристалът са изчезнали, кой знае какво ще направи.

— Грещиш.

— Греша ли?

— Разбира се — мрачно се усмихна Джак. — Знам точно какво ще направи. Ще спре финансирането ни още преди да сме разчистили лабораторията.

Той бе уверен, че през последните шест месеца Елизабет упорито търсеше повод да анулира договора им. Унищожението на лабораторията и изчезването на „Мек фокус“ щяха да предоставят на адвокатите на фонд „Аврора“ възможност да претендират, че компанията вече не е финансово осигурена. А като главен кредитор фондът можеше да принуди „Ескалибур“ да банкрутира.

— Знаех си — прошепна Майло. — Нямаме никаква надежда.

— Стегни се. Ако Елизабет Кабът се появи тук заради вандализма, аз ще се оправя с нея. Но тя едва ли подозира за проблема с „Мек фокус“.

— Ами ако все пак заподозре нещо? — запита Майло с треперещ глас. — Ако започне да се мотае тук и да задава въпроси? Знаеш колко е упорита.

— Ако задава въпроси, аз ще отговарям на тях.

— Но как?

— Не знам. Вероятно ще се опитам да я излъжа.

Майло изумено се вторачи в него.

— Как можеш да се шегуваш в такъв момент?

— Не се шегувам. Но както ти казах, аз ще се оправя с Елизабет Кабът. Ти се заеми със семейството си. Не искаме някой от тях да научи за изчезването на кристала.

Майло примигна и изръмжа.

— Леля Долорес ще изпадне в истерия. Чичо Иво вероятно ще припадне. Господ знае какво ще направят братовчедите ми. Особено Анджела.

— Много добре знаеш какво ще направи Анджела. Ще започне да настоява за продажбата на „Ескалибур“. След смъртта на леля ти тя само за това говори.

Майло сви ръцете си в юмруци и вдигна глава.

— Никога. Компанията е моя. Леля Патриша ми я остави, защото знаеше, че ще се грижа за нея.

Джак леко се усмихна.

— Браво, Майло, така те искам. Не се тревожи, ще си върнем „Мек фокус“.

— Как ще стане това?

— Остави на мен — отговори той, като застана пред асансьора и натисна бутона за повикване. — Ще го върна. Но е нужно известно време. Ще се наложи да ти прехвърля цялата работа през следващите десет дни.

— Десет дни? Но представянето пред Велтран е насрочено за след две седмици. Дотогава кристалът трябва да се върне в лабораторията. Иначе всичко отива на кино.

— Имаме две седмици — спокойно отвърна Джак. — Все още не си толкова опитен, колкото бих искал, но нямаме избор. Ще се наложи сам да се оправяш със семейството си, пресата и ежедневните операции в „Ескалибур“, докато отсъствам. Мислиш ли, че ще успееш?

— Разбира се, че ще успея. Не е там работата. Проблемът ни е „Мек фокус“.

— Наясно съм с това.

Най-после асансьорът пристигна. Слава богу, поне едно нещо работеше нормално днес. Джак се качи в асансьора и натисна бутона за третия етаж. Погледна измъченото лице на Майло и отново се опита да го успокои.

— Ще го намерим, Майло.

— По дяволите, как ще го намериш? — изхленчи той.

Джак мрачно се усмихна.

— Ще започна, като си взема отпуска.

Вратите на асансьора най-после се затвориха и заглушиха крясъка на Майло.

Джак се облегна на стената и се втренчи в лампичките по контролното табло. Майло беше прав. Загубата на „Мек фокус“ беше катастрофа за „Ескалибур“.

Благодарение на уникалните си оптически възможности хибридният колоиден кристал можеше да изиграе важна роля в разработването на следващото поколение компютри чрез технология

на светлинна основа. Оптичните компютри кодираха информацията в светлинни импулси. „Мек фокус“ можеше да контролира и предава светлина по специфичен начин на микроскопско ниво.

Патриша Ингерсол, блестяща изследователка с множество патенти, бе разработила идеята, но бе починала, преди да я превърне в действителност. Тайлър Пейдж, също толкова блестящ, но изключително ексцентричен член на изследователския екип на „Ескалибур“, бе работил с Патриша в продължение на години. Той бе напълно убеден, че може да завърши работата по кристала.

Когато се зае със задачата да спаси „Ескалибур“, Джак реши да заложи бъдещето на компанията на разработването на „Мек фокус“. Може би допусна ужасна грешка, но пък нямаше нищо друго, на което да разчита. Без кристала „Ескалибур“ не можеше да бъде спасен.

Джак потърси финансиране от обичайните източници, но бе отхвърлен от всички, въпреки отличната си репутация. Никой не се съгласи да подкрепи „Ескалибур“ след смъртта на Патриша Ингерсол.

Късно една вечер, докато преглеждаше старите финансови документи на компанията, Джак откри, че преди няколко години фонд „Аврора“ е финансирал проект на „Ескалибур“. Всъщност сделката представляваше лично споразумение между Патриша Ингерсол и бившата управителка на фонда, Сибил Кабът. Договорът се състоеше само от един параграф и не би имал тежест в съда.

Скоро Джак научи, че Сибил е починала преди две години и е оставила фонда в ръцете на племенницата си.

Джак се свърза с новата управителка на фонда, Елизабет Кабът, и ѝ предложи да подновят финансовите отношения между двете компании. За негово учудване тя се съгласи да обсъдят въпроса.

На сутринта той влезе в кабинета ѝ, който се намиреше на първия етаж на стария палат, и веднага разбра, че ще си има сериозни неприятности. След един час в компанията на Елизабет неохотно си призна, че е готов да изневери на железните си правила, които му забраняваха да смесва бизнеса с удоволствието.

Елизабет прие идеята за „Ескалибур“. Освен това прие поканата му за вечеря.

Само след две седмици той откри връзката ѝ с „Галоуей“ и разбра, че ходи по тънък лед.

Джак пропъди мислите за миналото, когато вратите на асансьора се отвориха. Тръгна по застлания с мокет коридор към директорския кабинет. Беше рано, още нямаше осем, и на етажа бе тихо и спокойно.

Той бързо направи списък със задачите си. Първо трябваше да накара секретарката си да позвъни в „Личен състав“ и да вземе телефона на най-близкия роднина на Райън Кендъл. Дюран, детективът, натоварен с разследването на убийството, му бе казал, че ще се погрижи да съобщи ужасната новина на роднините на убития. Но като директор на „Ескалибур“ и работодател на Райън Кендъл Джак знаеше, че носи определена отговорност. Затова не гореше от нетърпение да се заеме с тази задача.

Според досието на Кендъл той нямаше семейство в района на Сиатъл. Преди няколко месеца бе назначен тук като лаборант. Беше живял самотно и нямаше приятели в „Ескалибур“. А сега бе мъртъв.

Дюран смяташе, че Кендъл е бил забъркан в далавери с дрога. Беше обяснил на Джак, че лаборантът бил застрелян заради провалена сделка с наркотици по някое време между полунощ и зазоряване на пуст паркинг до площад „Пионер“.

Джак влезе в кабинета си. Зарадва се като видя, че секретарката му е пристигнала по-рано. Марион правеше кафе.

Тя рязко се обърна. На лицето ѝ бе изписана тревога. Зад стъклата на огромните ѝ очила ококорените ѝ очи гледаха притеснено. Чашата с кафе изтрака на масата.

— Господин Феърфакс.

— Не мога да ти опиша колко се радвам да те видя, Марион. Очаква ни страхотен ден. Напомни ми за днес, когато изготвяме следващата ти атестация.

— Господин Феърфакс, има нещо, което би...

— По-късно. Единственият начин да оцелеем днес е, да действваме стъпка по стъпка.

Джак остави черното си яке върху старата закачалка в ъгъла. Преди шест месеца, когато пое директорския пост в „Ескалибур“, откри, че компанията е позволила на служителите си да ходят изключително небрежно облечени. Повечето идваха на работа с пуловери, джинси и маратонки.

Джак идваше на работа с костюм и вратовръзка дори и в петък. В някои отношения беше старомоден. Но в три часа сутринта, когато му

позвъниха, за да му съобщят за последната беда, сполетяла „Ескалибур“, той грабна първите дрехи, които му попаднаха под ръка — черен пуловер и джинси.

Обаждането не го беше събудило. В три сутринта той седеше в тъмната си всекидневна, загледан в светлините по хълма „Кралица Ана“, и размишляваше върху загубата на „Мек фокус“. Само преди няколко часа бе открил, че кристалът е изчезнал от сейфа в лабораторията.

Джак погледна Марион, докато отиваше към вратата на кабинета си.

— Предполагам, че си чула какво стана в лаборатория „Две Б“, нали?

— Да, господине. Пазачът ми разказа, когато пристигнах.

— Медиите скоро ще ни обсадят. Кретените от „Утрешният авангард“ ще побързат да се похвалят с последния си удар срещу злините на технологията — каза Джак и сложи ръка на дръжката на вратата. — Обади се на Лангли. Искам да го видя веднага.

— Да, господине.

— Никой, освен Лангли или мен да не говори с пресата. Ясно ли е?

— Разбирам, господине.

Марион го погледна със странно изражение и сниши глас:

— Но исках да ви кажа друго, господине. Преди няколко минути, когато пристигнах тук, в кабинета ви чакаше...

— Детективът от отдел „Убийства“? Дюран? Пак ли е тук? — Джак погледна Марион през рамо и бутна вратата. — Какво иска сега? Вече наредих да му дадат копие от досието на Кендъл.

— Не, господине — отвърна секретарката и се изкашля многозначително. — Не е детективът.

— По дяволите, кой има наглостта да влиза в кабинета ми без...

Той замръзна, когато видя жената, застанала до френския прозорец.

По дяволите! Очевидно беше сгрешил преди малко, когато си помисли, че бедите идват по три. Днес бяха вече четири.

ГЛАВА 3

През по-голямата част от нощта тя бе мислила притеснено за тази конфронтация. Сега, когато моментът настъпи, тя се изненада от собствената си реакция. Беше хладнокръвна.

Всъщност усещаше леки тръпки по гърба си, но пък винаги изпитваше това обезпокоително чувство, когато Джак беше наоколо. И определено беше леко напрегната. Не, по-скоро много напрегната. Но можеше да се справи с напрежението. Беше свикнала с него след шестте месечни събрания на борда на директорите на „Ескалибур“.

Важното беше, че напълно се владееше. Стоеше с гръб към него и гледаше паркинга на „Ескалибур“ и красивото езеро Вашингтон в далечината.

Беше се подготвила за битка. Косата ѝ беше опъната в строг кок. Носеше сребристосив костюм на райе от скъп плат. Подплънките на самото я правеха да изглежда по-едра. Маншетите на панталона се спускаха върху кожени обувки с висок ток. На ушите ѝ дискретно блестяха златни обици.

Липсваше ѝ само камшик за езда. Потискаща мисъл.

— Добро утро, Елизабет. Винаги се радвам, когато се отбиеш при нас.

Каквото и да станеше, нямаше да загуби самообладание и да му се разкрещи.

Радваше се, че е уверена в това, тъй като беше страшно ядосана. А след сцената в ресторанта на клуба изпитваше дълбок ужас, че някой ден отново може да загуби самообладание и да се прояви като глупачка.

Елизабет бавно обърна гръб на покритото с мъгла езеро и призрачните небостъргачи на Сиатъл.

Ледено се усмихна. Запита се колко ли време трябва да мине, докато успее да го погледне без стомахът ѝ да се свива, а дъхът ѝ да спира.

Потърси убежище в работата, която я бе докарала тук днес.

— Добро утро — бързо отговори тя. — Разбрах, че в „Ескалибур“ има проблем.

— Нищо, с което да не можем да се справим — отвърна Джак, като затвори вратата и ѝ посочи столовете. — Седни. Ще помоля Марион да ни донесе кафе.

— Благодаря.

Тя отиде до най-близкия тапициран с кожа стол и седна. Оправи финия вълнен плат на панталоните си и кръстоса крака.

Не бе загутила самоконтрол, но дишаше учестено. Само бе прекосила кабинета, но тялото ѝ реагираше така, сякаш бяха минали поне трийсет и пет минути от ежедневната ѝ едночасова тренировка.

Загледа как Джак отива до бюрото си и се отпуска на черния кожен стол. Той се наведе напред, натисна един бутон и заговори бързо със секретарката си.

Елизабет се изненада, щом забеляза, че гъстата му, тъмна коса е разрошена, сякаш я бе сресал с пръсти. Или пък някой друг бе прокарвал пръсти през нея. Тя решително прогони тази мисъл.

Все пак бе странно да го види толкова небрежно облечен. В редките им срещи през последните месеци Джак винаги носеше скъп костюм, колосана риза и консервативна вратовръзка.

Тази сутрин черният пуловер и джинсите го правеха да изглежда по-опасен от обикновено. Вероятно защото прилепналите дрехи доказваха, че силните му рамене и елегантното му тяло бяха истински, а не изглеждаха така благодарение на добър шивач.

Още в началото Елизабет откри, че Джак също спортува редовно. Но вместо да изпълнява стандартната фитнес програма в спортния си клуб, той изучаваше едно от по-неизвестните бойни изкуства.

По онова време тя бе приела интереса му към екзотичните упражнения и философия като признак за дълбоко скрита романтична жилка. После реши, че тази идея само показваше какво бе направила похотта с аналитичната част на мозъка ѝ. Сега вече бе ясно, че Джак изучаваше древната стратегия и отбрана, тъй като притежаваше безмилостна, а не романтична жилка. Копелето беше роден хищник.

Вратата се отвори. Марион влезе с две чаши кафе и погледна Джак притеснено, сякаш търсеше помощ. После пресилено се усмихна и подаде една от чашите на Елизабет.

— Благодаря — каза тя.

— Няма защо, госпожице Кабът.

Марион остави втората чаша на бюрото на Джак и бързо напусна кабинета.

Елизабет се престори, че не забелязва. Беше наясно, че всички в „Ескалибур“ се притесняват от нея. Всеки знаеше, че тя държи юздите на фонд „Аврора“, който контролираше „Ескалибур“.

Нямаше да се изненада, ако всички служители са чули слуха за кошмарната сцена в ресторанта. Подобни клюки се разпространяваха изключително бързо.

Джак отпи от кафето си, облегна се и погледна Елизабет.

— Значи вече си чула за дребните ни проблеми? Изненадан съм, че новината е стигнала до теб толкова бързо.

Тя повдигна вежди.

— Да, убедена съм, че си изненадан. Докога възнамеряваше да държиш това в тайна?

Той сви рамене.

— Аз самият току-що научих за това преди няколко часа. Дори от пресата още не са се обадили.

Тя се намръщи.

— Ще говориш ли с медиите за това?

— Вероятно няма да мога да го избегна.

— Разбирам. И какво точно възнамеряваш да кажеш на репортерите, когато се появят тук?

— Няма много за казване, нали?

Джак отпи втора глътка и остави чашата си.

— Бяхме нападнати от същата група, която разруши лабораториите на университета и на „Екто-дизайн“. Разчистването ще отнеме няколко дни, но „Две Б“ ще функционира отново в средата на следващата седмица. Междувременно ще подсилим охраната си.

Елизабет се вторачи в него изненадано.

— За какво, за бога, говориш?

Джак я изгледа въпросително.

— Моля, госпожице Кабът? Предположих, че обсъждаме инцидента, който стана в „Ескалибур“ рано сутринта.

— Какъв инцидент?

— Снощи една от лабораториите ни е била нападната от „Утрешният авангард“. Чувала ли си за тях?

— Да, разбира се.

Пресилено любезното му търпение я изпълваше с желание да лисне кафето в лицето му. Тя решително си напомни какво бе станало последния път, когато се поддаде на изкушението да хвърли нещо по Джак Феърфакс.

— Група откачалки, изпълнени с омраза към технологията. Какви са щетите?

Той сви рамене.

— В лабораторията е пълен хаос. Загубихме скъпа електронна техника. Но застраховките ще покрият всичко. Както казах, лабораторията ще заработи отново до няколко дни.

— Разбирам. — Елизабет забарабани с пръсти по бюрото. — Изглежда, късметът изневерява на „Ескалибур“ напоследък.

Джак повдигна вежди.

— И за Кендъл ли знаеш?

— Кендъл?

— Лаборантът, който беше убит рано тази сутрин на площад „Пионер“. Ченгетата твърдят, че бил замесен в сделки с дрога. Някой го застрелял на паркинга.

— Не, не съм чула за смъртта на господин Кендъл. Съжалявам.

— Ние също, госпожице Кабът.

Джак се наведе напред и се облегна на бюрото.

— Но мога да те уверя, че нито смъртта на Кендъл, нито нападението на „Утрешният авангард“ ще повлияят на проект „Мек фокус“. Представянето пред Велтран ще се състои навреме. Не беше нужно да идваш от Сиатъл, за да провериш какво е положението с инвестициите ти.

Ама че наглост! Опитваше се да я изкара някакъв коравосърдечен Скрудж, разтревожен единствено за солидната сума, която я бе подлъгал да инвестира в „Ескалибур“.

Елизабет го погледна твърдо в очите.

— Ценя уверенията ти, Джак. И вярвам на думите ти, че смъртта на лаборанта и хаосът в лабораторията няма да повлияят на проект „Мек фокус“.

— Добре. Получи всички отговори, а ме очаква тежък ден. Трябва да те помоля да си тръгваш, за да мога да си върша работата.

— Но аз не съм доволна — меко възрази тя. — Казах само, че вярвам на думите ти, че смъртта на лаборанта и хаосът в лабораторията няма да повлияят на проекта „Мек фокус“. Как биха могли да повлияят? — запита тя и замълча за момент. — Имам информация, че „Мек фокус“ е изчезнал.

Трябваше да признае, че е възхитена от самообладанието му. Джак дори не мигна.

— Откъде, по дяволите, ти хрумна това? — попита той.

Елизабет бавно кръстоса крака.

— Снощи вечерях с Хейдън Шоу.

— Браво на теб. — Джак я изгледа любопитно. — Значи разводът му вече е приключил?

Тя се скова.

— Не го питах. Беше делова вечеря.

— Точно така. Делова вечеря. Значи Шоу се опитва да намери инвеститори, които да финансират неговото ново поколение фиброоптични устройства, а? Чудех се кога най-после ще се заеме с този проект. Протака го повече от година.

Хейдън щеше да се изненада, ако узнаеше, че слуховете за тайните му планове вече са стигнали до най-сериозния му съперник. Елизабет си напомни, че трябва да действа предпазливо. Джак и Хейдън се мразеха ужасно. Тя не знаеше причината за враждата между тях, но бе наясно, че тази неприязън минава границите на нормалната конкуренция.

— Наясно ли си с проект „Фронтрънър“? — попита тя.

— Разбира се. Шоу ще загуби много, но това си е негов проблем, а не мой.

Елизабет не обърна внимание на презрението му.

— Хейдън сподели с мен слуха, че единственият съществуващ образец от нов материал бил откраднат от лабораторията на „Ескалибур“.

Джак склочи пръсти.

— Ще ти дам един безплатен съвет, госпожице Кабът.

— Много любезно предложение, особено като се има предвид фактът, че нищо друго в познанството ни не е било евтино, да не говорим за безплатно — промърмори тя. — Както и да е, не се интересувам от съвети.

— Това не ме изненадва. Но поради доброто си сърце все пак ще ти го дам — каза Джак и я погледна в очите. — Не се доверявай прекалено много на Хейдън Шоу.

— Странно, той ми даде същия съвет по отношение на теб.

— Обзалагам се, че го е направил.

Елизабет взе чашата с кафе.

— Предлагам да се върнем към темата на слуховете.

— Знаеш не по-зле от мен, че в този бизнес слуховете се разпространяват с бързината на акции на нови компании, но носят по-малко дивиденди дори и от тях.

— Значи искаш да кажеш, че слухът, който Хейдън е чул, не се основава на нищо? Няма проблеми с кристала?

— Казвам ти, че всичко в „Ескалибур“ е под контрол.

Въпреки обещанията, които си бе дала по-рано тази сутрин, Елизабет изпусна нервите си.

— По дяволите, Джак, не ме лъжи! Хвърлих неколкостотин хиляди долара от парите на „Аврора“ в това начинание. Член съм на борда ви.

Джак се намръщи.

— Не е нужно да ми напомняш за положението си в борда.

— Имам право да узная какво става.

Той не отговори за момент, а се загледа в нея напрегнато, сякаш изучаваше лабораторен образец. После сви рамене.

— Какво точно ти каза Шоу? — попита той.

С огромно усилие на волята Елизабет си възвърна самоконтрола.

— Казах ти вече. Чул, че нов образец бил откраднат от лабораторията ви. И двамата с теб знаем, че единственият поверителен образец на „Ескалибур“ е „Мек фокус“. Изчезнал ли е кристалът, Джак? Искам истината. Да или не?

Джак се загледа замислено. Златистите му очи помрачняха. Сърцето ѝ се сви. Значи все пак щеше да я излъже. Какво я бе накарало да мисли, че ще ѝ каже истината? Той си имаше списък с приоритети. Ако тя въобще бе включена в него, вероятно се намираше в края, а до името ѝ имаше кратка забележка: „Пренебрегвай, когато е възможно. Лъжи, когато те притисне в ъгъла“.

— Вярно е — отговори той. — Кристалът изчезна. Също и Тайлър Пейдж.

Елизабет се вторачи в него, изненадана от откровеността му, а не от новината за изчезването на „Мек фокус“. После попита:

— Нямаше да ми кажеш, нали?

— Не, ако можех да избегна това — отговори Джак като разпери ръце. — Имах план.

— Да, убедена съм, че си имал. Изглежда, винаги имаш план, Джак. Но сега вече е късно. Като член на борда смятам, че щеше да е по-умно да засилите охраната преди изчезването на кристала.

— Планът ми, госпожице Кабът, бе да намеря Тайлър Пейдж и кристала, преди ти или някой друг да научите, че те липсват.

— Кога точно изчезнаха?

— Не съм сигурен. Снощи работих до късно. Случайно реших да направя проверка към девет часа. Тогава открих, че кристалът е изчезнал. На мястото му бе оставен празен контейнер-дубликат. Ако не бях проверил съдържанието му, все още нямаше да знам, че е изчезнал.

Тя се намръщи.

— На мястото му е бил оставен контейнер-дубликат?

— Да. Все още е в сейфа. Не съм споделял това с никого, освен с Майло. Всички други смятат, че кристалът си е в лабораторията. Наредихме на изследователския екип да не го докосва до връщането на доктор Пейдж.

— Сигурно имаш представа кога е изчезнал?

— Вчера следобед Тайлър Пейдж каза, че е болен, и се прибра у дома. Мисля, че е взел кристала, когато е напуснал „Ескалибур“.

— Да не искаш да кажеш, че просто е излязъл оттук с кристала?

— Тайлър Пейдж е най-уважаваният член на изследователския екип. Охраната не е имала причина да го претърсва.

— Защо не ми съобщи незабавно?! — възмути се тя.

— Най-вече защото знаех, че ще побеснееш и ще започнеш да ме заплашваш с прекратяване на финансирането ни.

Елизабет ледено се усмихна.

— Е, сгрешил си.

— Така ли?

— Поне в едно отношение — отговори тя и скочи на крака, — няма да беснея. Но възнамерявам да говоря с адвокатите си веднага щом се върна в офиса. Без кристала „Ескалибур“ е свършен. И двамата го знаем. Фондът има право да прекрати договора.

— Това е проява на късогледство, не мислиш ли? Ти и скъпоценният ти фонд рискувате да изгубите цяло състояние от бъдещите печалби. „Мек фокус“ ще струва милиони след време.

— Но първо трябва да го намериш, нали?

— Ще го намеря, госпожице Кабът — отвърна Джак с блеснал поглед. — Не се съмнявай в това дори и за миг.

Увереността в гласа му я накара да потръпне. Джак вярваше във всяка изречена дума. Щеше да направи всичко възможно, за да си върне кристала.

Тя бавно се отпусна на стола.

— Е, какъв е планът ти?

Той я загледа замислено. После стана и извади ключовете за колата си от джоба си.

— Ела с мен — каза. — Искам да ти покажа нещо.

Елизабет се поколеба.

Погледна я през рамо, докато отиваше към вратата.

— Не се тревожи. Не възнамерявам отново да те каня да разглеждаш картините ми. Научих си урока преди шест месеца.

ГЛАВА 4

След петнайсет минути, когато Джак спря пред безлична малка къща, Елизабет още беше ядосана. Вбесяваше я фактът, че той толкова лесно успяваше да я раздразни. Беше ѝ необходимо само леко напомняне за кратката им авантюра. Как бе възможно Джак все още да има такова влияние върху нея? Би трябвало той да се чувства притеснен от споменаването на авантурата им, а не тя.

Елизабет се загледа в мръсните прозорци, занемарения преден двор и олющената боя по вратата.

— Това домът на доктор Пейдж ли е? — попита тя.

— Да. Както виждаш, не си пада много по поддръжката на къщата си.

Джак изгаси двигателя и излезе от колата. Наведе се и ѝ заговори през прозореца:

— Веднага щом разбрах за изчезването на „Мек фокус“, дойдох да търся Пейдж, но и той беше изчезнал.

Елизабет бавно излезе от колата и тръгна заедно с Джак по напукания тротоар. Загледа го разтревожено как вади ключ от портфейла си.

— Откъде взе това? — попита тя.

— Много си мнителна, госпожице Кабът.

— Научавам някои неща по трудния начин, но все пак ги научавам. Разбрах например, че когато става дума за теб, си заслужава първо да задавам въпроси.

Джак прие обвинението с леко кимване.

— Да, разбирам какво имаш предвид — съгласи се той. — Аз самият например не съм си поръчвал вода с лед от шест месеца.

Елизабет го изгледа раздразнено. Това бе вторият гаден намек относно научените уроци. Възможно ли бе Джак да се смята за потърпевшия в онази разправа преди шест месеца? Ама че наглост!

— Май си развил някаква фобия — любезно изрече тя. — Вероятно би трябвало да се консултираш с психиатър.

— Нямам време — отвърна Джак като завъртя ключа и натисна топката на вратата. — Освен това бутилираната вода е по-евтина от психотерапията.

— Ще ми кажеш ли откъде се сдоби с ключ от дома на Пейдж?

Елизабет потръпна, когато чу собствения си гневен глас. Джак беше виновен за това. Винаги успяваше да я вбеси.

Той сви рамене и отвори вратата.

— Пейдж държи ключове в бюрото си в службата. Той е пример за класическия разсеян учен. Вечно си заключва ключовете в колата или в дома си.

— И ти просто реши да се възползваш от тях?

— Да, госпожице. По същия начин, по който той се възползва от моя „Мек фокус“.

— Нашият „Мек фокус“ — механично го поправи тя. — Значи си убеден, че Пейдж го е откраднал?

— Да, това е работната ми хипотеза — потвърди Джак като отстъпи настрана и й направи място да влезе в мрачната всекидневна. — Като се има предвид фактът, че е изчезнал, а е единственият, който е имал мотив, възможност и технологични познания относно изнасянето на кристала от лабораторията, засега ще се придържам към тази хипотеза. Освен ако ти имаш по-добра.

— Не, нямам — отговори Елизабет и спря рязко, когато очите й се приспособиха към мрака. — Мили боже! Прав си. Пейдж няма големи домакински способности, нали?

Стаята беше занемарена. Избелели възглавници украсяваха изтърбушено канапе, тапицирано с евтин оранжев плат. По всички повърхности имаше дебел слой прах.

Износеният мокет не бе виждал прахосмукачка поне от десет години. На облегалката на грозното канапе бе оставена чиния с трохи. Чаша със засъхнала кафява утайка на дъното стоеше на масичката за кафе. В утайката растеше нещо зелено.

Стаята бе не само претърпкана, но и изглеждаше ужасно стара, сякаш се бяха върнали назад във времето. Елизабет осъзна, че в гледката имаше нещо много познато. Начинът, по който светлината проникваше през щорите и хвърляше сянка на пода, й напомни за сцена от стар филм. Кабинетът на беден частен детектив. Точно преди загадъчната дама да отвори стъклената врата.

После тя забеляза плакатите по стените. Мъже с ледени погледи и пистолети в ръка, съблазнителни и опасни фатални жени, яркожълто и кървавочервено. Много сенки.

Елизабет прочете някои от заглавията: „Синята далия“, „Милдред Пиърс“, „Непознат на третия етаж“.

— Пейдж си пада по черния жанр — отбеляза тя.

Джак затвори вратата.

— Не си видяла и половината.

Тя бавно обиколи стаята.

— На пръв поглед изглежда сякаш току-що е излязъл и може да се върне всеки момент.

— Не мисля така — възрази той. — Гардеробът му е празен, а от банята липсват всички лични вещи. Изчезнал е и съм напълно сигурен, че е взел кристала със себе си.

— Но защо му е да го краде? Какво може да направи с него?

— Да го продаде — отговори Джак логично.

— Но „Ескалибур“ има патент за кристала. Никой конкурент няма да го докосне, защото ще го съдиш.

Устата на Джак се изкриви в невесела усмивка.

— Има много потенциални купувачи, включително чуждестранни бизнесмени и правителствата на половин дузина страни, които въобще не се интересуват от авторски права.

Елизабет въздъхна.

— Да, така е.

— А и самите ние — тихо добави Джак.

— Какво? — извика тя и се завъртя към него. — Мислиш, че Тайлър Пейдж може да се опита да продаде кристала на „Ескалибур“?

— Защо не? Пейдж знае много добре колко важен за компанията е кристалът. Освен това е наясно, че сме притиснати от времето. Ако „Мек фокус“ не е на разположение за представянето пред Велтран, с нас е свършено. Ще минат месеци, докато подготвим нов образец, достатъчно голям, за да бъде използван за демонстрация.

— Но това е все едно да вземе кристала за заложник и да иска откуп от нас.

— Точно така.

— Ах, този дребен... — Тя замълча. — Не мисля, че ще се опита да го продаде на нас. „Ескалибур“ няма толкова много пари. А дори да

използваме резервите на „Аврора“, пак не можем да се съревноваваме с чуждестранните консорциуми и правителства. Тайлър Пейдж сигурно знае това.

— Разбира се — кимна Джак. — Но има две причини, поради които смятам, че и ние можем да участваме в наддаването.

— Казвай.

— Първо, Пейдж е страхотен в своята област, но е с ограничен кръгзор в други отношения. Прекарал е по-голямата част от живота си в лабораториите. Съмнявам се, че знае как да се свърже с чуждестранни бизнесмени, да не говорим за правителства. Подобно нещо изисква известен опит и способности.

— Може пък някоя чужда компания да се е свързала с него и да му е предложила да купи кристала.

— Възможно е, но ако вече ни е продал, смятам, че е проявил достатъчно разум да напусне страната. Сигурно знае, че ще го търсят и няма да спра, докато не го намерят.

Елизабет потръпна от ледената решителност в гласа му.

— Ще използваш собственото си време и пари, за да търсиш Пейдж, дори ако е прекалено късно да спасиш „Ескалибур“?

— Нямам друг избор — отговори той.

— Какво искаш да кажеш? Разбира се, че имаш друг избор. Можеш да напуснеш „Ескалибур“ и да си намериш нов клиент.

— Не работя по този начин.

Джак се огледа из стаята, сякаш бе започнал да се отегчава от разговора.

— Чакай малко — каза Елизабет. — Да не искаш да кажеш, че всичко е заради репутацията ти?

— Аз съм консултант, Елизабет. Репутацията ми е това, което предлагам. Никой от клиентите ми никога не е пострадал, докато съм отговарял за него. И не възнамерявам да позволя „Ескалибур“ да пострада.

— За бога, говориш като наемник, който си изкарва хляба, избивайки враговете на клиентите си!

Той сви рамене.

— Може и така да е.

— Говориш за отмъщение, а не за професионална репутация.

Джак успя да си придаде още по-отегчен вид.

— Наричай го както искаш. Важното е, че ще направя всичко възможно да открия Пейдж. Имам чувството, че и той го знае.

Елизабет го изгледа разтревожено.

— Добре, разбирам. Значи първата причина да смяташ, че Пейдж все още е в страната, е липсата му на връзки с чуждестранни купувачи. Каква е втората причина?

Джак кимна към най-близкия плакат на стената.

— Това е втората причина.

Елизабет проследи погледа му.

— Не разбирам.

— Когато познаваш тайната страст на един човек, знаеш и най-голямата му слабост.

Тя учудено се вгледа в плаката. Загадъчният Хъмфри Богарт и красивата Лорън Бакол в напрегната сцена. Заглавието на филма, „Тъмен пасаж“, бе изписано с червено в долната част на плаката.

Елизабет погледна Джак.

— Добре, де, Тайлър Пейдж харесва черния жанр. Как това ще ти помогне да го намериш?

— Той е не само почитател на старите филми — отговори Джак.

— Но дори е бил продуцент на нов филм от този жанр.

— Не разбирам.

Джак отиде до масата и вдигна книга от огромната купчина. Корицата беше в бяло и черно. Елизабет забеляза думата „черен жанр“ в заглавието.

Той отвори книгата и извади лъскава брошура, небрежно пъхната между страниците.

— Открих я снощи, когато дойдох да търся Тайлър Пейдж — обясни той и ѝ подаде брошурата.

На корицата се виждаше частно ченге с шлифер и пистолет в ръката, застанало в тъмна уличка. Студената светлина от неоновия надпис над близката таверна хвърляше остри сенки върху профила му. Думите „Ежегоден фестивал на филмите от черния жанр в Мирър Спрингс“ бяха отпечатани в жълто под снимката.

Елизабет вдигна очи.

— Какво е това?

— Както ти казах, Тайлър Пейдж е направил филм. — Джак махна с ръка към един от плакатите и добави: — Ето този.

— Шегуваш се — отвърна Елизабет и пристъпи към плаката, за да го разгледа по-добре.

Той напомняше на класическите плакати, но Елизабет забеляза, че образът е съвременен. На снимката се виждаше съблазнителна руса актриса с фини черти и очи, видели прекалено много от тъмната страна на света. Жената беше облечена в тясна рокля с дълбоко деколте и небрежно държеше пистолет, сякаш бе свикнала с тежестта му.

Думите „Когато започнеш да се движиш с мошеници, не можеш да спреш“ бяха написани с кървавочервени букви в горната част на плаката.

Елизабет бързо прочете останалата част от плаката. „Мошеническа компания“ с участието на Виктория Белами. Продуцент: Тайлър Пейдж.

Тя вдигна очи.

— Е, и?

— Прочети брошурата — посъветва я Джак. — Една от премиерите на кинофестивала в Мирър Спрингс е „Мошеническа компания“.

Елизабет отвори брошурата и започна да чете списъка с филмите. Да, беше включен и „Мошеническа компания“ с продуцент Тайлър Пейдж. Тя погледна Джак в очите.

— Нужни са доста пари, за да продуцираш филм. Пейдж имал ли е подобна сума?

— Добър въпрос — одобрително се усмихна Джак. — Случайно познавам един човек, който е страхотен по отношение на компютрите. Помолих го да провери банковите трансакции на Пейдж през последната година.

— Това не е съвсем законно.

— Кражбата на резултата от поверителния проект на работодателя ти също не е законна. Както и да е, изглежда, Пейдж е изхарчил доста пари през последните месеци. Най-вече за разноси по филма. Но като съдя по сумата, се съмнявам, че сам е понесъл всички разходи по „Мошеническа компания“. Предполагам, че е имало и други инвеститори.

Елизабет се намръщи.

— Но Пейдж е вписан като продуцент, нали?

— Да. Кой знае? Може да е бил най-големият инвеститор. Моят компютърен магьосник откри също така, че Пейдж преди два дни е изпразнил банковата си сметка. Освен това, където и да се намира в момента, не е използвал кредитните си карти, за да стигне дотам.

— Накарал си компютърния магьосник да провери и кредитните карти на Пейдж?

— Реших, че трябва да огледаме всичко.

Елизабет се намръщи.

— Като забравим за досадните правни проблеми, трябва да призная, че очевидно Пейдж е планирал изчезването си.

— Точно така, по дяволите! — потвърди Джак и очите му проблеснаха. — Но мисля, че знам къде ще се появи.

Елизабет осъзна, че той гледаше брошурата в ръката ѝ. Тя я размахна и попита:

— Филмовия фестивал ли имаш предвид?

— Да. Пейдж е вложил всичките си пари в „Мошеническа компания“. Съмнявам се, че е някакъв страхотен филм. Дребна, независима продукция. Не говорим за холивудските гиганти. Вероятно филмът дори няма да бъде показан никъде другаде, освен на фестивала в Мирър Спрингс. Но научих доста неща за Тайлър Пейдж през последните няколко часа и мога да твърдя едно нещо със сигурност.

— Какво е то?

— Каквото и да става в живота му, Пейдж ще намери начин да присъства на премиерата на „Мошеническа компания“. Филмът е кулминацията на фантазиите му. Той се вижда като голям играч. В продължение на една седмица — времетраенето на фестивала — ще има възможност да изживее мечтата си. Кой би устоял на подобна възможност?

Елизабет най-после разбра и забързано провери датите на брошурата.

— Тук пише, че фестивалът започва в събота. А днес е сряда.

— Тръгвам за Мирър Спрингс в петък сутрин — каза Джак. — Малкото копеле със сигурност ще се появи там. Убеден съм. А когато се появи, аз ще го чакам.

Думите му я накараха да потръпне.

— Джак, може би трябва да повикаме полицията.

— Знаеш не по-зле от мен, че ченгетата няма да свършат никаква работа. Това е интелектуално престъпление. Никой не вика полицията за подобни неща. Целта е да си възстановим „Мек фокус“, а не да изпратим Пейдж в затвора. Ако той подуши ченгетата, никога няма да го намерим навреме, за да си върнем кристала, преди представянето пред Велтран.

— Неприятно ми е да го призная, но вероятно си прав.

Елизабет беше наясно, че компаниите обикновено не викаха полицията в подобни ситуации. Страхът от лоша реклама, разтревожени клиенти и паникьосани инвеститори беше достатъчен да накара ръководството на дадена фирма да помисли, преди да се обърне към властите.

— Смятам, че имаме два начина да намерим Пейдж — продължи Джак. — Той или ще се свърже с мен, за да ми предложи да купя „Мек фокус“, или ще се появи на филмовия фестивал. Обзалагам се, че ще направи и двете.

— Не съм толкова сигурна, Джак. За бога, ти си изпълнителен директор, а не частно ченге. Какво те кара да мислиш, че можеш да намериш Пейдж?

— Е, не прекалявай с огромното си възхищение и безусловната подкрепа към мен. Не съм убеден, че мога да понеса толкова ласкателства от най-сериозния кредитор на клиента ми.

Елизабет нищо не каза. Вбесяваше се, когато Джак я изкарваше някаква проклета Валкирия с железен сутиен. Никога не осъзнаваше женствеността си така силно, както когато се намираше близо до Джак. Той обаче бе заявил публично, че я смята способна да потопи „Титаник“.

Тя внимателно сгъна брошурата и я прибра в чантата си, после ледено се усмихна.

— Да, прав си, Джак. Аз съм най-сериозният ви кредитор. И като такъв съм заинтересувана от връщането на кристала. Идвам в Мирър Спрингс с теб.

Джак присви очи.

— Не мисля така.

— Ако Пейдж ти предложи да откупиш кристала, ще се нуждаеш от пари. От много пари. А никоя банка няма да ти отпусне заем.

„Ескалибур“ няма резерви, а сериозно се съмнявам, че ти притежаваш подобни лични средства. Погледни истината. Нуждаеш се от „Аврора“.

— И сам мога да се справя с Пейдж.

— Може и така да е. Но не възнамерявам да ти позволя това. Мисли за мен като за кредитната си карта. Не можеш да излезеш от къщи без нея.

Джак се вгледа в нея за момент.

— Ще има сериозни проблеми с настаняването.

Пресиленото му търпение я вбеси.

— Какви например? — попита тя.

— Мирър Спрингс е от онези малки бутикови курорти в Колорадо. Всеки хотел и мотел в района е резервиран още преди месеци заради фестивала. Няма да успееш да си намериш стая.

— Така ли? — усмихна се тя студено. — А ти как си намери стая?

Джак махна с ръка.

— Обадох се на стар приятел, който е вицепрезидент на един от големите хотели в града. Той пък се обади на бившата си жена, която ръководи хотел в Денвър. Тя се свърза с администратора на някакво, място, наречено „Курорт Мирър Спрингс“. Но въпреки всички връзки се наложи да платя обичайната такса в троен размер.

— Сигурна съм, че ще измисля нещо.

Той ѝ се ухили и тя настръхна.

— Ако настояваш да дойдеш в Мирър Спрингс с мен, може да те оставя да ме убедиш да разделя стаята си с теб — с пресилена учтивост каза той. — Но ще трябва да ме помолиш много мило.

— Благодаря, но тази цена е прекалено висока за мен — отвърна Елизабет и се насили да се усмихне. — Сигурна съм, че ще успея да намеря нещо по-евтино.

Тя се обърна и излезе от стаята.

„О, да, това беше адски разумно, Елизабет. Страхотна си с мъжете, нали?“ — помисли си Елизабет.

ГЛАВА 5

Джак чу тихото издишване, усети лекото, почти неуловимо раздвижване във въздуха, което предвещаваше съкрушителния ритник и се плъзна настрани като плавно избегна удара. Кракът пропусна неговия само със сантиметър. Ако ритникът го беше уцелил, щеше да падне.

Той се завъртя енергично като търсеше пролука в краткия миг, необходим за съперника му да се съвземе. Хвана ръката му и го дръпна към себе си като се възползва от засилването му.

Доведеният му брат загуби равновесие, падна леко на постелката и се намръщи. Скочи на крака с лекота и отговори на официалния поклон на Джак.

— Три пъти поред — изръмжа Лари. — Тренираш прекалено много напоследък. Не е честно.

Така си беше. Напоследък прекарваше цялото си свободно време в тренировъчната зала. Тежките физически и умствени упражнения му осигуряваха нужния отдушник. Почти нямаше други начини за освобождаване от стреса. Сексът например, дори не подлежеше на обсъждане. Вече шест месеца живееше като монах.

— Едва не ме свали с последния ритник — каза той.

— Не е вярно — отговори Лари и смръщи вежди. — Знаеш ли, не е добре за самочувствието ми вечно да губя от голямото братче.

— Така ли? — ухили се Джак и се загледа в двама ученици, които тренираха в другия край на залата. — Кой ти го каза?

— Май го прочетох в някакво списание.

— Лари, и преди съм те предупреждавал да не четеш онези мъжки списания.

— Чета само статиите — жално отговори той.

— Точно това ме тревожи.

Лари се засмя.

— Значи мислиш, че трябва да се съсредоточа върху снимките?

— Не. Пази си енергията. Опитвал съм със снимките. Трудно е да откриеш нещо стимулиращо в тях.

— Е, със сигурност не заместват светския живот, а ти ги използваш точно за това през последните шест месеца.

— Бях зает.

Джак осъзна, че се оправдава, и се подразни. Знаеше обаче, че брат му ще го остави на мира. Въпреки невероятните си технически способности, а те бяха безброй, Лари притежаваше страхотен такт и интуиция, когато ставаше дума за хора.

Бяха израснали поотделно и единственото общо между тях бе баща им. Физически не си приличаха по нищо, освен цвета на очите. Лари беше няколко сантиметра по-висок, със светла коса и лице, което изглеждаше като на филмова звезда. Те дори не се познаваха допреди няколко години. Но незабавно осъществиха връзка помежду си, която се оказа много силна. Лари, Мегън и новородената им дъщеря бяха истинското семейство на Джак.

Лари го погледна с разбиране.

— Колко станаха срещите ти досега? Три? При това едната беше с братовчедката на Мегън, Сандра, така че не се брои.

— Защо да не се брои? — намръщи се Джак като се опитваше да си припомни подробности за срещата с братовчедката на снаха си.

Те бяха твърде смътни обаче. Спомняше си красиво лице и приятно закръглено тяло. Беше сигурен, че я бе отегчил до смърт. Знаеше, че той самият бе кошмарно отегчен в онази нощ. Мисълта му бе съсредоточена върху други неща. Най-вече върху това, дали Елизабет има среща с някого същата вечер.

— Не се брои — търпеливо обясни Лари, — защото Мегън покъсно ми разказа как в продължение на два часа по време на вечерята си говорил само за икономиката в Средните щати. А след този интересен разговор си завел братовчедката до дома ѝ, оставил си я пред вратата и повече не си ѝ се обадил.

— Бях зает — повтори Джак.

— Глупости. Все още се измъчваш по онази жена, която управлява фонд „Аврора“, и го знаеш много добре.

— Лари, съвременните мъже не се измъчват. Запомни това. Важно е. Измъчването принадлежи на друга епоха. На онези времена, когато хората вършели какви ли не глупости и се отървавали

безнаказано като се оправдавали, че ги вършат от любов. Но това оправдание вече не се приема.

— Знаеш ли, крайно време е да престанеш да ме поучаваш. Осъзнавам, че искаш да наваксам за изгубеното време, но не е необходимо. Наистина. Е, за какво искаше да говорим?

— Ще се съгласиш ли отново да се направиш на магьосник и да ми осигуриш малко финансови данни за един човек на име Доусън Холанд?

В очите на Лари се появи познатият блясък на маниакално любопитство.

— Да. Защо се интересуваш от него?

— Не съм сигурен, че се интересувам. Но все пак е някакво начало. Знаеш, че човек трябва да тръгне по дирите на парите. Холанд е осигурил продуцентите, създали малък, независим филм, наречен „Мошеническа компания“. Искам да науча всичко свързано с филма, а това означава, че се нуждаю от информация за Холанд.

— Мога веднага да отговоря на един от въпросите ти, и то без да включвам компютъра — каза Лари. — Който и да е този Холанд, ако той е уредил финансирането, вероятно е единственият човек, който не е вложил и долар от собствените си пари във филма. И ще е единственият, който няма да загуби накрая. Истинските продуценти няма да видят и петак. Единствените хора, изкарващи пари от филмите, са онези, които работят с чужди пари.

— Чувам това от години — отвърна Джак и се замисли за храма на филмовото изкуство, който бе открил в малката къщичка на Тайлър Пейдж. — Но винаги се намират хора, готови да финансират някой филм.

Брат му сви рамене.

— Комплексари. Представят си, че са играчи. Посещават премиери, движат се със звезди и режисьори, а после виждат имената си на екрана. Производството на филми е една от най-престижните дейности в света. Много хора са готови да вложат парите си в нея.

— Знам. Просто ми намери каквото можеш за Холанд и филма. Търси ме на мобифона. Известно време няма да съм в града.

Очите на Лари проблеснаха с интерес.

— Не ми казвай, че си взимаш отпуската?

— Не съвсем. Какво знаеш за филмите от черния жанр?

— Онези черно-бели филми от четирийсетте години? Гангстери, частни ченгета и фатални жени? Живей лекомислено и умирай трудно? Гледал съм няколко от класиките. В тези стари сценарии има чудесни реплики.

— Значи си по-наясно от мен. Но през следващите няколко дни ще науча повече на филмовия фестивал.

Лари се вторачи в него.

— Сам ли отиваш на фестивала?

— Не. Всъщност с един делови партньор.

— Аха, интересно! И кой е този делови партньор?

Джак стисна зъби.

— Елизабет Кабът.

Лари избухна в гръмогласен смях.

Джак присви очи.

— Какво, по дяволите, е толкова смешно?

— Ти — най-после успя да каже Лари. — Отиваш на фестивал на черните филми и водиш фатална жена.

ГЛАВА 6

— Откога разви интерес към черния жанр? — попита подозрително Луиз, като я изгледа над рамките на очилата си. — По дяволите, ти дори не обичаш да ходиш на кино. Обзалагам се, че не знаеш кой филм е спечелил „Оскар“ миналата година.

Елизабет застана пред бюрото на секретарката си.

— Ти вечно ми говориш, че работя прекалено много и имам нужда от почивка. Този филмов фестивал привлече вниманието ми. Реших, че ще внесе известна промяна в живота ми.

— Промяна в живота друг път. Не забравяй, че говориш с Луиз. А тя веднага познава глупостите.

Елизабет се ухили.

— Съжалявам. Понякога забравям колко богат опит имаш с глупостите.

Освен Елизабет, Луиз Лутрел беше единственият член на персонала на фонд „Аврора“. Елизабет я бе наследила от леля си заедно с фонда.

Поставените в рамки първи страници на няколко пожълтели таблоида, закачени зад бюрото на Луиз, свидетелстваха за бившата ѝ кариера като журналистка. „Жена, отвлечена от НЛО, се омъжва за похитителя си“, „Мъж, изяден от гигантска жаба“, „Древна мумия се събужда“. И всички тези истории бяха писани от Луиз.

Тя беше малко над шейсетте, с гъста коса и никак не се колебаеше да изкаже мнението си. Луиз действаше като секретарка, пътнически агент, съветник и довереник на Елизабет. Пристигаше в къщата точно в девет всяка сутрин и се грижеше за офиса. Понякога Елизабет си мислеше, че фондът би престанал да съществува без нея.

— Точно така, по дяволите. Аз съм професионален детектор за глупости — каза Луиз като завъртя очи към таблоидите, а после към Елизабет. — Говори. Кажи ми какво става. Да не си се захванала с нещо глупаво?

Наистина нямаше смисъл да пази тайна от секретарката си.

— Вероятно — отговори Елизабет. — Но нямам голям избор.

— Да чуем. Мога да понеса всичко. По дяволите, слушала съм истории за древни мумии. Мога да издържа и твоята история.

Елизабет стана от високото кожено кресло, прекоси старинния килим в алено, черно и златисто и застана до прозореца. Беше един от онези редки, учудващо ясни дни на ранната есен в Сиатъл, когато местните фотографи се втурваха да правят снимки на връх Рание и кулата, с които украсяваха картички и календари.

Оттук се виждаха небостъргачите в центъра, включително онзи, в който живееше Джак. Елизабет бе прекарала много ноци, вторачена в тази сграда от стъкло и бетон. Дори един-два пъти бе вадила стария бинокъл на Сибил и се бе опитвала да види трийсетия етаж по-отблизо. Но затъмнените стъкла не ѝ позволяваха.

Елизабет се съсредоточи върху гледката на града, докато събираше мислите си.

— Тайлър Пейдж, изследователят, който разработи „Мек фокус“ за „Ескалибур“, е изчезнал — каза тя. — За съжаление явно е взел и кристала със себе си.

Последва кратка пауза.

— Да му се не види! — най-после каза Луиз.

— Точно така.

— Само от любопитство ще попитам, за каква потенциална загуба говорим?

— Ако кристалът наистина заработи и Грейди Велтран се съгласи на споразумение... — отвърна Елизабет като се обърна към нея. — Дори не мога да предположа. Става дума за милиони за „Ескалибур“.

— А ние получаваме дял от печалбите.

За момент Луиз доби доволен вид — тя притежаваше акции от „Аврора“.

— А ако не го върнем или не заработи, фондът ще понесе сериозен удар — добави шефката ѝ.

— Но няма да фалираме.

— Не, определено можем да понесем загубата на „Мек фокус“. Но „Ескалибур“ не може. В момента най-лошият ни враг е мълвата. Вече се носят слухове. Ако някой се обади да разпитва за клиента ни „Ескалибур“, официално не сме разтревожени. Всичко е наред.

— Загрях. Не се тревожим. Всичко е наред — повтори Луиз и присви очи. — С други думи, в момента сме в състояние на бойна тревога. А какво общо има този фестивал в Мирър Спрингс с намирането на кристала?

— Джак Феърфакс има причина да мисли, че Пейдж ще се появи на фестивала.

— Охо! Чакай малко. — Луиз се облегна назад и столът ѝ изскърца. Тя се изкашля и каза: — Чакай да си изясним нещата. Значи гадното, коварно, проклето, двулично копеле също ще ходи на фестивала, така ли?

Елизабет се усмихна невесело.

— Не мога да си представя защо имаш такова лошо мнение за Джак Феърфакс.

— Благодарение на теб. Знаеш го много добре — отговори Луиз като стисна устни и се замисли. — Все пак трябва да призная, че тайно се възхищавам на копелето. Сигурно притежава нещо, което никое от другите ти гаджета не е имало.

Елизабет раздражено се вторачи в нея.

— За какво, по дяволите, говориш?

— Чудя се какво ли точно е направил, за да те накара да отидеш и да му плиснеш кана с вода в лицето пред най-снобарската пасмина в града — усмихна се Луиз. — Познавам те от момиченце и тогава за пръв път си изпусна нервите и вдигна скандал на обществено място. Жалко, че Сибил не можа да присъства на него. Много си падаше по проявата на женска сила.

— Съмнявам се, че щеше да одобри това — отвърна Елизабет. — Особено ако знаеше защо направих скандала.

Елизабет се вгледа в портрета срещу бюрото и потръпна леко. Сибил Кабът я гледаше строго, но мило с интелигентните си очи. Елизабет си спомни ясно деня, когато леля ѝ я повика в кабинета си и ѝ съобщи, че възнамерява да остави фонда в нейните ръце.

„Ти си единствената в семейството, която притежава двете неща, необходими за ръководството на фонда, Елизабет. Разбираш от финанси и си комарджия. Готова си да поемаш рискове, а това е необходимо за работата на «Аврора».“

Да, наистина бе имала късмет по отношение на финансовите рискове. Но когато станеше дума за личния ѝ живот, късметът ѝ

изневеряваше. По някаква странна причина много по-лесно ѝ бе да избере добър финансов проект, отколкото добър мъж.

Луиз присви очи.

— Значи отиваш в Мирър Спрингс с Феърфакс? Ще има ли някаква физическа близост?

Елизабет я изгледа строго.

— Не, няма да има физическа близост. Ще пътуваме отделно и ще отседнем на различни места.

— Така ли?

— Да, точно така — отговори тя решително, после добави: — Това ми напомня нещо. Имам нужда от резервация, а очевидно градът е претъпкан заради филмовия фестивал. Мислиш ли, че можеш да ми намериш нещо?

— Вероятно — кимна Луиз като взе бележника си. — Мирър Спрингс е популярен зимен курорт, а ние имаме безброй клиенти, които карат ски. Освен това имам доста връзки от старите дни в новинарския бизнес. Мисля, че един от редакторите ми имаше вила в Мирър Спрингс.

Елизабет погледна заглавията на рамкираните таблоиди.

— Не е извънземен или наскоро оживяла мумия, нали?

— Е, ако ще си чак толкова претенциозна...

— Права си. Ще взема каквото и да е.

— Значи двамата с Феърфакс ще си играете на детективи, а? — усмихна се секретарката, докато ровеше из бележника си. — Сигурно ще е интересно.

— Предложих му да повика ченгетата, но знаеш, че директорите не обичат да се обръщат към полицията за подобни неща.

Луиз изсумтя презрително.

— Никой не вика полицията за интелектуални престъпления.

— Сигурно има причина за това — каза Елизабет и се запъти към кабинета си. — Обади ми се, когато ми намериш място в Мирър Спрингс. Освен това ще се нуждаеш от самолетен билет до Денвър и кола под наем там.

— Добре — кимна Луиз. — О, почти забравих. Зет ти звъня отново.

— Мерик? — изстена Елизабет. — Какво му каза?

— Същото, което и предишните четири пъти — че си адски заета.

— Това си е чистата истина.

— Няма да успееш вечно да го избягваш.

— Знам. Но ще го избягна поне през следващите няколко дни, докато съм в Колорадо.

В очите на Луиз проблесна весело пламъче.

— Любопитно ми е чия беше идеята да потеглиш към Мирър Спрингс с Джек Феърфакс. Негова или твоя?

— Шегуваш ли се? Моя, разбира се. Каза ми, че искал сам да се справи с това, но му отговорих да забрави. Тръгвам с него, независимо дали това му харесва или не.

Луиз се съсредоточи върху бележника си.

— Точно от това се страхувах.

— Да не си откачил? — извика Майло и се заразхожда нервно из всекидневната на Джек. — Не можеш да заминеш сега. В криза сме.

— Единственият начин да избегнем кризата е, да намерим Пейдж и проклетия кристал — отговори Джек като излезе от спалнята и закопча ръкавелите си. — Мирър Спрингс е най-добрият ни шанс.

— Това не ми харесва, Джек. Никак не ми харесва.

— На мен също, но нямаме голям избор. Не забравяй, докато ме няма, трябва да се справиш сам с клюките и слуховете. Официално всичко в „Ескалибур“ е под контрол. Ясно ли е?

— Да, да, ясно — намръщено отговори Майло. — Най-трудно ще е с братовчедката Анджела. Мисля, че вчера отново е ходила при госпожица Кабът.

Джек го изгледа раздразнено.

— По каква причина?

— Откъде да знам — безпомощно разпери ръце той. — Вероятно е бил поредният й опит да убеди госпожица Кабът да престане да подкрепя всеки твой ход. Анджела вярва, че ако успее да настрои Елизабет Кабът срещу теб, ще има достатъчно поддръжници в борда, за да се отърве от теб.

Да, засега Елизабет наистина го подкрепяше във всяко начинание. Но невъзможният съюз между Анджела и Елизабет го

плашеше.

Майло се вторачи в Джак с ококорени очи.

— Облечен си в смокинг.

— Много си наблюдателен — усмихна се той, като хвърли бърз поглед през прозореца и облече сакото си.

Оттук хълм „Кралица Ана“ се виждаше много добре. Ако присвиеше очи, можеше да различи и замъка на Елизабет. Джак бе прекарал повече от една нощ през последните шест месеца, седнал сам с чаша скоч в ръка, вторачен в далечните светлини. Беше си казал, че е смешно да купува телескоп.

А и безсмислено.

Краткият научен експеримент, проведен с помощта на мощен бинокъл му показва, че на балкона пред спалнята на Елизабет има прекалено много растения, които пречат да се види навътре.

Джак се зачуди дали и тя се обличаше за приема в този момент.

През последните няколко дни, докато изчезването на кристала не го разсея, тази благотворителна вечеря бе най-очакваният момент. По принцип той избягваше подобни сбирки, когато бе възможно, но очакваше тази със същата смесица от нетърпение и притеснение, която го тормозеше в дните преди ежемесечните събрания на борда на директорите на „Ескалибур“. Още една възможност да види Елизабет. Още един шанс да се измъчва с мисли за пропуснатите възможности. Още един шанс да мечтае за втора възможност.

А сега съдбата бе пуснала тиктакаща бомба в скута му. Добрата новина беше, че щеше да прекара следващите няколко дни близо до Елизабет. Това обаче бе и лоша новина, тъй като щяха да работят под ужасен стрес. Джак смяташе, че ще е късметлия, ако запазеше здравия си разум.

— Защо, по дяволите, си в смокинг? — попита Майло. — Да не се каниш да ходиш на купон довечера? Утре сутрин трябва да тръгнеш към Мирър Спрингс.

— Казах ти за благотворителната вечеря.

— И ще присъстваш на нея? След всичко случило се?

— Не мисля, че е добра идея да я пропусна — отговори Джак и погледна часовника си. — Ако не се появя, това само ще засили слуховете, а ние не можем да си позволим подобно нещо. В бизнеса външният вид е изключително важен. Никога не забравяй това, Майло.

— Аха — намръщено отвърна той. — Бих искал да знам как тръгнаха тези слухове.

— Аз също — съгласи се Джак и взе ключовете си. — Но сега нямаме време да разследваме това. Ще се справим с изтичането на информация, след като се върна от Мирър Спрингс.

Майло го последва.

— Каж ми честно, Джак. Наистина ли мислиш, че можеш да намериш Пейдж?

Джак отвори вратата и го погледна в очите. Изпита съчувствие. Майло носеше прекалено тежък товар върху младите си неопитни рамене.

— Ще го намеря, Майло.

ГЛАВА 7

Хейдън Шоу погледна към другия край на ярко осветената бална зала.

— Феърфакс току-що влезе. Това говори за две възможности. Или слуховете за „Ескалибур“ не са верни, или...

Елизабет повдигна вежди.

— Или?

— Или са верни, а вие двамата се правите на луди тази вечер, така че хората да ги помислят за неверни.

— Мога само да ти кажа следното, Хейдън: Джак Феърфакс може и да е достатъчно хладнокръвен, за да изглежда спокоен, когато в компанията му има проблеми. Но аз със сигурност нямаше да стоя тук и да пия шампанско, ако бе станало някакво нещастие. Щях да съм в кабинета си, пред компютъра с чаша кафе в ръка и щях да си скубя косата.

Нямаше никакво желание да присъства на благотворителна сбирка тази вечер, но знаеше, че това щеше да заинтересова хората като Хейдън, които бяха дочули слухове за проблеми в „Ескалибур“. Очевидно Джак се ръководеше от същата логика. Съмняваше се, че той се забавлява повече от самата нея.

Елизабет се зачуди дали Джак я бе видял в компанията на Хейдън и дали това, че си бърбеше с врага му, го дразнеше. Беше убедена обаче, че дори да е ядосан, Джак никога няма да го покаже. Той беше в състояние да играе покер и с дявола.

„Защо ли въобще ми пука“ — запита се тя. Глупав въпрос. Отново беше в онова странно настроение, в което винаги изпадаше, няколко дни преди да види Джак. Дните преди ежемесечните събрания и „Ескалибур“ винаги бяха лоши. Смесените чувства, които изпитваше, бяха така предвидими, както други определени биологични функции.

Тя се зачуди какво ли би казал Джак, ако знаеше, че мисълта за компанията му предизвиква предменструални болки у нея.

Цяла седмица заедно. Мили боже, до какво ли щеше да доведе това? Елизабет бе свикнала да преценява последиците от рисковани начинания, но сега дори не можеше да предположи дали двамата нямаше да се избият, преди да намерят Тайлър Пейдж.

Хейдън възхитено огледа прическата ѝ.

— Изглеждаш прекрасно тази вечер — каза той.

— Благодаря.

— Роклята ти също е великолепна.

Елизабет се престори, че не забелязва как погледът му се спуска по голия ѝ гръб, подчертан от черната рокля. Хейдън беше интересен, преуспяващ, с топли кафяви очи, тъмна коса и скулесто лице и изглеждаше десет пъти по-добре от Джак Феърфакс. Освен това беше няколко години по-млад. Но Елизабет нямаше желание да флиртува с него.

Въпросът на Джак за семейното положение на Хейдън я бе накарал да се чувства неловко. Вероятно той бе искал да постигне точно това. Типично за него бе да подхвърли отрезвяващ намек тъкмо когато тя бе започнала да се убеждава, че може да се заинтересува от Хейдън.

Беше си забранила да обръща внимание на забележката му за развода на Хейдън, но знаеше, че това е невъзможно. Като доста хора от познатите ѝ, Елизабет бе останала с впечатлението, че разводът е окончателен. Но след като Джак повдигна въпроса, тя се почувства длъжна да си изясни фактите.

И, разбира се, дискретното запитване, направено от адвоката ѝ, бе разкрило информацията, че разводът на Хейдън все още не е приключил. Той нямаше деца, но очевидно разправиите по подялбата на имуществото бяха изключително жестоки. Елизабет нямаше абсолютно никакво желание да се забърква в подобно нещо.

Разбира се, не можеше да обвини Хейдън, че я е излъгал. Просто не му бе задала подходящия въпрос. Но пък беше неудобно да запиташ някого дали разводът му е окончателен, особено след като той още не те е поканил на истинска среща. Досега повечето ѝ срещи с Шоу бяха по-скоро делови.

Но напоследък отношенията им бяха започнали да се променят. Елизабет не можеше да определи точния момент, когато осъзна, че Хейдън ѝ изпраща сигнали, които показваха, че се интересува от нещо

повече от деловите връзки. Но още не бе сигурна, че ги е разтълкувала правилно.

Причината да не е наясно какво става, бе нежеланието ѝ да се замисля върху потискащия въпрос за любовния ѝ живот. Все още не можеше да се съвземе след разправията с Джак.

А на този фронт нещата не се подобряваха. Всъщност дори се влошаваха. Присъствието му ѝ действаше по странен начин. Например, не бе необходимо Хейдън да ѝ съобщава, че Джак е влязъл в балната зала. Тръпките по тила ѝ го бяха казали. Елизабет се страхуваше, че необяснимото усещане е прелюдия към необуздало сексуално желание.

Не можеше да откъсне очи от Джак, затова правеше всичко възможно да го наблюдава, без да я забележат.

Смокингът подчертаваше едва контролираната сексуалност, която се излъчваше от него. Горещината, която се разливаше в тялото ѝ, когато го видеше, бе дразнеща и обезпокоителна. Елизабет го видя как се спира, за да поговори с няколко души, събрани около бюфета. Изглежда, той въобще не бе забелязал присъствието ѝ.

— Знаеш ли — промърмори Хейдън, — това, че сме на сбирка на хора от бизнеса, не означава, че сме длъжни да обсъждаме икономиката.

Елизабет го погледна.

— Не бях забелязала, че обсъждаме икономиката.

— Не го правим. Само исках да привлека вниманието ти — мрачно се усмихна той. — Направи ми впечатление, че си съсредоточила погледа си върху Феърфакс.

— Това изненадва ли те? Вложила съм доста пари в „Ескалибур“, а винаги държа под око инвестициите си.

Хейдън грубо се изсмя.

— Ако някое жена ме наблюдаваше така, както ти гледаше Феърфакс, щях да си помисля, че тя има наум нещо по-различно от това, дали ще ѝ донеса много пари.

Тя се усмихна учтиво и остави чашата си.

— Е, сега знаеш ужасната ми тайна. Това е важното.

— Може би да. Може би не — напрегнато я погледна той. — Не е лесно за човек да те разбере, Елизабет. Но като говорим за „Ескалибур“, провери ли слуха, за който ти споменах?

— Да. Всичко в „Ескалибур“ е под контрол.

— Радвам се да го чуя. Е, мога ли да те поканя на един танц в такъв случай?

— Друг път. Тази вечер съм тук по работа.

— Само работа и никакви забавления...

— Страхувам се, че си позакъснял с предупреждението. Прекаленото много работа вече ме превърна в прекалено скучна делова жена.

Очите му хитро проблеснаха.

— Обзалагам се, че мога да реша този малък проблем с дълъг и приятен уикенд на морето. Какво ще кажеш да заминем в петък и да се върнем късно в понеделник?

Очевидно беше разтълкувала сигналите правилно. Тя въздъхна, отмести очи от Джак и се обърна към Хейдън с пресилена усмивка.

— Странно е, че споменавах този уикенд — каза тя. — Няма да съм в града. Взимам си малко отпуска. Секретарката ми реши, че се нуждая от почивка.

Хейдън се ухили обнадеждено.

— Не искаш ли компания поне за два-три дни от почивката си? Аз самият също бих се махнал отгук за известно време.

Елизабет осъзна, че Хейдън щеше да я притисне в ъгъла. Трябваше да си изяснят нещата веднага и да приключат с това. Тя го погледна в очите.

— Научих, че разводът ти не е окончателен, Хейдън. Не пътувам с женени мъже.

Той се намръщи.

— Олеле. Схващам. Ще промениш ли мнението си, ако ти кажа, че разводът трябваше да приключи още преди няколко месеца? Единствената причина това да не стане досега е, че Джилиан е ужасно отмъстителна.

— Не, няма да променя мнението си — отвърна Елизабет като премести златистата вечерна чантичка в другата си ръка и се приготви да върви. — Извини ме. Видях няколко от клиентите на „Аврора“. Трябва да отида да ги поздравя.

— Разбира се.

В очите на Шоу проблесна гняв, който след секунда се замени с безразличие.

— Знаеш ли, съвсем скоро ще приключа с този проклет развод. Дори адвокатите на Рингстед не могат да протакат вечно. И тогава ще поговорим за един дълъг уикенд.

— Ще видим — спокойно отвърна тя.

Нещо ѝ подсказваше, че никога няма да замине на почивка заедно с Хейдън.

Тръгна сред тълпата и започна да поздравява клиентите си и потенциалните инвеститори на фонда. Невидимият ѝ радар я държеше далеч от Джак. Внезапно го видя. Беше се облегал на бара с чаша в ръка и говореше с един адвокат, когото Елизабет познаваше.

В същия момент Джак погледна към нея, сякаш бе усетил, че го наблюдава. Той вдигна чашата си в подигравателен тост и се върна към разговора си. През следващите четирийсет минути успя да се държи далеч от нея. Очевидно и той правеше всичко възможно да я избегне.

Малко след единайсет Елизабет погледна часовника си и си каза, че е изпълнила светските си задължения. Имаше нужда от сън преди полета до Мирър Спрингс. Тя се усмихна учтиво на дебелия пенсиониран banker, който въодушевено говореше за новата си яхта. Явно дебелакът бе влюбен в последната си придобивка. Елизабет му пожела късмет и отиде да вземе палтото си.

Тя излезе от гардеробната и тръгна по тихия, застлан с мокет коридор. Усети нечие присъствие зад гърба си още преди жената да заговори:

— Ако си умна, ще стоиш далеч от него.

Елизабет настръхна, когато чу изпълнения с омраза глас, после бавно се обърна. Дребна, елегантна жена, с изключително скъп костюм от червена коприна и обувки с високи токчета, стоеше в коридора. Изглеждаше около трийсет и пет годишна. Светлорусата ѝ коса бе оформена в изискана прическа, която подчертаваше сърцевидната форма на лицето ѝ. Две фини бръчици обрамчваха устата ѝ.

— Познаваме ли се? — внимателно запитва Елизабет.

— Извинете. Позволете ми да се представя. Аз съм Кучката Джилиан.

— Моля?

— Не знаете ли името? Изненадана съм. Чух, че Хейдън винаги ме нарича така — горчиво се усмихна тя. — Аз съм съпругата му.

— Разбирам.

Страхотно! Чудесен завършек на вечерта.

— Въпреки онова, което Хейдън вероятно ви е казал, аз не съм бившата му съпруга. Поне засега. Няма да му доставя това удоволствие, докато адвокатите на татко не ми върнат всичко, което ми взе.

— Това наистина не е моя работа — заяви Елизабет и погледна часовника си. — Трябва да си тръгвам. Ако ме извините...

Джилиан присви очи.

— Баща ми е Озмънд Рингстед.

Елизабет не се нуждаеше от повече подробности. Рингстед беше всемогъщият, много богат и с невероятни политически връзки собственик на компания „Ринг“. От семейното имение той командваше огромна делова империя. Носеха се слухове, че възнамерявал да се кандидатира за политически пост. Нищо чудно, че Хейдън имаше проблеми с развода. Малко хора можеха да се изправят срещу властта и парите на Рингстед и да се надяват да спечелят.

— Е, добре, впечатлена съм — каза тя. — Може ли вече да си ходя?

— Видях Хейдън да говори с вас — ледено изрече Джилиан. — Знам го как действа. Покани ли ви вече на дълъг уикенд на морето?

Елизабет успя да прикрие изненадата си.

— Не знам за какво става дума, госпожо Шоу, но мога да ви уверя, че нямам личен интерес към съпруга ви.

— Да се надяваме, че говорите истината. — Джилиан се приближи към нея. — Защото ще го унищожа напълно, преди да приключи с него. Няма да му оставя и цент. Ще му взема всичко. Всичко. Татко ми обеща.

Елизабет осъзна, че в гласа ѝ имаше нещо повече от ярост. Долавяше се и болка. Внезапно изпита съжаление към нея.

— Повярвайте ми, последното, което искам, е да се меся в личните ви работи, госпожо Шоу.

— Обещавам ви, че този развод ще е истинска катастрофа. Хейдън няма да се отърве безнаказано.

— Както вече ви казах, това не е моя работа. Извинете ме, прибирам се у дома.

— Той ме излъга. — Едри сълзи потекоха по страните ѝ. — Копелето започна да ме лъже още от самото начало. А аз му вярвах.

Обичах го. Татко го харесваше. Но Хейдън искаше само парите ми и връзките на татко. Използваше ме.

Елизабет искаше да си тръгне, но не можеше да остави разплаканата жена сама в коридора. Извади няколко салфетки от джоба на палтото си и ги подаде на Джилиан.

— Ето, вземете — пхна ги тя в ръката ѝ. — Зад ъгъла има дамска тоалетна. Тъкмо излязох оттам. Празна е. Не искате ли да влезете вътре?

— Хейдън ме направи на глупачка — избърбори Джилиан.

— Познавам това чувство. — Елизабет не можа да се сети какво да направи, затова потупа разстроената жена по рамото и попита: — Искате ли чаша студена вода?

— Стойте далеч от него. Той само ще ви използва.

— Не изпитвам интерес към съпруга ви, госпожо Шоу.

— Видях как ви гледаше тази вечер — изхлипа Джилиан. — Знам, че ви желае.

— Но аз не го искам — внимателно изрече Елизабет.

— Не ви вярвам — повиши тон Джилиан. — Разбира се, че го искате. Също както го исках и аз. Докато не разбрах какъв е в действителност.

Елизабет се канеше да възрази, когато усети познатите тръпки. В същия момент слаба, тъмна фигура се появи в коридора зад Джилиан.

— Готова ли си да си тръгваме, скъпа?

Джак тръгна към Елизабет. Тонът му беше интимен, почти собственически.

— Става късно, а утре ще пътуваме.

Джилиан рязко повдигна глава и бързо избърса сълзите си.

— О, по дяволите! Така се изложих.

Елизабет се вгледа в Джак, който повдигна вежди и ѝ се усмихна развеселено. Притичваше ѝ се на помощ и знаеше, че това не ѝ харесва. Също така знаеше, че тя не може да отхвърли помощта му.

— Готова съм, Джак — едва успя да се усмихне Елизабет. — Говорех си с госпожа Шоу. Познавате ли се? Джилиан, това е Джак Феърфакс.

— Ние с Джилиан се познаваме — с изненадваща нежност каза Джак.

— Здравсти, Джак — усмихна му се Джилиан с насълзени очи. — Съжалявам за сцената.

— Забрави.

— Чух, че преди няколко месеца си поел „Ескалибур“. Как вървят нещата там?

— Доста сме заети.

Джак хвана собственически ръката на Елизабет.

— Но с Елизабет най-последно успяхме да си освободим една седмица. Утре отиваме на почивка. Мисля, че и двамата се нуждаем от нея. Нали, скъпа?

— Да, така е — отвърна Елизабет.

— Не разбирам. — Джилиан го погледна объркано. — Заедно ли заминавате?

— Да — потвърди Джак. — От седмици очакваме това пътуване.

— Разбирам. — Джилиан продължи да ги гледа объркано и най-последно каза: — Не знаех, че имате връзка.

— Държим я в тайна — отвърна Елизабет като хвърли предупредителен поглед на Джак. — Заради бизнеса.

— На море ли отивате? — попита Джилиан.

— Не — отговори Джак и притисна ръката на Елизабет. — Отиваме в един курорт в Скалистите планини. Без факс, без телефон, без електронна поща. Сами в гората. Но самолетът ни излита доста рано, затова се страхувам, че ще трябва да ни извиниш.

— Да, разбира се — промърмори Джилиан, като попи очите си за последен път и топло се усмихна на Джак. — Приятно прекарване.

— Благодаря. Възнамеряваме да послушаме съвета.

Той поведе Елизабет по коридора към фойето.

Никой от двамата не проговори, докато не излязоха навън. Спряха под ярките лампи, които осветяваха входа на хотела.

— Не поглеждай назад. Тя ни последва във фойето — каза Джак.

— Не се изненадвам. Много е разстроена.

— Ще изглежда по-добре, ако се качим в едно такси.

Джак махна на портиера, който повика такси. Когато вратата се отвори, Елизабет бързо се настани на задната седалка. Джак я последва. Вратата се затвори.

Внезапно задната седалка се превърна в приятно, интимно местенце.

Елизабет се загледа напред и изрече сковано:

— Предполагам, че би трябвало да ти благодаря.

— Не се притеснявай. Не очаквам да прекалиш с благодарностите.

Тя се облегна удобно.

— Благодаря ти.

— Няма проблеми — отговори Джак.

— Това, което стана преди малко, беше доста неудобно.

— Усетих го.

— Беше прав. Разводът не е окончателен.

Джак я изгледа развеселено.

— Казах ти, че е така.

Елизабет едва се сдържа да не избухне.

— Да, каза ми.

Джак замълча. Елизабет се обърна към него разтревожено и видя, че той гледа през прозореца. Бледата светлина на уличните лампи очертаваше високите му скули и силната челюст, а оставяше очите му в сянка.

— Чух, че миналата седмица те е посетила Анджела — каза той след известно време.

Промяната на темата я изненада.

— Анджела идва при мен два пъти месечно. Е, и?

— Какво искаше този път?

Елизабет си припомни неприятната сцена. Анджела Ингерсол Бъроус беше висока, забележителна жена. Петнайсетгодишният ѝ брак приключи неочаквано, когато петдесет и три годишният ѝ кротък съпруг изненада всички, като избяга с два̀сет и две годишната си секретарка. Останала сама със сина си, Анджела съсредоточи времето и вниманието си в усилията да се увери, че единственото ѝ отроче ще получи онова, което тя смяташе за справедлив дял от семейното наследство. А семейното наследство се състоеше единствено от акциите на „Ескалибур“.

— Обсъждахме обичайните ѝ грижи — дипломатично отвърна Елизабет. — Тя иска „Ескалибур“ да бъде продаден. Убедена е, че само по този начин синът ѝ някога ще види нещо от компанията.

— А ти какво ѝ отговори?

— Същото, което и всеки друг път, когато дойде при мен.

Джак я погледна в очите.

— И то е?

Елизабет стисна вечерната си чантичка и заяви:

— Повторих ѝ, че ти си най-голямата надежда на „Ескалибур“ и следователно най-добрият шанс на сина ѝ да получи солидно наследство.

Последва кратка, напрегната пауза. Джак леко се размърда и сякаш потъна още по-дълбоко в сенките.

— Подкрепила си ме — отбеляза.

— Да.

— Винаги го правиш. Не само когато става дума за Анджела, но и по време на събранията на борда. — Думите му прозвучаха, сякаш говореше за дъжда в Сиатъл — човек го очакваше, предвиждаше го, но все пак го коментираше. — Защо?

Елизабет се развесели.

— Ние с теб имаме различия, но никога не съм оспорвала факта, че си много добър в работата си. Ако „Ескалибур“ въобще има някакъв шанс, това си ти.

— С други думи, причината да ме подкрепяш са само деловите ми качества?

— Какво друго би могло да бъде?

— Проклет да съм, ако знам — каза Джак и я погледна. — И двамата имаме интерес да открием „Мек фокус“. А след като настояваш и ти да участваш...

— Не само настоявам да участвам — възрази тя. — Аз съм пълноправен партньор в това начинание.

— Добре, партньоре, какво ще кажеш да си сътрудничим, докато се доберем до проклетия кристал?

— Дай определение на „сътрудничим“.

— Според мен това е нещо като порното — отвърна Джак. — Ще го познаеш, когато го видиш.

ГЛАВА 8

Къщата беше от дялани трупи. С дървените си стени, стръмния покрив и големите прозорци, които разкриваха великолепна гледка, тя приличаше на рекламна снимка от лъскаво туристическо списание. Беше нощ, но от прозорците струеше достатъчно златиста светлина, за да се види джакузито на терасата. Във ваната можеха да се съберат пет-шест човека. До нея имаше масивна модерна скара от неръждаема стомана.

Шезлонги с меки възглавници и маса допълваха мебелировката.

И това беше само откъс.

Типично за Елизабет бе да намери подобно убежище в град, където хотелите са претъпкани.

Джак погледна отново към джакузито. Веднага си представи Елизабет, седнала гола във водата. Той вдиша дълбоко студения, невероятно чист планински въздух и преброи до десет. Когато свърши, осъзна, че възбудата му не е преминала. Освен това се чувстваше леко замаян. Джак си напомни, че е нужно известно време, за да свикне с височината.

Той прогони от главата си фантазиите за горещата вана и се съсредоточи върху проблема си. Както и да изиграеше картите си, нямаше да изглежда особено добре. Джак пусна сака си пред вратата и потропа с медното чукало с форма на птица. Нямаше да е лесно.

Облегна се на стената и започна да изучава гледката, докато чакаше Елизабет да му отвори. Светлините на скъпите апартаменти и къщи по хълмовете над село Мирър Спрингс блестяха в нощта. Надолу се виждаха светещите реклами на магазините и ресторантите в реставрирания делови квартал. Най-ярко осветено бе кино „Сребърна империя“, едно от най-важните места на филмовия фестивал.

— Кой е? — чу се гласът на Елизабет зад тежката дървена врата.

Той се стегна.

— Джак.

Последва кратка пауза. Джак сдържа дъха си. Чу как резето се отмества и вратата се отвори.

Елизабет стоеше на прага, осветена от огъня в камината. Носеше черен пуловер с шал-яка и черен кадифен клин. Тъмната ѝ коса беше прибрана със сребърна шнола.

Тя го загледа предпазливо и той едва не заскърца със зъби.

— Какво правиш тук? — попита тя. — Споразумяхме се да се видим в селото за вечеря. Каза, че тогава ще обмислим плановете.

— Възникна проблем.

Предпазливостта в очите ѝ се превърна в подозрение.

— Какъв проблем?

— Когато отидох в курорта, ми съобщиха, че няма свободни стаи.

— Е, и?

— И няма къде да отседна — сериозно отговори той.

Подозрението се превърна в обвинение.

— Нали познаваше хора, чиито връзки щяха да ти помогнат да си намериш стая?

— Връзките били прекъснати.

— Разбирам — кимна тя като се облегна на вратата и скръсти ръце. — И какво очакваш да направя по въпроса?

Джак надникна вътре и видя висок, сводест таван и огромна уютно обзаведена стая. В красивата каменна камина пламтеше огън. Широко стълбище водеше към двете спални помещения на горния етаж. Той се изкашля.

— Помислих си, че ще ми позволиш да споделя с теб това място.

— Защо да правя подобно нещо?

— Защото трябва да си сътрудничим — строго я изгледа той. — Слушай, съжалявам, но целият проклет град е пълен. Хората в хотела ми казаха, че и никъде наблизо няма свободни места. Обещавам, че няма да си оставям чорапите на пода и няма да забравям да спускам седалката на клозета.

Елизабет замълча и се замисли. Очите ѝ бяха студени и непроницаеми. После с лека въздишка изрече:

— Трябваше да знам, че ще стане нещо такова. Добре, можеш да споделиш с мен тази къща. Има две бани. Можеш да правиш каквото си искаш със седалката на клозета в твоята.

— Благодаря.

Изпита облекчение и радост. Или пък отново височината бе виновна? Е, скоро щеше да се аклиматизира.

— Длъжник съм ти — каза той.

— Така си е — отвърна Елизабет, като отстъпи назад и му направи път.

Караше го да се чувства като граф Дракула, изпросил покана да прекрачи прага. Джак взе сака си и влезе в коридора.

Огледа блестящия дървен под, пухкавия килим пред огъня и кожените мебели.

— Не виждам глава на лос, закачена на стената? Не трябва ли да има и ловни трофеи?

— Ако искаш глава на лос, ще се наложи сам да си я осигуриш.

— Няма проблеми. Аз се приспособявам лесно. Мога да мина и без главата.

Елизабет му се усмихна и го зашемети, защото му напомни за всички лъчисти усмивки, получени от нея преди Нещастиято.

Тя махна с ръка към стълбите.

— Вече се настаних в лявата спалня. За теб е дясната.

— Няма проблеми. — Джак бързо тръгна към стълбището, за да не й даде възможност да промени решението си. — Дай ми само няколко минути да си оправя багажа. После ще отидем до селото да хапнем нещо. Обърках резервацията си за хотела, но мисля, че ще мога да компенсирам това.

— Така ли? — скептично попита Елизабет. — Как?

Той се заизкачва по стълбите и я погледна през рамо.

— През последните няколко дни накарах Лари да събере информация за останалите, които са участвали в създаването на „Мошеническа компания“.

— Кой е Лари?

— Компютърният магьосник, за когото ти разказах. Освен това ми е брат.

Елизабет го погледна изненадано.

— Не знаех, че имаш брат.

— Двама. Доста е сложно.

Джак стигна до площадката, зави надясно и остави сака си до леглото.

— Както и да е, казах на Лари да се съсредоточи върху хората с парите, но го помолих да ми намери информация и за сценариста, актьорите, режисьора и всеки друг, участвал във филма.

— И?

— Всички трябва да се появят в Мирър Спрингс тази седмица, което не е изненадващо — отговори Джак, като дръпна ципа на сака. — Смятам, че ще успеем да ги открием. А някой от тях може да ни даде информация за Пейдж.

— Градът е претъпкан. Как ще намерим хората от „Мошеническа компания“?

Джак остави сгънатата риза на леглото, отиде до парапета и погледна надолу към Елизабет.

— Ще започнем, като се появим на купона утре вечер.

— Купон?

— Домакинът е истинският продуцент на филма. Името му не се появява в надписите, но той е уредил финансирането на „Мошеническа компания“. Казва се Доусън Холанд.

Елизабет го изгледа заинтригувано.

— Интересно — каза тя.

— Има и още нещо — усмихна се Джак и се облегна на парапета. — Съпругата на Холанд е Виктория Белами.

Елизабет се намръщи.

— Звездата на филма?

— Точно така. Искаш ли да се обзаложим, че той е финансирал филма заради нея?

— За да й осигури участие в него?

— Защо не?

Джак се изправи и се върна при сака.

— Няма да е първият мъж, финансирал филм, за да осигури на любимата си роля в него.

— Не, вероятно не е. А как предлагаш да влезем на този купон без покана?

— Лесно. Ако някой ни попита, просто ще кажем истината.

— И каква е тя?

— Познаваме продуцента — отговори Джак. — Тайлър Пейдж.

Ресторант „Отражения“ бе модерно и луксозно заведение. Елизабет се настани удобно и се огледа наоколо. Както и всичко друго в Мирър Спрингс ресторантът блестеше със скъпата златна аура, свързвана с лъскавите туристически реклами.

В огромното огнище пламтеше огън. Светлината се отразяваше в многобройните дървени повърхности и хвърляше уютни сенки. Посетителите имаха вид на хора току-що долетели от Ню Йорк или Ел Ей.

Елизабет си напомни, че това не е холивудската тълпа. Това бяха независими производители на филми и почитателите им, хора, посветили се на евтините, художествени филми, които никога нямаше да се появят по кината. Знаеше достатъчно за независимите филми, за да е сигурна, че фестивали като този в Мирър Спрингс бяха единственото място за прожекция на нискобюджетните филми, създадени от тази група.

Имаше нещо учудващо трогателно в страстта и ентузиазма в разговорите по съседните маси.

— ... невероятна образност. Използва езика на филма, за да създаде напълно нова действителност...

— Типично в стила на Чандлър, разбира се. Великолепен стил...

— ... в миналото не можели да оставят убиеца жив. Филмовият кодекс бил много строг. Убиецът задължително умира на края...

Елизабет погледна към Джак. Вероятно бе допуснала голяма грешка, като се съгласи да го приеме в къщата. Но какво друго можеше да направи при тези обстоятелства? Загледа се в дългите му пръсти. Пръстите на Макиавели. Не трябваше да забравя това.

Джак забеляза погледа ѝ и въпросително повдигна вежди.

— Нещо нередно ли има?

— Не — отговори тя и взе менюто.

— Забелязваш ли нещо странно в този град? — попита той.

Елизабет отпи от шардонето и внимателно остави чашата.

— Да нямаш предвид факта, че тротоарите са безукорно чисти, няма бездомни, а зад всяка втора врата има ресторант или художествена галерия?

— Да.

Тя сви рамене.

— Предполагам, че това е най-доброто, което може да се купи с пари.

Джак кимна и я загледа.

— Искаш ли да поговорим?

— За лукса в Мирър Спрингс?

— Не — отговори той и направи многозначителна пауза. — За нас.

Елизабет остана без дъх. Директната конфронтация беше последното, което бе очаквала. Но пък това беше Джак Феърфакс. Очаквай неочакваното.

— Не — предпазливо отговори тя.

Той задържа погледа ѝ.

— През следващите няколко дни ще работим заедно. Няма да е лошо да си изясним нещата.

Какво ставаше тук? Опитът ѝ показваше, че мъжете обикновено избягват подобни разговори. Елизабет си пое дълбоко дъх.

— Какво има да изясняваме? — Беше доволна от начина, по който прозвучаха думите ѝ. Небрежно. Хладно. Незаинтересовано. Направо безсърдечно. — Няма смисъл да се ровим в миналото.

Вероятно беше избрала правилния тон, тъй като Джак присви очи. Гласът му обаче беше спокоен. Хладен.

— Нека си изясним поне едно — студено каза той. — Случилото се в компания „Галоуей“ не беше лично. Морган ме нае да организирам стратегията му за купуване на компанията. Това и направих. Аз съм консултант, Елизабет. Непрестанно се занимавам с подобни неща.

Гневът, възмущението и болката, които смяташе, че е потиснала, внезапно заплашиха да изригнат като лава.

— Не, не се занимаваш непрестанно с подобни неща, Джак. Направих известни проучвания, след като разбрах кой си всъщност.

— Кой съм? — изгледа я той учудено. — Казваш го така, сякаш съм скривал самоличността си.

— Що се отнася до мен, това е точно така. Както ти казах, направих известни проучвания и открих, че сделката с „Галоуей“ не е от обичайните ти дейности. Хвърлил си се след тази компания като акула. Не смей да ме убеждаваш, че не е било лично.

— Беше бизнес.

— Унищожил си „Галоуей“. Много хора са пострадали, включително милата стара дама, която им е давала работа в компанията си.

— Хората често губят службите си — отвърна Джак, все още учудващо търпелив. — Това е факт от живота. Слушай, знам, че Камил Галоуей е била клиентка на фонд „Аврора“. Знам също, че зет ти е работил за нея. Съжалявам за това. Беше само едно от онези неща...

— Не беше само едно от онези неща — прекъсна го тя. — Камил Галоуей беше нещо повече от обикновена клиентка. Беше стара и много добра приятелка на семейството. Хранеше ме с бисквити и мляко, когато бях малка. Даде на Мерик, зет ми, работа, когато той отчаяно се нуждаеше.

— Представяш я като Света Камил.

— Беше чудесна възрастна дама, работила усърдно цял живот, за да остави нещо на единствения си син, Гарт. А когато ти ѝ отне компанията, направо ѝ изтръгна сърцето. И не го казвам в преносен смисъл. Ако случайно не знаеш, Камил умря от инфаркт няколко месеца, след като унищожил компанията ѝ.

— Знам — мрачно отговори Джак.

Елизабет стисна чашата си.

— Случилото се в „Галоуей“ беше лично и трагично.

— Трагично? Е, това е! — извика той като се наведе рязко напред и се облегна на масата. — Знаеш ли, права си за случилото се в „Галоуей“. Беше лично. Наистина хвърлих всички сили, за да ѝ отнема компанията.

— Знаех си.

Но в думите ѝ нямаше задоволство. Напротив, тя се почувства още по-тъжна.

— Отидох при Морган и му съобщих, че мога да му поднеса конкуренцията му на сребърна тепсия. Той се съгласи и ме назначи да осъществя превземането.

— Защо? Какво ти беше направила Камил Галоуей?

— Слушай, скъпа, мислиш, че аз съм акула? Сладката и мила госпожа Галоуей можеше да ми преподава уроци.

— За какво говориш?

— Преди пет години тя измами деветнайсетгодишно хлапе, което беше разработило нова софтуерна програма. Целта ѝ беше да

усъвършенства финансови проекти въз основа на ограничена информация. Само година след прилагането на програмата „Галоуей“ удвои печалбите си. Хлапето не видя и цент над мизерните пет хиляди долара, които Камил Галоуей му плати за програмата. Искаше ми се тя да си плати за това, че ограби хлапето. Погрижих се да си плати. Цялата работа с „Галоуей“ беше заради това.

Нещо в тона му я стресна. Джак беше ужасно сериозен.

— Можеш ли да го докажеш?

— Не. Договорът, който го накара да подпише, беше законен. Не можех да я съдя. Отидох при нея и я помолих да склучи патентно споразумение с хлапето. Тя се изсмя в лицето ми. Затова унищожих компанията ѝ.

Ледени тръпки пробягаха по тялото на Елизабет.

— Откъде си се сдобил с фактите? Откъде познаваш това хлапе, което твърдиш, че било измамено от Галоуей? А и защо въобще ти пука за него?

— Хлапето беше брат ми Лари.

Елизабет започна да обмисля информацията, като търсеше истината в очите на Джак. След известно време се отпусна назад.

— Брат ти.

— Да.

— Онзи, за когото ми разказа? Онзи, който ти предоставил информацията за Доусън Холанд и останалите участници в „Мошеническа компания“?

— Аха.

Тя се вторачи в него.

— Съсипал си цяла компания за отмъщение?

— Предпочитам да мисля за това като за справедливост.

— Обзалагам се, че е така. Звучи много по-цивилизовано, нали?

— Част от сделката ми с Морган беше патентен договор с Лари за софтуера. Сега той си получава хонорарите.

— Разбирам. — Елизабет отпи от виното. — Семейна история.

Джак я погледна изненадано, после се намръщи.

— Да, предполагам, че можеш да я наречеш така.

— И беше лично.

— Да, беше лично.

Тя си припомни заканата му да преследва Тайлър Пейдж, дори ако се окажеше, че е станало прекалено късно да си върнат „Мек фокус“.

— Думи като „отмъщение“ и „репутация“ често се срещат в речника ти, нали? — попита тя.

Джак не отговори, само я погледна в очите.

Елизабет се наведе напред.

— Знаеше коя съм, когато дойде при мен за финансирането на „Ескалибур“, нали?

— Разбира се, че знаех коя си. Собственичката на фонд „Аврора“.

— Не се опитвай да се измъкнеш. Имам предвид, че знаеше за връзката на фонда с Камил Галоуей. Освен това знаеше, че едва ли ще подкрепя финансово един... — Тя не успя да намери подходящата дума и безпомощно махна с ръка.

— Мръсно двулично копеле? — услужливо ѝ подсказа Джак.

— Лицето, унищожило бившата ми клиентка и семейна приятелка.

Той забарабани с пръсти по масата, после въздъхна.

— Винаги проучвам хората, с които правя бизнес. Знаех, че Камил Галоуей е била една от клиентките на фонда. Знаех, че между нея и леля ти е имало не само професионална връзка, но и лично приятелство. Но не знаех, че зет ти е работил там. Това брои ли се?

— Не смей да се шегуваш с това! Важното е, че си знаел за връзката на фонда с компания „Галоуей“, но не ми каза нищо.

— Тя нямаше нищо общо с нашата сделка — тихо отвърна той.

— Можеш да продължиш да си го повтаряш, ако това те кара да се чувстваш по-добре. Но не си губи времето да се опитваш да убедиш и мен. Истината е, че не ми каза кой си. Знаеше, че ако разбере, че ти си консултантът, осъществил превземането на „Галоуей“, никога няма да се съглася да подпиша договор с теб. Признай си.

— Както вече ти казах, случилото се с „Галоуей“ нямаше нищо общо с нас.

— Как щеше да се почувстваш, ако беше на мое място? Ако беше открил, че съм пропуснала няколко дребни подробности, свързани с унищожението на един от бившите ти клиенти?

— Елизабет...

— Не си прави труда. И двамата знаем отговора — мрачно се усмихна тя. — Знаеш ли, Джак? Вероятно мога да бъда убедена, че според теб си имал право да си го върнеш на „Галоуей“ заради случилото се с брат ти. И аз имам семейство. Разбирам как лоялността ти към Лари може да те накара да постъпиш по този начин. И приемам факта, че не си знаел, че действията ти струваха на зет ми още една работа...

— Още една работа?

— Няма значение. Важното е, че вероятно можеше да ме убедиш да приема поне отчасти факта, че си бил твърдо решен да отмъстиш за брат си, макар че никога не бих могла да одобря начина на действие...

Джак подигравателно я изглежда:

— Но?

Елизабет мразеше този поглед, изпълнен с превъзходство.

— Но не можеш да очакваш да пренебрегна факта, че скри от мен участието си в превземането на „Галоуей“, преди да ме помолиш да подкрепя плановете ти за „Ескалибур“.

— Имаш предвид, преди да си легнем, нали? Това е, което не можеш да преглътнеш. Фактът, че правихме секс, преди да научиш за участието ми в сделката с „Галоуей“.

Елизабет повдигна брадичката си.

— Да, това също беше фактор.

Джак замислено я изглежда.

— Знаеш ли какво мисля? — най-после попита той.

— Какво?

— Не става дума само за мен. Смятам, че си ядосана и на самата себе си. Вероятно дори повече, отколкото на мен.

— За какво, по дяволите, говориш?

— Ядосана си на себе си, защото се смяташ за изиграна. Според теб аз използвах секса, за да получа онова, което искам, и се обвиняваш, защото мислиш, че си повярвала на лъжа — каза Джак. — Чувстваш се като глупачка. И, естествено, обвиняваш мен. Проста психология.

Елизабет се вторачи в него изненадано.

— Кога пък се захвана и с психология?

— Имах доста време да се чудя какво точно се обърка между нас. Цели шест месеца.

— Изненадана съм, че си се мъчил да анализираш отношенията ни.

— Нямахме отношения. Имахме само твърде кратка връзка.

— За една нощ.

— Можеше да е връзка — възрази той. — Ти приключи всичко след първата нощ.

— Защото открих кой си. Господ знае колко още щеше да продължи всичко, ако Хейдън Шоу не ми беше казал...

Тя замълча рязко, но беше прекалено късно. Белята беше станала.

— Да, има логика — кимна Джак, сякаш затвърждаваше подозренията си. — Възнамерявах да те питам кой ти съобщи, че аз съм бил консултантът по сделката с „Галоей“. Нямахме начин да не е Хейдън.

— Не обвинявай вестносеца.

— Ще обвинявам, когато си искам — отвърна той и насочи вниманието си към менюто. — Хайде да поръчаме и да сменим темата. Разговорът се оказа един от онези, които ми се иска никога да не съм започвал.

Елизабет взе менюто и нервно го отвори.

— Нищо не може да подобри отношенията така, както изясняването на някои неща.

— Да, и аз винаги съм твърдял същото — съгласи се Джак. — Искам да ти кажа само още нещо.

Елизабет го погледна изморено.

— Какво?

— Бих искал да се отбележи, че никога не съм бил мръсен.

ГЛАВА 9

— О-хо! Виктория Белами изглежда точно както на плаката на „Мошеническа компания“ — възхитено каза Елизабет.

Джак се изненада. Мисълта, че Елизабет се възхищава на някаква филмова звезда, беше едва ли не смешна. Той проследи погледа ѝ и забеляза Виктория.

Блондинката се движеше между тълпите от гости с елегантната грация на русалка, която плува сред ята скучни, обикновени риби. Беше единайсет часът и къщата беше претъпкана, но беше лесно да следиш Виктория в тълпата. Първо, тя беше една от малкото, които не носеха черно. Беше облечена в сребристосиня сатенена рокля с дълбоко деколте. Изглеждаше като излязла от моден салон през четирийсетте години. Платинената ѝ коса падаше на вълни, които обрамчваха нежното ѝ лице. Устните ѝ бяха пълни и покрити с плътен слой червило. Миглите ѝ тежаха от аркансил. На ушите и на врата ѝ проблясваха диаманти.

— Да, наистина изглежда като на плаката — съгласи се Джак и я погледна по-внимателно. — Само дето тази вечер няма пистолет. А ти какво очакваше?

Той огледа тълпата, докато говореше. Помещението гъмжеше от хора. Изглежда, всеки, който имаше някакво участие във филмовия фестивал, тази вечер бе тук. Доусън Холанд очевидно бе важен играч в тази скромна ниша на филмовата индустрия.

Украсата беше семпла. Състоеше се основно от огромни плакати — най-вече черно-бели кадри от „Мошеническа компания“, които висяха от тавана. На повечето изкусно осветени снимки се виждаше Виктория Белами. Близко до входа бе разположен голям бар, а навсякъде бяха подредени маси с храна. Докато поръчваше питиета за себе си и Елизабет, Джак забеляза, че всички етикети бяха на първокласни напитки.

— Не знам — каза Елизабет като се намръщи леко, сякаш се опитваше да подреди мислите си. — Предполагам, че не очаквах да е

толкова красива и изискана на живо. Все пак това не е Холивуд. Но тя прилича на истинска звезда.

— Фактът, че прилича на звезда, не означава, че е добра актриса.

— Вярно е — призна тя.

Джак се наведе към нея под претекст, че се протяга към купичката с ядки. Мисълта, че се намира толкова близо до тази жена, го зашеметяваше. Той долови лекия аромат на парфюма ѝ и сърцето му се сви.

По-рано вечерта, когато Елизабет слезе във всекидневната, облечена в сексапилна рокля, с прибрана в елегантен кок коса, Джак изпита желание да счупи нещо, за да облекчи отчаяното чувство на безпомощност. Животът под един покрив с нея в продължение на цяла седмица щеше да е доста труден. Вероятно дори щеше да е най-трудното нещо, което някога бе правил. „Съсредоточи се — заповяда си той. — Свърши си работата.“

— Виж как всички глави се обръщат след нея — каза Елизабет.

Джак погледна Виктория, която бе спряла да поговори със слаб, напрегнат младеж с къса, къдрава коса и очила с рогови рамки.

— Красива е. А красивите хора ги гледат. Факт.

— Не изглеждаш впечатлен като останалите мъже в стаята — учудено отбеляза Елизабет.

— Впечатлен съм — отвърна той и лапна шепа фъстъци, — но не се интересувам.

— Има ли разлика?

— Огромна.

Тя го изгледа замислено.

— Обясни.

Той спря да дъвче и също се замисли.

— Не знам — най-после каза. — Мога да кажа само, че изглежда страхотно. Но освен това има вид на човек, който знае, че изглежда страхотно. А това не е секси. Поне за мен.

— Хм.

Той затърси друго обяснение.

— Изглежда студена. Сякаш има ледена вода в... — замълча по средата на изречението.

Усмивката на Елизабет можеше да заледи тропическо море.

— Каза, че Виктория Белами изглеждала студена. Би ли обяснил по-подробно?

— Предпочитам да не го правя — отвърна Джак и грабна нова шепа фъстъци.

— Би ли я описал като ледена принцеса, за каквато обяви и мен? — попита тя като си придаде вид на човек, който само се опитва да си изясни нещата. — Или това би било прекалено? Все пак не я познаваш толкова добре. Може да е прекалено рано да я определиш като ледена принцеса.

— По дяволите! — Защо всичките му опити да разговаря спокойно с Елизабет се проваляха?

— Каж ми, Джак, мислиш ли, че има много ледени принцеси по света? Или нещо в теб действа на жените по този начин?

— Тук сме по определена причина — отвърна той. — По-добре е да се захващаме за работа.

— Променяш темата.

— Точно така.

Той я хвана за ръката и я поведе към следващия бюфет.

— Ще действаме както на благотворителната вечеря онзи ден.

— Не е ли твърде оптимистично да се надяваме, че Пейдж ще се появи тук?

— Като се има предвид късметът ми напоследък, да. Но не е невъзможно. Пейдж е щастлив, че е във филмовия бизнес. Присъствието му тук тази вечер може да е важно за него.

— Ако го забележиш, ще трябва да внимаваш да не го удуша — каза Елизабет.

Писателят се представи като Спенсър Уест и Елизабет веднага забеляза, че е изпил прекалено много коктейли.

— Сериозна идея — промърмори той. — Това е най-важното. Трябва да имаш сериозна идея или си никой в Холивуд.

— Разбирам. — Елизабет направи всичко възможно да вложи силен интерес и възхищение в гласа си.

Спенсър беше много слаб и болезнено напрегнат. Имаше къдрава коса и носеше очила с рогови рамки. Намачканото ленено сако висеше на слабите му, леко прегърбени рамене. Изглеждаше сравнително мил,

но след един час, прекаран в подобни разговори с напълно непознати хора, търпението ѝ започваше да се изчерпва.

— Трябва да можеш да изложиш идеята си само с едно изречение — продължи Спенсър като отпи от текилата. — Едно проклето кратко изречение.

— Нещо като рекламен лозунг.

— Точно така — отвърна той, доволен от схватливостта ѝ.

— Сигурно е трудно.

— Холивудските сценарии са за кретени, които нямат въображение и не им пука, че някаква комисия ще обработва сценариите им. Аз имам въображение. Затова се занимавам с независими филми.

— Каква беше идеята ви за „Мошеническа компания“?

Спенсър замълча за миг, за да постигне по-драматичен ефект.

— „Когато започнеш да се движиш с мошеници, не можеш да спреш.“ Това се превърна в мото на филма.

Елизабет кимна.

— Значи филмът няма щастлив край? — попита тя.

Спенсър се намръщи.

— С реалистичен край е.

— Точно така. Реалистичен. Писател като вас сигурно работи под голямо напрежение.

— Невероятно напрежение.

— Предполагам, че всички, които участват в създаването на филма, имат и по една-две собствени идеи и държат да ги включат — деликатно отбеляза Елизабет.

Той отегчено изсумтя.

— Повече от една-две. Няма да повярвате какво преживях покрай сценария на „Мошеническа компания“. Всички се опитаха да се включат. По дяволите, наложи се да напиша отначало ролята на Вики.

— Вики?

Спенсър я изгледа изненадано.

— Виктория Белами. Съпругата на Доусън.

— О, разбира се. Вики — усмихна се Елизабет. — Защо трябваше да пишете ролята ѝ отначало?

Спенсър я изглежда така, сякаш бе задала невероятно тъп или поне учудващо наивен въпрос.

— Наложил се да я напиша отново, защото е омъжена за Доусън Холанд — отговори търпеливо. — А Холанд отговаряше за финансирането на „Мошеническа компания“. Той уреди парите, за да осигури роля на жена си. Естествено, той получава онова, което иска. А в този случай — онова, което Вики искаше.

— Разбирам — изморено се усмихна събеседничката му. — Всъщност единствената причина за присъствието ми тук тази вечер е, че съм приятелка на един от инвеститорите.

Той я погледа цинично и с разбиране.

— Аха, хората с парите.

— Да — кимна тя. — Някой от тях опитваше ли се да повлияе на сценария по начина, по който са постъпили Вики и Холанд?

Спенсър се намръщи.

— Някои от тях непрестанно се мотаеха по снимачната площадка и ни досаждаха. Един от тях вечно се опитваше да ме тормози, но не му обрънах внимание. Какво ли пък може да знае тип като него? Някакъв дребен нещастник от Сиатъл, който се преструваше на голям играч.

Елизабет се задави с минералната вода.

— От Сиатъл?

Спенсър отпи от текилата.

— Някакъв тип на име Пейдж. Тайлър Пейдж.

— О, да, продуцентът.

Спенсър завъртя очи.

— Пейдж обра лаврите, но всъщност Доусън Холанд бе този, който сглоби сделката. Нужни са адски много пари, за да направиш филм, дори и малък. Обикновено има по няколко продуценти.

— Но Пейдж е вписан като единствения продуцент. Чудя се защо.

Спенсър я изглежда отегчено.

— Вероятно е дал най-много пари. Или пък е имал някаква сделка с Холанд. Кой знае? Някои от инвеститорите биха направили всичко, за да видят името си в надписите на филма.

Внезапно Виктория Белами се насочи към тях, като изостави компанията си.

— Спенсър.

Гласът ѝ беше не по-малко ефектен от външността ѝ. Нисък, леко дрезгав. Лорън Бакол в „Големият сън“. Виктория и Спенсър си размениха въздушни целувки.

— Чудесен купон, Вики — каза той.

— Радвам се, че успя да дойдеш — отвърна тя и насочи поглед към Елизабет. — Представи ме на приятелката си.

Очите на Спенсър се замъглиха за момент. Вероятно тъкмо се беше сетил, че не знае името на Елизабет. Тя се усмихна на Виктория и протегна ръка.

— Аз съм Елизабет. Делова позната на един от хората с пари. Надявам се, че нямате нищо против, госпожице Белами.

— Моля ви, наричайте ме Вики. Всички други го правят. — Смехът ѝ беше нисък и дружелюбен. — Разбира се, че нямам нищо против. Обичам хората с пари и деловите им познати. През целия фестивал ли ще бъдете тук?

— Да. Това събитие ме развълнува много.

Вики, изглежда, не обърна внимание на факта, че чу само малкото ѝ име. Елизабет си припомни книгата, която беше прегледала по време на полета от Сиатъл.

— Черното криминале е толкова вълнуващ жанр. Начинът, по който се използват светлините и сенките като визуална метафора, е невероятен. А класическите филми са успели да предадат великолепно естеството на съвременния двойствен морал. Използването на мрачния градски пейзаж... — Тя замълча за момент. — Е, това всъщност е американският стил, нали?

Вики се усмихна.

— Не забравяйте уестърните.

— Напълно сте права. Уестърните и черното криминале са типично американски филми.

— Невероятно — усмихна се Вики.

Елизабет се зачуди дали не е преиграла.

— Кое е невероятно? — попита тя.

— Повечето финансисти не говорят за филмите по този начин.

— Аз съм само приятелка на един от инвеститорите — спокойно обясни Елизабет. — Дойдох на фестивала, защото съм луда по киното.

— Кой е приятелят ви? Инвеститорът? — попита Вики.

Елизабет си пое дъх.

— Тайлър Пейдж. Вероятно сте се запознали по време на филмирането на „Мошеническа компания“.

— Да, разбира се, че се познавам с Тайлър — усмихна се Вики.
— Много мил дребосък. Обичаше да се мотае по снимачната площадка. В очите му проблясваха звезди. Нали, Спенсър?

Той сви рамене.

— Всички инвеститори имат звезди в очите.

Вики се засмя дрезгаво.

— Като имаме предвид факта, че повечето от тях няма да видят никаква печалба, справедливо е да им позволим поне да си помечтаят. Не сте ли съгласна, Елизабет?

— Мечтите са важно нещо — съгласи се тя. — Понякога те са единственото, което получаваш.

Актрисата се усмихна.

— Това звучи като реплика от сценарий на Спенсър. Вероятно искате да прочетете сценария на „Мошеническа компания“?

— С огромно удоволствие — бързо отговори Елизабет.

— Сигурна съм, че Спенсър може да ви даде екземпляр — каза Вики и го погледна въпросително.

Той вдигна поглед от чашата си.

— Какво? О, разбира се. Екземпляр от сценария. Нося един. Ще ти го дам, преди да си тръгнеш, Елизабет.

— Благодаря — отвърна тя. — Оценявам жеста.

Спенсър погледна Вики.

— Как вървят нещата с преследвача? Чух за инцидента в минералния басейн онзи ден.

Тя се намръщи.

— Както обикновено всичко свърши с много червена боя по дрехите ми. Онова копеле ме напада за трети път този месец. Мисля, че Доусън започва да се тревожи.

Елизабет се вторачи в нея.

— Преследват ли ви?

— Някакъв идиот решил, че аз съм въплъщението на библейската блудница. Започна да ме тормози преди около месец — обясни Вики и завъртя ръка. — Пълен откачалник.

— Мили боже — прошепна другата жена. — Не мога да си представя нещо по-ужасно от това да бъдеш преследван.

Актрисата стисна зъби.

— Да, признавам, че е страшничко. Доусън обаче е поразтревожен от мен.

— Какво прави полицията? — попита Елизабет.

— Не могат да направят много. Шефът на полицията в града, Грешъм, е много мил и загрижен, но истината е, че служителите му са малко, а и оборудването им не е особено добро. А тази седмица са претрупани с работа заради многобройните посетители на фестивала.

— Вероятно Доусън би могъл да ти наеме телохранител — предположи Спенсър. — Той може да си го позволи.

— Да, Доусън спомена за това — отвърна тя. — Но го помолих да изчака малко. Мисълта да имам телохранител определено не ми е приятна. Надявам се полицията да залови онзи кретен, преди да се наложи да се примиря с нечие вечно присъствие.

— Късмет — промърмори Спенсър на питието си.

— Благодаря — отвърна Вики и се приготви да ги остави. — Е, ако ме извините, трябва да продължа обиколката си. Забавлявайте се.

Спенсър я проследи как изчезва в тълпата. Елизабет забеляза, че няколко мъже и една-две жени направиха същото. Тя си припомни думите на Джак и реши да подложи Спенсър на малък тест.

— Наистина е много красива, нали? — небрежно подхвърли.

— Да — отговори Спенсър. — А най-странното е, че не е лоша актриса. Не е за Холивуд, разбира се, но не е лоша.

— Жал ми е за нея. Тази история с преследвача сигурно ужасно я плаши.

Спенсър излая кратко, което вероятно трябваше да мине за смях.

— Не бих се тревожил за Вики и преследвача ѝ, ако бях на ваше място.

— Какво имате предвид?

— Залагам пет срещу едно, че това е рекламен трик. Вероятно измислен от самата нея.

Елизабет се ококори.

— Сериозно ли говорите?

— Естествено — отвърна Спенсър, развеселен от реакцията ѝ. — Хей, това може да не е Холивуд, но все пак е филмовият бизнес, скъпа.

За човек като Вики Белами рекламата е най-важното.

— Това звучи доста студено.

— Шегувате ли се? — възкликна Спенсър и допи чашата си. — Обзалагам се, че Вики трябва да пие антифриз заедно с портокаловия си сок сутрин, за да не замръзне напълно.

— Основното в черния жанр е, че всичко зависи от въображението и осветлението — заяви Бърнард Астън. — Човек трябва да има въображение и добро осветление.

— И пари — добави Джак.

Той огледа помещението, търсейки Елизабет. Надяваше се, че тя има повече късмет от него. Досега той бе говорил с един осветител, член на операторския екип и двама души, които твърдяха, че имали епизодични роли в „Мошеническа компания“. Никой от тях не познаваше и не се интересуваше от Тайлър Пейдж. Най-после Джак успя да хване режисьора, но и той не му помогна повече от останалите.

Бърнард беше нисък и набит, а джинсовата му риза бе доста разкопчана. Сребърният медальон, усукан в редките, сиви косми на гърдите му, и рядката конска опашчица не помагаха с нищо на образа, който се опитваше да създаде.

— Парите са проблем на продуцента. А като режисьор аз трябва да се съсредоточа върху въображението и осветлението — обясни Бърнард.

— Разбира се. Но след като Доусън Холанд е финансирал филма, вие сте се радвали на лукса спокойно да се съсредоточите в работата си.

— Мамка му! Холанд беше ужасна досада още от самото начало. Обясни ни, че ще финансира „Мошеническа компания“, ако Вики получи главната роля. А мога да ви кажа, че никак не беше лесно да работим с нея. Тази жена въобще не може да играе.

Джак погледна един от огромните плакати, които висяха от високия таван.

— Изглежда чудесно в този кадър — отбеляза той.

— Въображение и осветление.

Астън си спомни маслинката в мартинито си и я пъкна в устата си.

— Вики също беше ужасно досадна. Навремето не успяла в Холивуд, нали разбирате?

Джак подозираше, че тя не е единствената от присъстващите тук тази вечер, която се бе провалила в Холивуд. Тъкмо се канеше да зададе въпрос, който да ги насочи към Тайлър Пейдж, когато Астън погледна над рамото му, вдигна чашата си и каза:

— Чудесен купон, Холанд.

— Не ми благодари. Заслугата е на Вики. Тя се занимава с подобни неща. Радвам се, че успя да дойдеш, Астън.

Джак се извърна. Огледа Доусън набързо и си припомни предоставената му от Лари информация.

На петдесет и седем години той беше повече от двадесет години по-възрастен от жена си, но ако Лари не му бе съобщил това, надали Джак щеше да отгатне. Доусън Холанд имаше фини, аскетични черти и доста бели нишки в косата си. Повечето хора биха го определили като „изискан господин“. Движеше се с лекотата на човек, който се грижи за фигурата си. Беше облечен в черна копринена риза и черен панталон, но нямаше прекалено холивудски вид.

Той погледна Джак и леко се усмихна.

— Мисля, че не се познаваме — каза.

— Джак Феърфакс — представи се Джак и протегна ръка. — Признавам, че не бях поканен на купона. Двамата с приятелката ми се натрапихме. Единственото ни извинение е, че познаваме продуцента. Или поне човека, видял името си в надписите. Тайлър Пейдж.

— Няма проблеми, Джак — усмихна се Холанд и стисна ръката му здраво като banker. — Деловите познати на хора, които инвестират пари във филмите, са винаги добре дошли. Вие самият интересувате ли се от включване в играта?

— Не знам — отговори Джак и загледа плакатите многозначително. — Изглежда доста скъпо. А и чух, че независимите филми са истински провал във финансово отношение.

— Не е далеч от истината — не принудено се засмя Холанд. — Но нищо не може да се сравни с крайния продукт, нали, Астън?

— Не — отговори той и очите му проблеснаха. — Нищо в проклетия свят не може да се сравни с правенето на филми.

— Двамата с приятелката ви за фестивала ли пристигнахте тук? — попита Доусън.

— Приятелката ми е влюбена в архивните филми — сви рамене Джак. — Затова ще сме тук през цялата седмица.

— Приятелката ви има добър вкус — намигна Холанд. — А и си заслужава човек да доставя удоволствие на дамите.

Джак се огледа и най-после забеляза Елизабет, която говореше с млад мъж с очила.

— Да, но е ужасно трудно да доставиш удоволствие на някои дами — каза той.

ГЛАВА 10

Доусън се облегна на възглавниците и загледа Вики, която излезе от банята, облицована с тюркоазни и бели плочки. Беше облечена в халата, който си бе донесла от Париж миналия месец. Той бе от тежка коприна, украсена със сложни бродирани цветя.

Вики бе свалила грима си, но дори без него беше зашеметяваща. И двете му предишни съпруги бяха красиви, но не можеха да се сравняват с нея.

Холанд усети познатото напрежение между краката. Знаеше, че много мъже не виждат нищо, освен красотата на Вики. Глупаците никога не обръщаха внимание на острия ѝ като бръснач ум. Но той го бе забелязал. Затова Вики беше с него, а не с някой друг. Тя търгуваше с красотата си, но презираше мъже, които не виждаха друго, освен външността и не се интересуваха от скритото под повърхността.

Доусън се замисли за момент за червенокосата хубавица в Ел Ей миналия месец. Не можеше да си спомни името ѝ, а само хубавите гърди. Но не толкова хубави като тези на Вики. Той въздъхна леко и отново се зачуди защо се занимаваше с други жени. Нито една от тези, с които се бе запознал през последните две години откакто бе женен за Вики, не означаваше нищо за него. Не помнеше нито имената, нито лицата им. Когато спеше с тях, обикновено си фантазираше, че е с Вики.

Защо, по дяволите, си губеше времето с тях, след като имаше жена като Вики? Този въпрос започваше да го притеснява все повече напоследък. Може би трябваше да отиде на психиатър.

Той се вторачи във Вики, която седна на бялото кадифено кресло пред тоалетката и кръстоса крака. Едната ѝ пантофка с висок ток се залюля.

— Мисля, че купонът тази вечер мина добре — каза Холанд. — А ти беше великолепна както винаги.

— Благодаря ти — отвърна тя, като леко залюля крака си и срещна погледа му в огледалото. — Но мисля, че може да имаме

проблем с преследвача.

— Защо?

— Струва ми се, че хората започват да се досещат, че това е рекламен номер. Спенсър Уест подхвърли нещо подобно. Личи си, че има подозрения. Убедена съм, че не е единственият. Може би е време да приключим с това.

— Нека да изчакаме края на фестивала. Местният вестник ти посвети няколко колонки след последния инцидент. Какво като хората подозират, че е реклама? Голяма работа. Смятам, че си заслужава да похарчим малко пари за реклама.

Тя се усмихна.

— Имаш предвид твоите пари.

— Уверявам те, че ги харча с удоволствие. Ако това ще помогне на кариерата ти, смятам го за солидна инвестиция.

Усмивката на Вики изчезна. Тя изглежда мъжа си замислено.

— Много си добър с мен, Доусън.

— Приятно ми е да съм добър с теб, скъпа.

Тя се надигна и развърза копринения халат, под който беше гола.

— По дяволите, невероятно красива си.

Вики се усмихна, загаси лампата и се приближи към него в тъмнината. Когато го пое в устата си, той се почувства като в рая. С останалите жени трябваше да върши цялата работа. Но Вики го любеше с уменията на обучена куртизанка. Той можеше да си лежи спокойно и да се остави на удоволствието.

Забрави за въпросите, които си задаваше за флирта с червенокосата красавица в Ел Ей. Доусън си обеща, че Вики никога няма да научи за останалите. Той беше изключително внимателен човек.

Обичаше да си мисли, че проявява дискретност, тъй като държи на нея. Все пак Вики му беше съпруга. Заслужаваше поне дискретност.

Точно преди мощният оргазъм да го разтърси, Доусън си припомни начина, по който Джек Феърфакс бе гледал един от плакатите на Вики. Погледът му беше преценяващ. Вероятно се чудеше какво ли би било да е в леглото с нея.

Феърфакс никога нямаше да получи отговор на този въпрос. За разлика от предишните му две съпруги Вики никога не му изневеряваше.

Целите в живота ѝ бяха ясни от самото начало. Вики копнееше за финансовата стабилност, която парите му ѝ осигуряваха, и искаше да стане филмова звезда. Тя можеше да се престори, че изпитва оргазъм не по-зле от всички останали жени, но не се интересуваше много от секс. За нея това бе просто стока, която му предлагаше в замяна на осигуреното от него.

Вики беше скъпа жена, но си заслужаваше всеки цент. Доусън бе имал много жени, но никога такава като нея.

По-късно, напълно изтощен от секса, той отново се зачуди защо въобще се занимава с други жени.

ГЛАВА 11

Джак се отпусна в бълбукащата вода на горещата вана. Парата, която се издигаше над повърхността, бе невидима в тъмнината, но той усещаше облака топлина около ваната.

Не бе запалил лампите, когато слезе долу преди няколко минути. Подводните лампи във ваната също не светеха. Единствената светлина на терасата идваше от луната и звездите.

Той облегна ръце на ръба на ваната и се отпусна назад, загледан в небето. Минаваше два през нощта. Двамата с Елизабет се бяха върнали в къщата малко преди един.

Джак мислеше, че тя веднага е заспала, и това по някаква странна причина го дразнеше. Как можеше да заспи толкова бързо, докато той лежеше и гледаше през прозореца тъмната планина? Отговорът беше прекалено прост. Фактът, че той се намираше в легло близо до нея, въобще не я притесняваше.

Най-после Джак стигна до извода, че ще мисли по-ясно тук навън, в горещата вана. Някои от най-добрите му идеи идваха посред нощ. Е, имаше и известен риск, тъй като и някои от най-тъпите му идеи също се бяха появили нощем. Например решението да започне връзка с Елизабет, преди да ѝ съобщи, че той е бил консултантът, отговорен за превземането на „Галоуей“. Тази брилянтна идея му се бе появила преди шест месеца в три часа сутринта.

Джак се вслуша в лекото бръмчене на мотора на джакузито и мекото бълбукане на водата. Единственият друг звук бе от лекия ветреца в клоните на дърветата.

Дойде му наум, че през по-голямата част от живота си бе приемал за даденост способността си да се съсредоточава върху определена цел. Баща му, Сойър Феърфакс, веднъж му бе казал, че това е дарба като композирането на музика или рисуването на картини. Но като всичко друго трябвало да използваш дарбата си или да я загубиш. Джак я бе използвал.

Голямата му грешка преди шест месеца бе, че се опитваше да се съсредоточи върху две цели едновременно: Елизабет и „Ескалибур“.

Беше загубил първата, а сега рискуваше да загуби и втората.

Джак чу отварянето на стъклената врата зад него.

— Джак? — извика Елизабет. — Какво, за бога, правиш тук?

— Мисля.

— Аха.

Кратка пауза.

— Дай ми една минута — каза тя. — Ще се присъединя към теб.

— Не съм сигурен, че това е добра идея — меко отвърна Джак.

Прекалено меко, за да бъде чуто.

Елизабет изчезна в къщата. На горния етаж светна лампа. След малко Елизабет се върна. Джак я видя как се движи към него в сянката. Беше увита в пухкава бяла хавлия.

Кръвта му закипя, когато видя как Елизабет развързва колана на хавлията. Помисли си, че тя трябваше да изгаси лампите, преди да се върне при него. Сега светлината от прозорците му позволяваше да я види добре.

Ако Елизабет очакваше той просто да не ѝ обърне внимание, докато тя се настанява до него във ваната, много се лъжеше.

Тя свали хавлията и остана по бански. Край на мечтите му да седнат голи в горещата вода.

Елизабет го изгледа намръщено, докато влизаше предпазливо във ваната.

— Няма ли да споделиш веселата си мисъл с мен? — попита тя.

— Не.

— Защо?

— Защото е обидна за мен.

Тя го изгледа изненадано, после се настани на една от пейките. В сенките се виждаше как водата се пени около гърдите ѝ, но всичко друго бе скрито под повърхността. Джак трябваше да разчита на въображението си. Но май и това не беше особено добра идея.

— Не можа ли да заспиш? — попита той.

— Преди няколко минути се събудих и се замислих — отговори тя, като облегна глава на ръба на ваната. — Не постигнахме голям напредък тази вечер, нали?

— Не бих казал. Срецнахме доста хора, които са виждали Тайлър Пейдж на снимачната площадка на „Мошеническа компания“. Някой от тях може да ни подсказе къде се намира Пейдж в момента.

— Мирър Спрингс е пълен с хора. Ако е отседнал някъде в града, трябва да е направил резервацията си преди седмици. Вероятно би трябвало...

— Забрави. Накарах Лари да провери първо това. Тайлър Пейдж не е регистриран в хотел, мотел или пансион в града, нито в някой от близките курорти. Ако е тук, значи се крие под чуждо име. Освен това според Лари той все още не използва кредитните си карти.

Елизабет се замисли.

— Ако преди няколко седмици е направил резервация под чуждо име, при това, без да използва кредитна карта или чек, сигурно е планирал кражбата на кристала от доста време.

— Точно така. Изглежда, копелето е обмислило всичко грижливо.

— Но това грижливо, подробно планиране не отговаря на онова, което ми разказа за него. Каза, че бил разсеян и небрежен. Освен в работата.

— Може да е смятал кражбата за част от проучванията и разработката на кристала — отвърна Джак. — Затова е отделил толкова внимание на проекта, колкото и на работата си.

— Или пък са му помогнали — тихо добави Елизабет.

Джак изстена и се натопи по-дълбоко.

— Опитвах се да не мисля за подобна възможност. Ако в тази история е замесен и друг, работата ни ще е доста сложна.

— Но все пак има такава възможност.

— Да, има. Но от лабораторията, където работеше Тайлър Пейдж, няма други загадъчно изчезнали. По всичко личи, че той не е имал близки приятели или роднини.

— Ами любовница?

Джак изсумтя.

— Всички в „Ескалибур“, които го познават, твърдят, че не е имал любовен живот. Не се интересувал от жени.

— А от мъже?

Джак поклати глава.

— Нито от мъже. Единствените му интереси са били „Мек фокус“ и правенето на филми.

Елизабет затвори очи.

— Може и да не успеем да го намерим, Джак.

Той стисна ръба на ваната.

— Ще го намерим. Ще се появи на фестивала. Няма начин да устои на изкушението.

— Убеден ли си в това?

— Както вече ти казах, когато научиш най-силната страст на един човек, ще разбереш и слабостта му. „Мошеническа компания“ е страстта на Пейдж. Рано или късно той ще се появи тук. А и все още смятам, че ще се опита да ми продаде кристала.

— Какво те кара да мислиш така?

— Той не може да направи нищо друго с него, освен да го продаде. А аз съм най-добрият купувач.

Тя отвори очи и се вторачи в него.

— Преди няколко дни спомена, че няма да позволиш на Тайлър Пейдж да унищожи професионалната ти репутация. Но какво ще направиш, ако не си възвърнем кристала навреме за представянето пред Велтран?

— Твърдо съм решен да спася „Ескалибур“ — заяви той.

— И репутацията си.

— Да, и репутацията си — съгласи се Джак.

— Няма да ти е лесно този път, Джак. Но и преди си имал трудности, нали?

Погледна я учудено.

— За какво говорим в момента?

— За работата, която вършиш. През последните шест месеца направих някои проучвания. „Ескалибур“ не е първата малка семейна компания, която се опитваш да спасиш. Защо?

Защо ли му задаваше всички тези въпроси? И защо гласът ѝ звучеше толкова напрегнато?

— Работата ми е да спасявам компании като „Ескалибур“.

— Може и така да е, но според мен си прекалено умен да си губиш времето с компания, изправена пред такива проблеми като „Ескалибур“.

— Обичам проблемите.

— Дори да върнеш „Мек фокус“, не можеш да си сигурен, че компанията ще успее да го изнесе на пазара.

— Ако си го върнем, ще успея да го изкарам на пазара.

— Защо не забравиш за загубите и не си намериш друг клиент?

Джак я изгледа над пенещата се вода.

— Не изоставям клиента си, след като съм подписал договор с него.

— Това ме води към друг въпрос. Обадох се тук-там и разпитах някои хора за бившите ти клиенти. Забелязах определена схема.

— Какво, по дяволите, е това? Да не би да си прекарала изминалите шест месеца в изготвяне на досие за мен?

— Не съм прекарала шестте месеца в изготвяне на досието ти — отговори тя. — Само част от времето.

Джак беше зашеметен. Елизабет му бе изготвила досие? Не знаеше дали да се ядосва, или да се чувства поласкан.

— По дяволите — най-последно промърмори той.

— Забелязах, че почти винаги подписваш договори с малки семейни компании, които се борят да се задържат. Договорът ти с Морган относно стратегията за превземането на „Галоуей“ е изключение от обичайната ти работа.

Джак се вгледа в звездите.

— Нуждаех се от голяма компания като тази на Морган, за да осъществя превземането. Малка фирма нямаше да има ресурсите или стимула да свърши работата.

Елизабет се усмихна леко.

— А ти беше твърдо решен да отмъстиш на „Галоуей“, нали?

Той не отговори.

— Е, кажи ми — помоли тя. — Защо работиш само за малки частни фирми? Мисля, че колкото по-голяма е компанията, толкова по-добро е заплащането на един консултант. Всеки е наясно със златните възможности, които един консултант получава, когато поеме управлението на мощна компания. Дори компанията да фалира, консултантът си тръгва с огромни премии в добавка към заплатите. Но ти не сключваш подобни договори.

— Това факт ли е?

— Служебната ти история фигурира в досието.

— Аха.

Досие. За него.

— Ще ми обясниш ли?

Джак предпазливо подбра думите си:

— Обичам да работя с малки семейни компании. Разполагам с по-голям контрол и повече възможности да повлияя на резултатите. А и няма акционери, с които да се съобразявам.

Елизабет го изгледа недоверчиво и развеселено.

— Значи искаш да кажеш, че предпочиташ да работиш с бърбиви и досадни членове на семейството като онези в борда на „Ескалибур“?

Сухият ѝ тон го накара да се ухили за момент.

— Признавам, че работата със семейство Ингерсол, особено с Анджела, е истинско предизвикателство. Искаш ли да ти кажа една дълбока, тъмна тайна?

— Каква?

— През последните шест месеца имаше моменти, когато ужасно се радвах, че успя да ме принудиш да ти осигуря членство в борда.

Елизабет кимна с разбиране.

— Използваше ме, за да те подкрепя, нали?

— Да.

— Е, радвам се да узная, че не съм била само трън в петата ти.

— Не съм казвал, че не си била трън. Казах само, че беше полезен трън.

Елизабет се загледа в него за известно време.

— Значи става дума за предизвикателство и контрол?

— А сега за какво говориш?

— Причините, поради които винаги работиш за малки фирми. Обичаш предизвикателствата и контрола, с които разполагаш в подобни ситуации.

— Както вече ти казах, това ми е работата.

— Много мъжествено — усмихна се накриво тя. — Съвременният образ на наемника от дните на Дивия Запад. Лоялен към работодателя си каквото и да става. А когато работата е свършена, изчезваш с коня си по залез-слънце.

Джак не отговори.

— Мисля, че има и още нещо, Джак — меко каза Елизабет.

— Имаш ли нещо против да ми кажеш защо въобще водим този разговор?

— Вероятно защото е два през нощта — отвърна тя и добави: — Май въобще не трябваше да влизам във ваната.

— Сигурно си права.

Тя рязко се надигна в бълбукащата вода. Мокрият бански бе прилепнал съблазнително към тънката талия и закръглените ѝ хълбоци.

— Разговорът ни пое в неправилна посока. Мисля да се върна в леглото.

Джак я загледа как излиза от ваната.

— Вярно ли е, че имаш досие за мен?

— Хубаво, подробно досие — отговори Елизабет и облече хавлията си. — И заради двама ни се надявам, че наистина си толкова добър, колкото показва досието ти.

Тя се извърна и тръгна към тъмния коридор.

— Да, аз също.

Джак стана и също излезе от ваната.

— За бога, Джак.

Той уви кърпата около кръста си и погледна към коридора.

— Сега пък какво?

Елизабет се вторачи в него за момент, после бързо отмести очи.

— Нищо — отговори с леко приглушен глас.

— Какво, по дяволите, не е наред?

— Не знаех... — каза тя, като се обърна с гръб към него. — Имам предвид... ами просто смятах, че и ти си с бански.

— Защо да съм с бански? По дяволите, дори не си нося.

— Трябваше да кажеш нещо — с остър тон отвърна тя.

— Да, бе! Е, можеш да си го запишеш в досието ми. „Не носи бански в джакузито.“

Той отиде до контролното табло и изключи мотора на ваната. Искеше да ѝ даде достатъчно време да избяга.

Но когато се обърна, видя, че Елизабет все още стои в тъмния коридор. Гледаше към него с непроницаеми очи, скръстила ръце пред гърдите си.

— Съжалявам — каза тя. — Реагирах прекалено остро.

— Не се тревожи. — Джак прокара ръка през влажната си коса и тръгна към нея. — И двамата сме под голямо напрежение.

— Да — съгласи се тя намръщено, сякаш това бе нова и тревожна идея, за която не бе мислила досега. — Вярно е. Трябва да сме по-толерантни.

— Ти бъди толерантна. Аз си лягам. — Той тръгна по коридора.

— Джак?

Той спря и се обърна към нея. Елизабет беше толкова близо, че можеше да я докосне. Можеше да я вземе в прегръдките си. Толкова близо, че забеляза измъчения ѝ поглед.

— Какво има? — меко попита той. — Да не се тревожиш как ще изкараме цяла седмица заедно?

— Не.

— Е, bravo на теб — усмихна се той като пристъпи към нея и хвана рамката на стъклената врата. — Аз със сигурност се тревожа за това.

— Защо? — попита Елизабет и гордо повдигна глава, но не се опита да му избяга. — Защото се страхуваш, че ще откачам всеки път, когато те видя седнал в джакузито?

— Не — отговори той като се наведе към нея. — Защото всеки път, когато те видя, искам да започна оттам, където свършихме преди шест месеца.

— Защо пък искаш подобно нещо? Нарече ме Ледената принцеса, не помниш ли?

— Бях ужасно вбесен в онзи момент.

— Вече не си ли вбесен?

— Все още съм — отговори той замислено. — Но това не означава, че не искам да започна оттам, където свършихме преди шест месеца.

— Това би било много глупаво.

— Много — съгласи се Джак и нежно докосна упоритата ѝ брадичка. — Но неведнъж съм правил глупави неща.

— Вероятно не чак толкова глупави.

— Не се обзалагай.

— Нещата никога не могат да бъдат същите — каза тя. — Поне не сега.

Спомени от единствената им нощ заедно нахлуха в главата му. Огромното му желание, което бе провалило всичко. Свикнал да се люби така както вършеше работата си, с пълен контрол и внимание

към подробностите, той знаеше, че е оплескал всичко. Не забеляза дребните знаци, които трябваше да го предупредят, че се движи прекалено бързо. По дяволите, ако беше честен със себе си, трябваше да признае, че дори и да ги беше забелязал, сигурно нямаше да успее да се удържи. Не и първия път. Но знаеше, че неспособността му да я задоволи му бе струвала прекалено скъпо. А на следващата сутрин Елизабет научи, че той е човекът, унищожил „Галоуей“. И не му даде втори шанс.

— Последното, което искам — каза той, — е нещата да се развият като първия път.

— Джак...

— Имаш личната ми гаранция, че следващия път всичко ще е съвсем различно.

Елизабет нервно се прокашля.

— Не разбираш какво имам предвид.

— Напротив — възрази той и се приближи към нея. — Забелязах, че не побягна с писъци в нощта.

— А трябваше ли? — попита тя.

— Хайде да проверим.

Той притисна устните си към нейните.

Изпита трескаво желание. Също така силно както преди шест месеца. Но този път Джак беше готов да устои на торнадото. Този път щеше да направи всичко правилно. Щеше да запази самоконтрола си.

Той удължи целувката максимално, като търсеше желаната реакция. Елизабет не се отдръпна. Но и не обви ръце около врата му. Джак се притисна към нея. Усещаше малките ѝ твърди гърди под хавлията. Елизабет беше още мокра.

Ръцете ѝ обгърнаха рамената му. Устните ѝ леко се разтвориха.

Внезапно Джак изпита неприятното чувство, че тя го проверява. А може би проверяваше и себе си. Бе готова да натопи крака си в морето, но този път не възнамеряваше да се хвърли стремглаво напред както преди шест месеца.

Обзе го отчаяние. Осъзна, че прекалено дълго си бе фантазирал. Беше успял да си повярва, че ако Елизабет му даде втори шанс, ще запали огън в нея. Ами ако беше сгрешил?

Джак обви ръце около нея и я придърпа към себе си. Елизабет издаде лек, приглушен звук — не протест, но не и въздишка от

удоволствие. Но все пак той бе уверен, че долавя първата желана тръпка.

Целувката стана по-страстна. Елизабет се притисна към него. Обзега го облекчение и нетърпение.

— Ако това е тест — прошепна той тихо, — ще направя всичко възможно да го изкарам.

В същия момент осъзна, че е загубил. Елизабет се скова и се отдръпна от него. Очите ѝ бяха неразгадаеми в тъмнината.

— Благодаря за предупреждението.

Той стисна силно рамката на вратата. Изпитваше огромно желание отново да вземе Елизабет в прегръдките си, но знаеше, че идеята не е добра.

— Какво има? — попита той. — Значи все пак реши да побегнеш с писъци в нощта?

— Не, няма да бягам. Просто ще си тръгна. И не мисля, че е необходимо да пищя.

Тя се плъзна под ръката му и тръгна към стълбите.

Да, тръгваше си. Връщаше се в леглото. Сама. Ледени пръсти стиснаха сърцето на Джак. Тази вечер нямаше да има втори шанс.

— Колко време още ще продължаваш да наказваш и двама ни за нещо, което според теб съм направил преди шест месеца? — попита той.

Елизабет спря пред най-долното стъпало и го погледна през рамо. Тъмнината скриваше лицето ѝ.

— Знаеш ли, смятах, че тази седмица си прекалено зает с издирването на „Мек фокус“, Джак. Но ако се нуждаеш от ново предизвикателство, предлагам да опиташ нещо по-въълнуващо от повторното съблазняване на Ледената принцеса.

— Мислиш, че започнах това, защото те смятам за предизвикателство?

— Да. Точно това мисля.

— Не е така.

Елизабет не помръдна.

— Какво искаш от мен? — попита тя.

— Втори шанс.

— Защо?

— Защото те желая. Мисля, че и ти ме искаш. Или само си въобразявам това, което стана по време на целувката ни?

Тя не отговори. Стоеше и го гледаше безмълвно. После, без да каже и дума, тръгна по стълбите и изчезна на тъмната площадка.

Джак шумно изпусна дъха, който не осъзнаваше, че задържа, затвори очи и стисна ръце в юмруци. Няма втори шанс.

— Джак?

Той отвори очи и погледна нагоре с усилие. Елизабет стоеше облегната на парапета.

— Сега пък какво има? — попита Джак.

— Ще си помисля по въпроса.

Телефонът извънтя и прекъсна неспокойния му сън. Той отвори очи и погледна часовника. Четири и половина.

Телефонът извънтя отново. Джак вдигна слушалката.

— Феърфакс.

— Беше много умно от ваша страна да дойдете в Мирър Спрингс, господин Феърфакс. Но нямахте причина да се тревожите. Бяхте в списъка и навреме щяхме да ви уведомим за мястото.

Той се събуди напълно.

— Какъв списък?

— Списъкът с хората, поканени на търга. Не бих си и помислил да продам „Мек фокус“, без и вие да участвате в наддаването.

— Кога? Къде?

— Успокойте се, господин Феърфакс. Ще бъдете уведомен за времето и мястото. А междувременно, след като така или иначе сте в града, наслаждавайте се на филмовия фестивал. Забавлявайте се.

— Кой сте вие?

— Аз? Уредникът на търга. А, няма смисъл да си губите времето да проверявате номера ми. Обаждам ви се от обществен телефон.

Чу се шракване, после настъпи тишина.

Лампата светна. Джак се облегна на възглавницата и загледа Елизабет, която забързано влезе в спалнята му. Разрошената ѝ коса падаше по лицето ѝ. Тя завърза несръчно колана на халата си.

— Кой беше? — разтревожено попита.

— Представи се като уредник на търга. Каза, че съм включен в списъка с поканените на наддаването за „Мек фокус“.

— Наддаването! Искаш да кажеш, че ще има търг?

— Така изглежда.

Тя се намръщи.

— Така едва ли ще можеш да откупиш кристала. Търгът ще вдигне цената до небето.

— Да.

Елизабет го погледна в очите.

— Тайлър Пейдж ли се обади?

Джак се замисли за механично променения глас в другия край на линията.

— Би могъл да е всеки.

ГЛАВА 12

Еден седи пред тоалетката си и гледа великолепно то си отражение в огледалото. Носи сребърни обувки с високи токчета и евтина рокля, имитация на сребърно ламе. Реверите и маншетите на роклята са обшити с изкуствена кожа. Гримът превръща лицето ѝ в красива, загадъчна маска.

Зад нея през единствения прозорец на стаята се вижда студен неонов надпис. Хари, очевидно притеснен, се разхожда нервно пред прозореца.

ХАРИ: Ченгетата мислят, че аз съм убил съпруга ти. Готвят се да ме арестуват.

ЕДЕН: Лоша работа.

ХАРИ: Как може да си толкова спокойна? Ще вляза в затвора с доживотна присъда, ако не ми помогнеш.

ЕДЕН: Малко съм заета в момента.

ХАРИ: За бога, Еден! Невинен съм. Знаеш го.

ЕДЕН: (Заглежда се замислено в огледалото.)

Невинен. Как се пише това? С едно или две „н“?

ХАРИ: (Спира да се разхожда и се вторачва в нея с недоверие и ужас.)

На кого, по дяволите, му пука как се пише невинен?

ЕДЕН: Вечно ми се налага да проверявам. Трудно е да запомниш как се пише някоя дума, когато не си сигурен какво точно означава.

Избухнаха бурни аплодисменти, когато краткият рекламен клип на филма свърши. Лампите осветиха четиримата участници в програмата, седнали до дългата маса в конферентната зала на хотела.

— Благодарим на Бърнард Астън, режисьора на „Мошеническа компания“, за това, че ни предостави този клип — каза водещият. — Главната героиня Еден е великолепен образ на съвременната фатална

жена в черното криминале. За наша радост звездата на филма Виктория Белами ще участва в днешния ни разговор.

Последваха нови ръкопляскания. Елизабет се наведе към младата жена, която седеше до нея.

— Свършили сте чудесна работа с грима. Образът на Еден е идеален.

— Благодаря.

Отначало Кристи Барне изглеждаше стресната, а после се зарадва на комплиментта.

Елизабет се бе запознала с младата гримьорка на приема на Доусън Холанд. Кристи бе на не повече от двайсет и три — двайсет и четири години, слаба, с остри черти и дълга червена коса. Тази сутрин Елизабет я забеляза да влиза в залата, където се провеждаше дискусия на тема „Фаталната жена в черното криминале“, и импулсивно реши да седне до нея.

Докато останалите участници, които освен Вики включваха писател, психиатър и филмов критик, бяха представяни на публиката, Елизабет бързо се огледа наоколо. Никъде не се виждаше дребен, плешив мъж с очила с рогови рамки. Да, бе прекалено оптимистично да се надява да види тук Тайлър Пейдж, макар че програмата включваше няколко клипа от „Мошеническа компания“ и една от звездите на филма.

— Главната женска роля в класическото черно криминале е жената-паяк — продължи водещият. — Опасната съблазнителка, загадъчната, сексуално агресивната жена, която заплашва всеки мъж. Тя манипулира, съблазнява и унищожавя. Невъзможно е да я опознаеш. Тя е природна сила, която едновременно привлича и отблъсква.

Седнала на края на масата, Вики се усмихна и взе микрофона.

— А като актриса мога да ви кажа, че е много забавно да играеш тази роля.

Публиката се засмя одобрително.

Авторът се намръщи и грабна втория микрофон.

— Фаталната жена е в сърцето на черното криминале. В моята нова книга „Тъмни светове: историята на черното криминале“ посочвам, че фаталната жена унищожавя патриархалния начин на живот. Тя използва силата на сексуалността си, за да подмамва мъжете

към разрухата им. Когато говорим за фаталната жена, винаги си представяме кучката-богиня или черната вдовица.

Елизабет престана да слуша автора и си припомни мрачното настроение на Джак по време на закуската преди един час. Тъй като не можеше да седи спокойно и да чака търга, той заяви, че ще намери Тайлър Пейдж. Елизабет знаеше, че е бесен, защото искаха от него да плати, за да си възстанови откраднатия от „Ескалибур“ кристал. Не го обвиняваше, че е разгневен.

Но бе убедена, че лошото му настроение не се дължеше само на телефонното обаждане в четири и половина сутринта. Джак не бе приел леко отказа ѝ снощи. Зачуди се дали сега я смяташе за кучка-богиня или за черна вдовица. Е, и двете бяха за предпочитане пред Ледена принцеса. Кучката-богиня и черната вдовица поне звучаха по-интересно.

Едно обаче бе съвсем сигурно. Джак никога нямаше да научи колко трудно бе за нея да се отдръпне след страстната целувка. Бе призовала на помощ всичките си сили, за да успее да изкачи стълбите към спалнята си.

Втори шанс? Наистина ли искаше това от нея? И какво, за бога, я бе накарало да му обещава тази възможност? В продължение на шест месеца си бе повтаряла, че никога вече няма да му се довери. Но онова, което откри, докато се ровеше из служебната му биография, я накара да се усъмни в някои от предположенията си за него. Обикновено безмилостната корпоративна акула, достатъчно умна, за да спаси фирма, заплашена от банкрут, съсредоточаваше усилията си върху големи компании. Консултанти със способностите на Джак натрупваха цели състояния, като работеха само за най-големите. Рядко си губеха времето в опити да спасят някоя малка фирма.

От месеци се чудеше защо той постъпва така. Точно по тази причина снощи се поддаде на изкушението да се опита да накара Джак да ѝ обясни действията си. Е, трябваше да помисли малко повече. Джак не беше от хората, готови да разкрият и най-съкровените си тайни в една гореща вана.

Психиатърът грабна микрофона.

— Фаталната жена олицетворява заплахата на всевластната майчинска фигура.

Вики се усмихна и се наведе към микрофона си.

— Еден определено не е майчински настроена.

Публиката се засмя. Психиатърът гневно се вторачи във Вики.

Писателят с радост се възползва от предоставената възможност. Очевидно твърдо вярваше в рекламната максима: „Винаги, когато те интервюират, споменавай името на книгата си колкото се може често“.

— В моята нова книга „Тъмни светове: историята на черното криминале“ посочвам, че всевластната майчинска фигура е грубо опростяване на изключително комплексната роля на фаталната жена.

— Еден не е комплексна — дрезгаво провлече Вики. — Всъщност е съвсем семпла. Единственото, което я интересува, е собственото ѝ оцеляване. Всичко друго е без значение.

Филмовият критик и психиатърът едновременно се устремиха към втория микрофон, но писателят категорично отказа да го пусне.

— В моята нова книга „Тъмни светове: историята на черното криминале“ съм посветил няколко глави на обяснението на различните роли на фаталната жена.

Психиатърът, ядосан, че не успя да се добере до микрофона, повиши глас:

— Важно е да осъзнаем, че фаталната жена произхожда от семейство с дълбоки проблеми. Очевидно тормозена сексуално като дете, тя иска да манипулира мъжете със секс.

— Не, не, не. Не разбирате ролята на прототипа — изкрещя критикът към микрофона, който все още се намираще в ръцете на писателя. — Проблемите ѝ са много по-дълбоки от ограничените концепции на съвременната психологическа теория.

Елизабет погледна Кристи. Младата жена имаше отегчен вид.

Писателят изглежда филмовия критик с омраза.

— В моята нова книга „Тъмни светове: историята на черното криминале“ посочвам няколко примера за това как различни актриси са изиграли фаталната жена. Клер Тревър например...

Психиатърът най-после успя да изтръгне микрофона от писателя и заговори за влиянието на тежкото детство върху характера.

Елизабет се обърна към Кристи:

— Започна да ми писва. Искате ли да отидем да прием кафе? Имам голямо желание да си поговорим за техниките на гримиране.

Момичето се посъживи.

— Разбира се. Защо не?

След четирийсет и пет минути, седнала до прозореца на малко кафене, украсено с гъста папрат, Елизабет откри, че вече знае за гримирането много повече, отколкото бе възнамерявала да научи. Не ѝ беше никак трудно да накара Кристи да говори за занаята си. Трудното беше да я спре.

— Според мен филм като „Мошеническа компания“ зависи изключително много от работата на гримьора — каза Елизабет, като погледна часовника си и се зачуди дали Джак имаше повече късмет от нея на събранието на продуцентите, на което бе отишъл.

— Почти никой обаче не разбира това — оплака се Кристи, като натопи бисквитата си в огромна чаша пълна с мляко и малко еспreso. — Всички смятат, че можеш да постигнеш ефекта само като използваш черно-бял филм, но това не е вярно. Извърших доста проучвания, за да успея да придам този вид на актьорите. Веждите са най-важното.

— Вики Белами изглежда родена за този стил.

Кристи завъртя очи.

— Дори повече, отколкото си мислите.

— Какво имате предвид?

— Беше ужасно досадна. Направо ме подлудяваше. Вечно ми се караше, че не съм успяла да постигна идеалната извивка на веждите ѝ, или се оплакваше, че не съм ѝ направила очите така както ги иска. А аз самата съм изучавала класическите филми.

— Е, актрисите са прочути с капризите си.

— Да, така е — намръщено се съгласи Кристи. — А заради това, че съпругът ѝ финансираше филма, тя можеше да прави каквото си иска.

— Като говорим за финансирането на филма — предпазливо започна Елизабет, — случайно някога да сте срещали продуцента?

— Доусън Холанд? Разбира се.

— Не, онзи, чието име е отбелязано в надписите. Тайлър Пейдж.

— А, той ли. Нервният дребосък с вид на плъх, който вечно се мотаеше наоколо? Да, виждала съм го.

— Да, това е Тайлър — кимна Елизабет. — Аз съм негова приятелка. Откакто пристигнах в Мирър Спрингс, го търся, но не успях да го намеря.

— В тази гълпа е адски трудно да откриеш някого, освен ако не знаеш къде е отседнал.

— За съжаление не знам — каза Елизабет и замълча за момент.
— Предполагам, че и вие не сте го виждали?

— Не.

— По време на снимките говорехте ли често с него?

— Шегувате ли се? Той трябва да е поне на петдесет-шейсет години. И е по-нисък от мен.

— Разбирам.

Кристи се ококори.

— Хей, вие да не сте Ангелско лице? Ако е така, ужасно съжалявам. Не исках да ви обидя.

Елизабет си пое дъх дълбоко.

— Ангелско лице?

— Така я наричаше. Веднъж го чух да говори с нея по мобифона си. Скри се зад гримьорната, за да ѝ се обади, но стените там са ужасно тънки.

— Чухте ли разговора им?

— Да. Много ми беше неудобно. Той беше ужасно хлътнал — обясни Кристи и запита: — Не говореше ли с вас?

— Не. Аз съм приятелка на Тайлър, но не гадже. Защо смятате, че е хлътнал по Ангелско лице?

Кристи се намръщи леко.

— Ами заради начина, по който говореше с нея. Звучеше така, сякаш четете реплики от евтин филм.

— Какво ѝ каза?

— Както вече споменах, наричаше я Ангелско лице. Уверяваше я, че би направил всичко заради нея. Обеща ѝ да бъдат заедно завинаги, след като това свърши.

— Кое да свърши?

— Предполагам, че заснемането на „Мошеническа компания“ — отговори момичето като сви рамене. — Забравих останалото. Не беше особено интересно.

— Значи никога не сте виждали приятелката му?

— Не. Само веднъж го чух да говори с нея. Защо?

— Помислих си, че ако я открия, вероятно ще мога да намеря и него. Предполагам, че не знаете как изглежда Ангелско лице?

— Не мога да ви помогна. Но мога да ви кажа, че той беше луд по нея — отговори Кристи и се замисли за момент. — Спомням си обаче, че това ми се сторя малко странно.

— Кое?

— Това, че я наричаше Ангелско лице.

— Какво толкова странно има? Лигаво е, разбира се, но...

— Не, не, не разбирате — нетърпеливо я прекъсна Кристи. — Ангелско лице е заглавието на класически черен филм с участието на Робърт Мичъм и Джин Саймън. Един от онези филми, които проучвах внимателно, за да постигна идеалния грим в „Мошеническа компания“.

— И?

— Там Джин Саймън играе фаталната жена, която унищожава всички около себе си, включително и героя на Робърт Мичъм. Просто ми се стори странно за тип, който си пада толкова много по черния жанр като Пейдж, да нарича приятелката си Ангелско лице. Нали разбирате, това всъщност не е комплимент. Имам предвид, че дамата в онзи филм беше убиец-психопат. Той не може да не е знаел това.

Доусън Холанд насочи очи към публиката и се усмихна сдържано.

— Тази група направи всичко възможно да ви разкаже за рисковете, които поема човек, когато се захване с финансирането на независими филми. Когато става дума за сигурни начини да загубиш пари, финансирането на филм се нарежда до влизането в казино и хвърлянето на монети в ротативните машини — каза той и замълча многозначително за момент. — Но все пак забелязвам, че повечето от вас все още са тук.

Хората, запълнили почти всички места в залата, където се провеждаше семинарът на продуцентите, се засмяха. Застанал в задната част на помещението, облегнат на стената със скръстени ръце, Джак внимателно наблюдаваше Доусън, който обобщаваше коментарите на групата.

— Всеки филм е сериозен финансов риск. Това важи особено за малките, независими филми, защото при тях няма богати студиа, които да застанат зад вас и да поемат загубите — каза Доусън. — Изводът е:

ако не можете да си позволите да загубите парите си, стойте далеч от бизнеса.

— Ами ако някое голямо студио хареса филма ви и го разпространи из цялата страна? — попита някой.

Доусън поклати глава.

— Това е прекрасна мечта, която обаче никога не се осъществява. Вярно е, че някой ден можете да откриете филма си в най-забутания ъгъл на местната видеотека или пък да го видите прожектиран на скромнен фестивал като този. Понякога дори можете да изкарате малко пари на чуждите пазари. Но ако искаме да бъдем реалисти, трябва да признаем, че единствената отплата ще бъде да видите името си в надписите.

— Но нали в наши дни независимите продуценти се занимават с важна експериментална работа? — попита някой от публиката.

Един от участниците в семинара презрително изсумтя.

— Важната експериментална работа няма да ви купи дори чаша капучино. Ако се опитвате да влезете във филмовия бизнес го правите заради любовта си към филмите, а не защото очаквате възвръщане на инвестициите си.

— Колегата ми казва истината — обади се Доусън. — И един последен съвет — добави той като замълча за по-голям ефект. — Ако случайно филмът донесе някаква печалба, винаги помнете мантрата на този бизнес: в договора ви трябва да е отбелязано, че получавате процент от брутната печалба, а не от нетната. Защото както сте сигурни, че слънцето ще изгрее утре сутрин, можете да бъдете сигурни, че никога няма да има нетна печалба.

Публиката избухна в смях и весели аплодисменти. Според Джак никой не изглеждаше обезкуражен от проблемите на независимия филмов бизнес. „Всички обичат да правят филми“ — помисли си той, докато се приготвяше да напусне семинара. Ентусиазмът, вълнението и очакването, които изпълваха желаещите да станат продуценти, бяха почти болезнени.

Тайлър Пейдж бе заразен от същата болест. Вероятно смяташе да използва печалбата от продажбата на кристала, за да финансира нов филм. И това ако не е глупост!

Но пък като се имаше предвид начинът, по който се бе проявил като пълен глупак пред Елизабет снощи, той самият надали имаше

право да се присмива на химерите на друг човек.

Джак излезе от залата и тръгна по широкия коридор, който водеше към фойето на хотел „Мирър Спрингс“. Погледна часовника си и видя, че е закъснял с десет минути. Елизабет му бе обещала да се срещнат в дванайсет, за да обядват заедно.

— Е, Феърфакс? — усмихна се Доусън и тръгна с него. — Успяхме ли да ви обезкуражим?

Джак се отърси от мислите си и се обърна към продуцента.

— Свършихте чудесна работа с излагането на мрачната страна на производството на независими филми. Ако това е сигурен начин да загубиш парите си, как така сте все още в бизнеса?

Доусън пъкна ръце в джобовете на самото си. Изглеждаше спокоен и уверен в себе си.

— Както вече ви казах, обичам да правя филми. Нищо не може да се сравни с това. А и да не забравяме Вики.

— Точно така. Вики.

— Жена ми е много важна за мен, Джак — заяви Доусън. — Бих направил всичко, за да се чувства щастлива. А най-голямото ѝ желание е да играе във филми.

— Значи помагате за осъществяването на мечтите ѝ?

— Това е малка цена за удоволствието от компанията ѝ — отговори той. — Очарователната госпожица Кабът също ли е актриса?

— Не.

— Значи интересът ви към филмите е личен?

— Би могло да се каже.

— Тогава имате доста общи неща с останалите на този семинар. В реалния живот те са зъболекари, брокери и директори.

— И учени.

— Моля?

— Продуцентът на „Мошеническа компания“ Тайлър Пейдж работи в изследователска лаборатория в Сиатъл.

— О, да, Пейдж — разсеяно кимна Холанд. — Да, май спомена, че живее в Сиатъл. Но не говореше за професионалния си живот.

— Сигурно е инвестирал много пари в „Мошеническа компания“, за да види името си в надписите.

— Още в самото начало той заяви, че не желае да споделя лаврите с никой друг. Искал това да бъде негов филм. И бе готов да

даде достатъчно пари, с които да заплати за тази привилегия.

— Ами останалите инвеститори?

Доусън сви рамене.

— Никой от тях не беше готов да вложи толкова много пари.

Професионалното любопитство на Джак се събуди.

— Е, кажете ми как се отразява партньорството в инвестициите на човека, осъществил сделката?

— Имате предвид човека в моето положение?

— Да. Нещо ми подсказва, че вие не поемате същите рискове като останалите инвеститори, нали?

— Получавам комисиона за работата — отговори Доусън. — Това е една от стандартните процедури в бизнеса.

Той замълча, когато пред него внезапно изскочи някакъв мъж.

Непознатият пристъпи неловко назад с вдигнати пред Джак ръце, сякаш за да се предпази от него. Мъжът беше среден на ръст. Главата му бе гладко обръсната. Носеше черен пуловер, черен панталон и ниски черни ботуши. На едното му ухо имаше сребърна обеца. Очите му бяха скрити зад стилни слънчеви очила, които бяха напълно излишни в слабо осветения коридор. Джак се зачуди дали мъжът носеше тъмни очила, за да подсили драматизма в мекото си закръглено личице.

— Бъдещият черен жанр — каза мъжът.

Джак не спря.

— Бъдещият черен жанр — повтори човекът, като продължи да се движи заднишком по коридора пред Джак. — Готически реализъм. Тъмната нощ на душите в тъмното бъдеще. Двойствен морал. Убийства от страст. Вечната фатална жена. И всичко това на черно-бял футуристичен фон.

— Имате ли нещо против да се разкарате от пътя ми? — попита Джак, като погледна часовника си. — Имам среща във фоайето.

Доусън се засмя.

— Позволете ми да ви представя Ленард Леджър. Като повечето хора тук и той търси някого, който да финансира следващия му филм.

— „Изгрява тъмна луна“ — обади се Ленард.

Джак го погледна любопитно.

— „Изгрява тъмна луна“?

— Това е работното заглавие — обясни Ленард. — Представям си класическа история от черния жанр, разказана на фона на черно-бяло бъдеще. Невероятни светлинни ефекти. Минимален декор. Ъгли, линии и сенки.

Джак кимна.

— И се нуждаете от пари.

Мъжът продължи да се движи като рак.

— Страхотна идея. Филмът ще е от онези, за които големите студиа се бият. Дори се избиват.

— Ще ви се обадя по-късно. — Джак погледна към Доусън: — Това е правилният израз, нали? Ще ви се обадя по-късно?

— Очевидно сте роден за този бизнес — весело се усмихна той.

Джак се обърна към Ленард:

— Извинете. Мисля, че вече споменах за срещата си, нали?

— Разбира се, разбира се — отвърна той и неохотно се отдръпна от пътя му. — Имам сценарий. Ще ви го дам. Ще го харесате.

Джак продължи напред. Постепенно гласът на Ленард замря.

— Свиквайте с това — посъветва го Доусън. — След като всички видяха във ваше лице потенциален източник на пари, ще се срещнете с доста хора като Ленард Леджър.

— Ще внимавам къде стъпвам — отвърна Джак.

Когато зави зад ъгъла и влезе в елегантното фоайе на хотела, веднага забеляза Елизабет, която стоеше до масивната каменна камина. Не беше сама. Мъжът, наведен интимно над нея, очевидно увлечен в разговора, беше Хейдън Шоу.

— Гадно копеле! — тихо промълви Джак.

ГЛАВА 13

— Съжалявам за недоразумението — каза Хейдън. — И от името на бъдещата си бивша жена се извинявам за онова, което ти е казала на приема. Тя не е особено доволна от условията, които ѝ предложих. Адвокатите на баща ѝ я убедили, че могат да ми измъкват още пари, но това няма да стане.

Елизабет се опита да погледне над рамото му, за да види дали Джак няма да влезе във фойето.

— Не искам да обсъждам развода ти, Хейдън.

Той се наведе напрегнато към нея. Имаше нещо смътно познато и леко притесняващо в начина, по който се насочваше към целта си.

— Трябва да знаеш, че фактически аз съм свободен човек — каза.

— Не съвсем — погледна го тя. — А дори това да беше вярно, не е важно за мен, тъй като няма нищо общо с положението в момента. Не си тук заради мен, нито пък защото внезапно си проявил интерес към независимите филми.

— Подценяваш се.

Тя се намръщи.

— Как въобще успя да си намериш стая? Всички места в града са резервирани от месеци.

Той махна с ръка.

— Не е чак толкова трудно. Познавам управителя на курорта.

— Значи си използвал връзките си? Е, загубил си си времето.

— Какво имаш предвид?

Тя се вторачи в него раздразнена.

— Престани да си играеш с мен. Тук си заради слуховете, които си чул за „Мек фокус“, нали?

— Вие с Феърфакс затова ли сте тук? — контрира я той. — Държите най-важната си инвестиция под око?

— Не е твоя работа.

— Джилиан ме откри в тълпата, след като вие с Джек напуснахте приема — намръщено каза Хейдън. — Беше ужасно доволна. Нямаше търпение да ми съобщи, че двамата заминават на почивка. Но аз знам, че ти не би решила да скочиш в леглото на онова копеле, което те направи на глупачка преди шест месеца. Прекалено си умна, за да се хванеш отново на лъжите му.

— Да, поне за едно си прав. Умна съм. Достатъчно умна, за да знам, че си тук заради „Мек фокус“, а не заради мен. — Парченцата от мозайката си дойдоха по местата. — По дяволите! Беше поканен, нали?

Той я изгледа любопитно.

— Къде да съм поканен?

— Знаеш за какво говоря.

Хейдън въздъхна.

— Няма причина да не се обединим. Заедно ще можем да победим Джек. Без теб той няма достатъчно пари за наддаването.

Най-ужасните й догадки се потвърдиха. Хейдън бе поканен на търга. Тя стисна здраво чантата си я каза:

— Посочи поне една причина, поради която да се съглася да наддавам срещу клиента си.

Той се усмихна.

— Отмъщение?

Елизабет се вторачи в него с отворена уста. Внезапно осъзна, че Хейдън говори съвсем сериозно.

— Да навредя на „Ескалибур“ заради някакво дребно отмъщение? Господи, Хейдън, за идиотка ли ме смяташ? Забрави ли, че се занимавам с бизнес? Работата ми е да поддържам печалбите на клиентите си. Факт е, че фондът ми няма да спечели нищо, ако те не изкарват добри пари.

Той се огледа наоколо и наведе глава към нея.

— Ако „Мек фокус“ притежава поне половината от потенциала, за който съм чувал, има и други начини да направиш пари с него, освен да го оставяш в ръцете на малка фирма, която всеки момент може да бъде погълната от някоя по-голяма.

По гърба й полазиха тръпки.

— Не мога да повярвам, че чувам подобно нещо. Всъщност дори отказвам да повярвам. Не предлагаш да саботирам собствения си

клиент, нали? Не и заради нещо безсмислено като отмъщението, нали?

— Отмъщението не е безсмислено нещо.

Елизабет се вгледа в лицето му.

— Какво ти е направил Джак, за да го мразиш толкова много? — попита тя.

Хейдън не отговори. Вниманието му се насочи към някаква точка зад гърба ѝ.

Не беше необходимо да ѝ съобщава, че Джак върви към нея. Познатите тръпки вече бяха пропълзели по тила ѝ.

Тя се обърна и го видя как минава през фоайето. Нямаше съмнение, че тя и Хейдън бяха целта му. Лицето му беше обезпокояващо безизразно.

— Деловият ти партньор пристигна — изрече Хейдън със злобен поглед. — И не изглежда щастлив, че ме вижда. Помисли си за предложението ми, Елизабет.

Джак застана зад Елизабет. Беше съвсем близо до нея. Прекалено близо. В това имаше нещо покровителствено. Подразни се, но си каза, че сега не е времето, нито мястото да влиза в спор с него. Последното, което искаше, бе да засили напрежението.

Джак прикова очи в Хейдън.

— Знаех си, че рано или късно ще се появиш.

— Винаги съм обичал да ходя на кино — нагло отвърна той.

— Придържай се само към гледането на филми — посъветва го Джак и се обърна към Елизабет: — Да вървим. Закъсняваме.

Той я хвана под ръка. Тя беше готова да му се възпротиви, но си напомни, че не иска сцени.

— Къде отиваме? — попита го с мрачна учтивост. — Мислех, че ще обядваме в града.

— Връщаме се вкъщи — отговори Джак. — Трябва да свърша малко работа.

Тя пресилено се усмихна на Хейдън.

— Ще се видим по-късно.

— Да — студено отвърна той. — Ще се видим.

Елизабет позволи на Джак да я поведе напред. Портиерът скочи енергично, за да им отвори тежката врата.

Навън мразовитият въздух и яркото слънце зашеметиха Елизабет. Тя извади слънчевите очила от чантата си.

Джак вече бе извадил своите. Когато ги сложи, надменното му изражение стана ледено и зловещо.

— Къде е отседнал? — попита той.

Не бе очаквала подобен въпрос.

— Какво значение има?

— Голямо.

Джак я гледаше внимателно, макар че очите му бяха скрити зад очилата.

— Забрави ли, че е почти невъзможно да намериш стая в Мирър Спрингс?

Тя бързо осъзна какво цели с въпросите си и се намръщи.

— Хейдън каза, че имал стая тук, в курорта.

— Невероятно — изсумтя Джак. — Питам се как ли е успял да я намери толкова бързо?

— Каза, че имал връзки.

— Глупости.

— Наистина ли мислиш така? — леко развеселено попита тя. — Спомням си, че ти самият ми каза нещо подобно. Но очевидно неговите връзки са по-добри от твоите.

Джак не обърна внимание на забележката ѝ. Спря до колата и се загледа в Елизабет.

— Интересно ще е да научим кога Хейдън е направил резервацията си.

— Защо?

— Защото ако я е направил преди вторник вечер, значи е знаел за плановете за кражбата на кристала — отговори и отвори вратата. — Може дори да е помогнал.

Студът накара Елизабет да се загърне по-плътно с якето си.

— Ако възнамеряваш да си губиш времето, за да разследваш Хейдън, бих те посъветвала да си спестиш усилията. Почти съм сигурна, че не е знаел за кражбата, преди да чуе слуховете във вторник. Мисля, че е тук, защото е бил поканен на търга — каза тя и влезе в колата.

Джак се вторачи в нея.

— По дяволите — изруга той.

Тя се притесни.

— Какво?

— Питам се кой още е поканен.

Вратата се затворя с рязко щракване. Елизабет загледа Джак, който заобиколи колата и се настани зад волана.

Кой още е поканен на търга? Обезпокоителен въпрос.

Джак подкара сребрилата, взета под наем кола и пое към изхода на паркинга.

— Слушай, ако Хейдън е тук за търга — започна Елизабет, — това поне означава, че не е замесен в кражбата.

Не знаеше защо смята това за важно, но бе убедена, че е така.

Джак изсумтя.

— Това по-добре ли те кара да се чувстваш?

— Да.

— Защо?

— Ами все пак го харесвам. Не искам да се окаже, че съм сгрешила... — тя рязко замълча.

Но не достатъчно бързо.

— Не искаш да се окаже, че си сгрешила и за него — довърши той, без да откъсва очи от пътя. — Така както сгреша за мен. Това ли щеше да кажеш?

— Както леля Сибил би казала, мисля, че е време да сменим темата.

Джак стисна зъби.

— Възможно е Хейдън да е участвал в кражбата, но да е тук, защото нещо се е объркало.

— За какво говориш? — попита Елизабет.

— Помисли малко. Може Хейдън да е организирал кражбата заедно с Тайлър Пейдж. Ами ако после Пейдж е решил, че не се нуждае от Хейдън, за да продаде кристала? Ако си има свои планове?

— Мислиш, че може да е станала разправия между крадците? И сега Хейдън се опитва да намери Тайлър Пейдж и кристала?

— Точно като нас.

Тя се загледа в планината, която се извисяваше величествено пред тях.

— Твърде възможно е да сме изправени пред още по-голям проблем.

Джак я погледна.

— Какъв?

— Преди да се сблъскам с Хейдън, имах интересен разговор с една млада дама на име Кристи. Гримьорката на „Мошеническа компания“.

— И?

— Тя мисли, че Тайлър Пейдж бил лудо влюбен.

— Пейдж?! Влюбен? Я стига!

По някаква необяснима причина презрителното му отношение я подразни.

— Защо да е толкова невероятно? Това може да обясни решението му да открадне „Мек фокус“. Очевидно е луд по филмите. Може да е откачил и по някоя жена. Може да е откраднал кристала заради нея.

— Да не искаш да кажеш, че Тайлър Пейдж е откраднал кристала, за да го продаде за огромна сума, с която да впечатли някоя жена?

— Кристи го чула да говори по телефона с жена, която наричал Ангелско лице. Обещал ѝ, че когато всичко свърши, ще бъдат заедно завинаги.

Джак отмести очи от пътя и я погледна любопитно.

— Наистина ли мислиш, че е замесена и жена?

— Пейдж обича черните криминалета. Знаеш какво твърдят за начина, по който животът имитира изкуството. Ами ако се е влюбил в някоя фатална жена? Жена, която го е съблазнила и окуражила да открадне кристала, за да могат да избягат заедно някъде? Това може да обясни странното му поведение.

Джак шофира мълчаливо известно време.

— Не мисля така — най-последно каза той.

— Защо?

— Подобни неща стават във филмите, но в действителността един мъж няма да захвърли всичко, за което е работил цял живот заради жена. За пари — да. За пари, които да похарчи за филмите си, да. Но не и за жена.

Елизабет се настани по-удобно и скръсти ръце. Какво ѝ ставаше? Наистина ли бе започнала да се чуди дали у Джак няма романтична жилка?

Мобифонът на Джак звънна, докато Елизабет довършваше сандвичите с шунка, домати и марули, които приготвяше за обяд. Той остави на масата двете бутилки минерална вода, които бе извадил от хладилника, и грабна мобифона.

— Феърфакс.

Пауза.

— Не се тревожи, Майло. Инструкциите ми бяха да се обаждаш, ако има нещо ново. Случило ли се е нещо?

Елизабет се заслуша разсеяно в разговора, докато носеше чиниите със сандвичи към всекидневната.

— Сигурен ли е Дюран? — запита Джак с внезапно напрегнат глас. — Как, по дяволите, е бил назначен Кендъл? Не, не ми отговаряй. Знам как е влязъл във ведомостта на „Ескалибур“. Никой не си е направил труда да провери препоръките му, нали? Кажете на Скот от „Личен състав“, че ще трябва да даде сериозни обяснения.

Елизабет остави сандвичите на масата.

— Забрави — изръмжи Джак по телефона. — Прекалено късно е за това. Дюран каза ли още нещо за Кендъл?

Нова кратка пауза.

— Аха — изсумтя Джак, като отиде до прозореца и се загледа в планината. — Интересно. Не, не е важно. Просто интересно. Ами онази история с „Утрешният авангард“? — попита и се заслуша напрегнато. — И в пресата няма абсолютно нищо? Чудесна работа, Майло... Да, приближаваме се. Ще го намерим, Майло. Обади се, ако стане още нещо.

Младата жена се усмихна на хладната, спокойна и напълно необяснима увереност в гласа на Джак. Отговорният мъж. Кара останалите да си мислят, че знае какво прави, и те са готови да го последват навсякъде.

Джак приключи разговора и прибра мобифона. Погледна към другия край на стаята и видя, че Елизабет го наблюдава.

— Помниш ли онази група, която разруши лабораторията в „Ескалибур“?

— „Утрешният авангард“? — попита тя и седна до масата. — Да?

— Не са поели отговорност за случилото се — отговори Джак и се настани срещу нея. — Очевидно не са се свързали с пресата, нито

пък са се хвалили в страницата си в Интернет. Това ми се вижда доста странно, а на теб?

Обзе я лошо предчувствие.

— Надявам се, не искаш да кажеш, че разрушаването на лабораторията има нещо общо с кражбата.

— Не знам. Предполагам, че Пейдж може да се е върнал в лабораторията през нощта, след като е откраднал кристала, за да прикрие загубата поне за известно време. Да си осигури възможност да се измъкне от града.

— Но ти си открил липсата на „Мек фокус“ няколко часа преди вандализма в лабораторията. Отишъл си да видиш Пейдж и си открил, че той вече е изчезнал.

— Вярно е. Но открих липсата на кристала съвсем случайно във вторник вечер — каза Джек и си взе сандвич. — Пейдж не е можел да знае, че толкова бързо ще разбере какво е направил. Вероятно е предполагал, че никой няма да забележи липсата до следващия ден или дори по-късно. За него най-голямата опасност в онзи момент е била, че аз мога да повикам ченгетата.

Елизабет се замисли.

— Ако го беше направил, те сигурно щяха да обвинят „Утрешният авангард“ в кражбата.

— Точно така — потвърди той и задъвка замислено. — Вандализмът щеше да насочи ченгетата по погрешна следа. Чудесна заблуда, ако бе имало нужда от такава. Стратегията не е лоша. Има и още нещо.

Лошото й предчувствие се засили.

— Какво?

— Майло ми обясни, че не сме успели да открием близките роднини на Райън Кендъл заради фалшивата му автобиография. Фалшива карта за самоличност, фалшив адрес и всичко останало. В момента полицаите се опитват да разберат кой всъщност е бил той.

Елизабет бавно остави сандвича си.

— Случва се. Хората често лъжат в служебните си автобиографии.

— Аха — кимна Джек и отпи глътка вода. — А понякога лъжат, защото имат досие в полицията.

— Може и да е имал. Ти ми спомена, че според ченгетата бил замесен в търговия с наркотици. Смятали, че бил убит заради объркана сделка с дрога.

Джак я погледна.

— Ченгето, което работи по случая, казало още нещо на Майло.

— Какво?

— Намерили свидетел. Пиян скитник, който спял в някакъв вход. Той чул Кеңдъл да разговаря с някого точно преди изстрелите.

— С някого?

Той се поколеба за секунда.

— С жена.

Жена! Елизабет си припомни думите на Кристи Барнс за жената, наречена Ангелско лице. Фаталната жена, която унищожавала всички около себе си.

— Не мислиш, че и Кеңдъл е бил замесен в кражбата, нали? — попита тя.

— Отсега нататък няма да изключвам нито една възможност. Включително и тази, че може да е замесена и жена.

— Но, Джак, това е интелектуално престъпление. В този вид престъпления няма убити.

— Всяко правило си има изключения.

Елизабет се помъчи да прогони притеснението си. Погледна Джак в очите, но не проговори. Той се намръщи.

— За какво мислиш?

— Мисля, че човек като Тайлър Пейдж вероятно не се е срещал с много жени в работата си.

— Повярвай ми, в „Ескалибур“ няма нито една фатална жена. Такава е политиката на компанията — усмихна се Джак, после внезапно замълча и се замисли. — Освен...

— Освен?

— Има една жена, свързана с „Ескалибур“, която упорито се опитва да смени курса на компанията — внимателно каза той. — Анджела Ингерсол Бъроуз.

Елизабет се замисли.

— Не съм съгласна. През последните няколко месеца говорих доста с нея. Признавам, че при подходящите обстоятелства би могла да мине за фатална жена. Достатъчно привлекателна е за тази роля, а и

определено е обладана от манията да осигури бъдещето на сина си, така че има и мотив, но...

— Ако смята, че саботираното на проект „Мек фокус“ ще доведе до продажбата на компанията...

Тя поклати глава.

— Не. Не и когато става дума за насилие и дори убийство. Освен това не мога да си я представя как съблазнява Тайлър Пейдж. Но пък...

— Да?

Тя си пое дъх дълбоко.

— Сещам се за едно място, където Пейдж би могъл да се запознае с истинска фатална жена.

Джак я загледа напрегнато.

— Къде?

— На снимачната площадка на „Мошеническа компания“.

Той замълча за момент.

— За Виктория Белами ли говориш?

— Да, подобна мисъл ми мина през ума — потръпна Елизабет.
— Но няма никаква логика. Имам предвид, че тя е актриса, а не индустриален шпионин. Какво би могла да знае за някакъв високотехнологичен материал и още повече как да се сдобие с печалба от него?

— Вероятно не много — призна Джак. — Но пък Доусън Холанд може да знае. Ще научим повече за него, след като Лари го провери.

— Това може да е загуба на време.

— Нямаме кой знае каква друга работа.

— Аз имам. — Елизабет си взе сандвич. — Имам да чета истински сценарий.

Малко след полунощ Елизабет чу, че Джак слиза надолу. Беше свършила сценария на „Мошеническа компания“ преди няколко минути и тъкмо бе загасила лампата.

Когато чу тихите стъпки, първата ѝ мисъл бе, че Джак отива към джакузито. После обаче чу тихото отваряне и затваряне на предната врата.

— Ох, по дяволите! — извика тя като скочи и отметна завивките. Не би посмял. Не и без да ѝ каже.

Но отвън долетя шумът от мотора на колата. Джак тръгваше.
Елизабет бе сигурна накъде ще се отправи. Тя грабна джинсите
си.

ГЛАВА 14

Той седеше в мрака до прозореца и чакаше. Студената лунна светлина проникваше през щорите и хвърляше сенки по хотелския мокет. Той се загледа в ледената шарка и се замисли за миналото.

След малко отвори бутилката, която бе извадил от минибара. Рядко пиеше скоч, обикновено само когато бе в задънена улица.

Тази вечер скочът беше подходящ. Не само заради задънената улица, но и защото баща му бе обичал скоч. А всичко това беше заради баща му.

Вратата се отвори. Лъч ярка светлина нахлу от коридора. Хейдън застана пред вратата.

— Трябва да поговорим — каза Джак от сянката до прозореца. — Влез и затвори вратата. Няма да ти отнема много време.

— Какво, по дяволите, правиш тук? Как влезе в стаята ми?

— Свих ключа на чистачката.

— Мамка му! Не си се променил, нали? — Хейдън затвори вратата, но не запали лампата. — Камъче от старата скала.

— Не съм тук, за да говорим за миналото.

— Така ли? Защо тогава си тук?

Хейдън прекоси стаята и отиде до минибара. Отвори го и бръкна вътре. Изтракаха бутилки.

— Наистина ли се притесняваш, че мога да вкарам Елизабет в леглото?

— Не замесвай Елизабет в това.

— Невъзможно.

Той затвори минибара, изправи се и се приближи до Джак. Настани се на стола срещу него. Лунната светлина огря лицето му. Той вдигна малка бутилка скоч в подигравателен тост.

— Тя вече е замесена. И ти си виновен за това, а не аз.

— Тя няма нищо общо със случилото се. Остави я на мира.

Хейдън го погледна развеселено.

— Какво всъщност става между теб и Елизабет? Не мога да разбера.

— Не е нужно да разбираш. Не е твоя работа.

— Знаеш ли, когато ѝ казах, че ти си човекът, осъществил поглъщането на „Галоуей“, бях сигурен, че ще прекрати финансирането ти. Не знаех, че вече си си осигурил включването на името ѝ в договора. — Хейдън отпи от бутилката. — Както винаги ти действа доста бързо.

— Казах ти да оставиш Елизабет на мира.

— Беше прекалено късно да отрежа финансите ти, но все пак не беше напразно, нали? Връзката ви приключи доста бързо — засмя се Хейдън. — Сцената в клуба е легенда в деловите кръгове в Сиатъл.

— Достатъчно, Хейдън.

— Не мислиш ли все пак, че малко прекали, като я нарече Ледена принцеса? Един джентълмен не споделя завоеванията си.

— Млъкни!

— Със същия успех можеше да напишеш името ѝ на стената в мъжката тоалетна. „Ако искате да прекарате добре, не се обаждайте на ледената принцеса Елизабет.“

— Казах да млъкнеш.

— Сигурно се е разчуло, че не е особено добра в леглото. През последните шест месеца не е излизала с никого. Каж ми честно, наистина ли е фригидна?

Внезапно сребристите лъчи лунна светлина по пода му се сториха прекалено ярки. А сенките между тях бяха черни като тъмната страна на луната. Всичко в стаята изглеждаше странно.

Джак скочи от стола. Метна полупразната бутилка настрани, сграбчи реверите на самото на Хейдън и го вдигна от мястото му.

— Вече изчерпи търпението ми — меко каза Джак. — Още една дума за Елизабет и ще те направя на парчета.

— Страхотно. Мога да си представя заглавията. „Директорът на «Ескалибур» осъден за нападение.“ Подобна реклама определено ще накара бъдещите клиенти да се замислят сериозно, дали да те наемат.

Джак го блъсна в стената.

— Наистина ли мислиш, че ми пука за рекламата?

Последва кратка, напрегната пауза. Усмивката на Хейдън се изпари.

— Изпускаш си нервите, Джак. Не е в твоя стил.

— Да, но пък е приятно.

Хейдън присви очи.

— Ако не си дошъл да говорим за Елизабет, защо тогава си тук?

Стаята спря да му изглежда като сцена от черно криминале. Сенките отново станаха нормални. Джак се принуди да охлаби хватката си. Отпусна ръце и отстъпи назад.

— „Утрешният авангард“ — каза.

Хейдън се намръщи и съблече сакото си.

— Радикалната група, която руши помещенията на фирми от високите технологии? Какво за нея?

Джак отиде до прозореца и се вгледа навън.

— Разбиха една от лабораториите на „Ескалибур“ във вторник през нощта или рано в сряда сутрин. Но засега не са поели вината за инцидента.

Хейдън се поколеба и запита:

— Е, и?

— Чудя се дали наистина „Утрешният авангард“ има нещо общо с тази история. Или това е твое дело.

Последва кратко мълчание.

— Докажи го — каза Хейдън.

— Не е нужно да го доказвам. Ако реша, че си бил ти, това ще е достатъчно за мен.

— И какво, по дяволите, мислиш, че можеш да ми направиш дори ако стигнеш до този напълно неверен извод? — любопитно запита Хейдън.

— По-добре е да не знаеш.

— Заплашваш ли ме?

— Смятай го за обещание — отвърна Джак. — „Ескалибур“ е мой клиент. Семейство Ингерсол са добри хора. Няма да ти позволя да ги нараниш, само за да си отмъстиш на мен.

— Нямам нищо общо с разбиването на лабораторията — остро каза Хейдън. — Дори не знаех за това досега. Не можеш да ми го прикачиш. Ако възнамеряваш да отидеш при ченгетата, просто забрави.

— Няма да ходя при ченгетата — отвърна Джак и тръгна към вратата. — Не още. Но ако открия, че заради желанието си за

отмъщение си наранил много невинни хора, няма да те защита.

— Не се нуждая от проклетата ти защита. Никога не съм се нуждаел от нея.

— И още нещо. — Джак натисна дръжката. — Знам, че си в Мирър Спрингс, защото възнамеряваш да отнесеш „Мек фокус“. Засега не съм сигурен каква е ролята ти в малкия сценарий, който разиграваме тук. Но ще ти кажа следното: дори и не си помисляй да използваш Елизабет, за да получиш онова, което искаш.

Другият се захили.

— Защо пък да спазвам подобно правило? Ти самият не го спази, нали?

Джак не отговори, а отвори вратата и излезе в коридора. Отиде до асансьора и изморено натисна бутона. Докато чакаше асансьора да пристигне, забеляза отражението си в огледалото на срещната стена. Погледнаха го очите на баща му.

— Никак не ми е лесно да се оправям с бъркотията, която остави зад себе си, проклето копеле — каза той на образа си в огледалото.

Вратата на асансьора се отвори с леко изсъскване. Джак слезе до фойето и излезе навън в студената нощ.

Прекося паркинга и се приближи към колата си. Не забеляза Елизабет, сгушена в дългото си черно палто, докато едва не се блъсна в нея.

— Писна ми от играчките ти, Джак Феърфакс — яростно извика тя и очите ѝ гневно проблеснаха. — Искам отговори. Дължиш ми поне това.

Той я погледна и си припомни думите на Хейдън: „Със същия успех можеше да напишеш името ѝ на стената в тоалетната в клуба“.

— Да — отговори той като прокара ръка по лицето си. — Дължа ти го.

Елизабет остави бутилката коняк на кухненския плот, взе двете чаши и ги занесе в осветената от огъня стая. Спря до ниската масичка за кафе и погледна Джак.

Той стоеше пред камината, облегал се на полицата и наблюдаваше пламъците.

Тя мълчаливо му подаде едната чаша. Джак се намръщи, сякаш му бе трудно да отмести очи от огъня. След секунда пое чашата от ръката ѝ.

— Отиде в хотела, за да се разправяш с Хейдън, нали? — тихо попита тя.

Той сви рамене и отпи от коняка.

— Защо? Какво се надяваше да постигнеш?

— Не знам — отговори Джак. — Това е дълга история.

— Имаме цяла нощ.

Джак се вгледа в очите ѝ. Елизабет осъзна, че за пръв път откакто се запознаха преди шест месеца, той ѝ позволяваше да види какво се крие под повърхността. Това, което видя, я уплаши.

— Баща ми беше Сойър Дж. Феърфакс. Талантлив корпоративен стратег. Направи цяло състояние от сливания и придобивки. Специалността му беше превземането на малки семейни компании. Унищожи безброй малки фирми, само защото знаеше как да направи много пари от това.

— Продължавай.

— Беше много добър в правенето на пари, а и в лъжите. Умря, докато беше в командировка в Европа. Тогава бях на двайсет и четири години. Кълна се в Господ, до деня на погребението му мислех, че съм единственият му син. Майка ми също мислеше така.

Елизабет се намръщи.

— Не си знаел за Лари?

— Не — отговори той и се загледа в коняка в чашата си. — Оказа се, че Лари и майка му също не знаели за мен. Живееха в Бостън. Знаели, че баща ми е женен и често пътува в командировки.

— Това е обяснявало отсъствията му.

— Точно така. Но никой от нас нямаше представа, че съществува и трети син, който се появи на отварянето на завещанието.

Елизабет си пое дъх стреснато.

— Не...

— Да. Хейдън.

— Мили боже! И това ако не е шок.

— Хейдън не дойде на погребението. Омразата му към татко е толкова силна, че го обвинява за самоубийството на майка си. За

съжаление татко умря, преди Хейдън да успее да си отмъсти. — Джак замълча за момент и добави: — Но оставам аз, разбира се.

Елизабет затвори очи.

— Разбирам.

— Бях определен за изпълнител на завещанието на татко. Получих задължението да оправя правните, финансовите и личните му дела. Очаквах ни съдебни дела. Трябваше да се приключат няколко сделки. А бяхме изправени и пред всички онези хора, които бе наранил. Малките компании, които бе съсипал. Семействата, които бе унищожил.

Някои от въпросите ѝ получиха отговори.

— Значи затова си се заел да подпомагаш дребни семейни компании. Опитваш се да компенсираш нанесените от баща ти щети.

Той отпи от коняка.

— Не си създавай погрешно впечатление. Не съм алтруист. Намерих си пазарна ниша, която случайно е доходоносна.

Елизабет не обърна внимание на забележката му.

— Разкажи ми останалата част от историята.

— Както ти казах, не беше лесно да се справя с деловите бъркотии на баща ми. Но това бе леката част.

— А кое бе трудното?

— Семейните истории.

— Разбира се — кимна Елизабет и се вгледа в него. — Семейните истории винаги са най-големият проблем.

— Мога да кажа само едно добро нещо за татко. Отнесе се справедливо и с трима ни в завещанието си. Лари е най-малкият му син. Нямаме почти нищо общо, но се разбираме чудесно.

— Но двамата с Хейдън доста си приличате, нали? И двамата проявявате невероятен нюх, когато става дума за бизнес. И двамата притежавате възхитителната способност да се съсредоточавате върху дадена цел или проблем. Мили боже, дори имате един и същи вкус по отношение на дрехите и храната.

Лицето на Джак доби каменно изражение.

— Е, не сме близнаци, разделени при раждането.

— Не — бързо се съгласи тя. — Определено не си приличате на външен вид.

Той я погледна развеселено.

— Ако това е учтив намек, че той е по-хубав...

— Не е по-хубав — бързо го прекъсна Елизабет. — Просто е различен.

— Много дипломатично. — Той сви рамене. — Е, аз приличам на баща ни. Както ти казвах, майката на Лари е изключително мила и добра. Мисля, че не се изненада особено, когато научи за съществуването ми. Но майката на Хейдън не прояви подобно разбиране. Знаела, че Сойър е женен, но вярвала, че един ден ще се разведе и ще се ожени за нея. И не знаела за мен.

— Тежко е да откриеш, че мъжът, когото си обичала, не само е умрял, преди да получи развода, който ти е обещавал, но и на всичкото отгоре е забравил да спомене за съществуването на сина си.

Джак отново отпи от коняка.

— Вивиан Шоу изпадна в дълбока депресия след смъртта на татко. По някаква причина вярваше, че моето съществуване е по-голямо предателство от факта, че Сойър я е лъгал за развода. И накрая взе огромно количество хапчета.

— А Хейдън прехвърли върху теб омразата си към Сойър.

— Съгласен е с майка си — аз съм бил любимото дете, а той не е получил нищо — каза Джак и допи коняка си. — Мрази ме с цялото си сърце.

— Има една стара поговорка, която твърди, че семейните разправии са най-ужасните.

— Вярвам й напълно.

— Защо Хейдън има различна фамилия?

— Бил отгледан в малко градче в Калифорния. Майка му се наричала госпожа Шоу. Нараснал с това име и все още го използва. Още един начин да си го върне на семейство Феърфакс.

— Разбирам — кимна Елизабет и се поколеба за момент. — Какво ти каза Хейдън тази вечер? Призна ли, че е бил поканен на търга?

— Не сме обсъждали търга — отговори Джак.

Тя се вторачи в него.

— Не разбирам. Какво друго бихте могли да обсъждате?

— Исках да го видя, защото се сетих, че той може да е отговорен за разрушаването на лабораторията.

— Какво?

Той изглеждаше раздразнен от учудването й.

— Реших, че може да си е позволил да прехвърли омразата си към мен и върху клиентите ми.

— Има си израз за това.

— Да, косвена щета.

— Не — бързо отвърна тя и поклати глава. — Невъзможно. Не мога да повярвам, че Хейдън би стигнал чак дотам.

— Откъде, по дяволите, знаеш на какво е способен, когато реши да си отмъсти?

Елизабет се обърна и се заразхожда нервно.

— Не го виждам да нанася щети за хиляди долари в лабораторията на Ингерсол, за да си отмъсти на теб. Не съвпада с онова, което знам за Хейдън Шоу.

— Не бъди толкова сигурна, че го познаваш добре — предупреди я Джак с присвити очи. — Защо според теб той толкова упорито се опита да те вкара в леглото?

— За да те вбеси? — Тя се ядоса, но направи всичко възможно да прикрие гнева си. Усмихна се подигравателно. — Е, кой сега е недипломатичният?

Джак я изгледа с каменно лице.

— Ясно е, че Хейдън започна да те преследва, защото иска да те използва срещу мен.

— Искаш да кажеш, че не е паднал в краката ми заради умопомрачителното ми тяло и сексапилен поглед? — драматично въздъхна тя. — Добре, давай. Но така ще унищожиш фантазията ми, в която съм истинска фатална жена.

— По дяволите, Елизабет, опитвам се да обясня...

— Въобразявах си, че двама мъже се състезават за мен, а се оказа, че и двамата са ме използвали, за да постигнат целите си.

Джак я наблюдаваше напрегнато.

— Не ти казах за участието ми в сделката с „Галоуей“, защото знаех, че ще разтъкуваш нещата неправилно.

Елизабет се усмихна.

— А брат ти не ми спомена, че разводът му не е приключил, защото не искаше да остана с погрешно впечатление.

— Никога не ме сравнявай с Хейдън — предупреди я той.

Тя не му обърна внимание.

— Знаеш ли, наистина ми е неприятно да ме замесват в семейни войни — каза тя като рязко остави чашата си на масата. — Действа ми зле на самочувствието.

Джак пристъпи към нея.

— Елизабет...

— Може би просто трябва да инвестирам в добра колекция порнофилми и няколко интересни механични устройства за лично ползване и да забравя, че човек може да има любовни връзки.

Той се приближи до нея. Елизабет не се поддаде на желанието да побегне. Джак застана до нея, но не я докосна.

— Не препоръчвам подобни действия — каза той.

Елизабет наклони глава.

— Изпробвал ли си ги?

Той вдигна ръка и нежно погали врата ѝ.

— Използвах ръчна техника вместо механични устройствата и порноколекцията не беше особено добра, но да, изпробвах.

По гърба ѝ полазиха тръпки. Винаги ставаше така, когато я докоснеше. Магия. Това беше единственото рационално обяснение.

— Какво стана? — попита тя като се опита да прикрие учестеното си дишане.

— Нищо интересно — отговори Джак и прокара пръст по гърлото ѝ. — Поне докато не използвах въображението си.

Елизабет облиза устни и преглътна тежко.

— Какво си представи?

— Теб. С мен.

Чудесен момент да усетиш замайване от височината, помисли си Елизабет. Още в нощта, когато отвори вратата и го видя отпред, тя знаеше какво може да стане. А снощи, когато изрече обещанието си, знаеше какво ще стане. Рано или късно. Но по някаква необяснима причина предполагаше, че ще стане по-късно.

— Нека си изясним нещата — каза тя строго. — Представял си си лицето ми върху телата на моделите от порносписанията?

— Не само лицето ти — отговори Джак като нежно притисна устните си в нейните. — Представях си и всичко друго.

Тя потръпна.

— Да не би да бях облечена в черна кожа, метални шипове и високи токове? Винаги съм искала да се издокарам така.

— В моята фантазия — прошепна той, — не носеше абсолютно нищо.

Той задълбочи целувката. Ръцете му я притиснаха силно. Елизабет обви ръце около раменете му.

— Джак...

— Полудявах — дрезгаво каза той. — Направо откачах.

Елизабет затвори очи и вдъхна аромата на тялото му. Усети как ръцете му разкопчават ризата ѝ. След секунда дрехата беше на пода. Пръстите му нежно погалиха гърдите ѝ. В бързината да се облече, за да го последва, тя не си бе направила труда да слага сутиен.

— Бях прав — прошепна той.

— За какво?

— За кожата ти — отговори Джак и прокара пръсти по зърната ѝ.
— Много пъти си припомнях мекотата ѝ.

Елизабет свали ръце от раменете му, пъкна ги под пуловера му и го погали по гърдите.

— Аз пък дълго време си мислех как точно изглеждаше без риза.

— Пропиляхме шест проклети месеца.

— Не съм сигурна, че са пропилены.

— Аз пък съм.

Той я сграбчи трескаво и я положи на килима пред камината. Елизабет чу пукането на цепениците. Топлината на огъня я обгърна, докато Джак сваляше джинсите ѝ. Но тази топлина не можеше да се сравни с горещината в очите му.

Джак погали къдравия триъгълник между бедрата ѝ.

— Откога спря да носиш бельо? — попита той.

— Тази вечер бързах.

Той се ухили весело.

— Аз също.

Наистина, и той не си бе направил труда да обуе слип. Но все пак се бе сетил да сложи презерватив в портфейла си.

Най-после Джак се съблече и се притисна към нея. Елизабет изстена, когато усети пръстите му между краката си. Острият глад, с който бе живяла през последните шест месеца, внезапно се задълбочи. Обзе я невероятна възбуда, която бързо навлажни пръстите му. Джак изстена и захапа зърното ѝ.

Тя въздъхна и прокара ръце по гърба му. Ръката му се движеше неуморно навън и навътре и я подлудяваше. Елизабет затрепери. Заби нокти в гърба му и захапа ухото му.

— Казах ти, че този път ще се справя — прошепна той.

Джак бавно зацелува тялото ѝ. Елизабет не осъзна накъде се бе насочил, докато не усети устата му в подлудяващо интимна целувка.

— Джак — прошепна тя и хвана косата му.

Той не ѝ обърна внимание, а продължи да действа. Никой не можеше да се съсредоточи толкова като Джак върху дадена задача. Елизабет се уплаши, че ще експлодира, и го дръпна за косата.

Той не спря.

— Джак, моля те.

Сладкото напрежение бе почти непоносимо, но Джак не спираше. Искаше ѝ се да изкрещи, но не можеше да си поеме дъх.

— Джак, помогни...

В този момент дойде оргазмът. Вълни от невероятно удоволствие. Усещане, което никога преди не бе изпитвала.

Преди да свърши, Джак разтвори краката ѝ по-широко и проникна в нея.

Елизабет бе уверена, че не е забравила нито една подробност от нощта преди шест месеца. Но грешеше. Когато усети как Джак бавно навлиза в нея, осъзна, че е забравила колко е твърд и голям, когато се възбуди.

Той проникна още по-надълбоко и я изпълни цялата. Целуна я по врата и прошепна:

— Казах ти, че ако някога получа втори шанс, ще изкарам теста.

ГЛАВА 15

Той натисна копчето за пауза и се наведе да огледа застиналия кадър. Вики беше величествена в тази сцена. Сцената, в която Еден и любовникът ѝ Хари планират как да убият бруталния ѝ съпруг. Осветлението беше невероятно. Подчертаваше елегантните ѝ скули и задълбочаваше сенките около очите ѝ. Беше толкова красива. Измъчена. Отчаяна. Невъзможно бе да не спечели наградата за най-добра актриса на фестивала.

Той продължи да изучава сцената с критичен поглед, докато дъвчеше сандвича, който си бе приготвил на външния грил. Напомни си, че трябва да го почисти. Тя му бе осигурила тази прекрасна къща. Също така му бе заявила, че очаква от него да поддържа ред, докато е тук. Не одобряваше ергенските му навици. Опитваше се да я зарадва, но не беше лесно. Тя имаше големи изисквания. Бе много темпераментна. А напоследък настроенията ѝ непрекъснато се променяха. Но пък тя бе под огромно напрежение. Разбираше я и се отнасяше търпеливо към нея.

Беше толкова красива. Най-красивата жена, която някога бе виждал. Можеше да има всеки мъж, когото си пожелае. Знаеше, че не го обича. Поне не така както той я обичаше. Малко хора можеха да обичат като него — със страст, вяра и пълно себеотдаване. Малко хора можеха да захвърлят всичко заради любимата си.

Но тя се нуждаеше от него. О, да, нуждаеше се. Никой друг не можеше да ѝ даде това, което той щеше да ѝ даде. Подаръкът, който бе по-скъп от всичко друго за нея — отмъщение. Възможността да ѝ поднесе този дар щеше да му осигури повече обич, отколкото друг мъж би могъл да се надява да получи.

Той довърши сандвича и разсеяно изтърси трохите на пода. Сети се за заглавията на няколко класически черни криминалета. Прошепна ги в тъмнината, защото му се струваше, че отговарят на настоящата ситуация.

— „Опасна зона“. „Без изход“.

Идеално. Затова обичаше черните филми. Те предаваха неговия живот.

След малко Тайлър Пейдж натисна копчето на дистанционното. Кадърът от „Мошеническа компания“ оживя на екрана. Гласовете на актьорите отекнаха в стаята.

„Човек прави някои неща в името на любовта, Хари. А други — за отмъщение. Но няма значение коя причина ще избереш. И в двата случая накрая всички те мислят за луд.“

ГЛАВА 16

Той се събуди, когато лунната светлина падна върху лицето му. Отвори очи и погледна през високия прозорец. Сребристият кръг светеше ярко на тъмното небе. Чувстваше се уютно и удобно. Не, доволен беше по-подходящо. Всъщност това бе идеалната дума.

Елизабет се размърда в ръцете му и се протегна лениво. Одеядото, което бе грабнал от канапето, се смъква до кръста ѝ. Сигурно го бе забелязала как наблюдава голите ѝ гърди, защото протегна ръка и придърпа вълненото одеяло.

— Килимът е малко грубичък, нали? — попита тя.

— Малко.

Здравият разум го предупреждаваше, че трябва да си държи устата затворена. Да започне да задава въпроси сега би означавало да предизвиква съдбата. Тази вечер бе извадил страхотен късмет. Малко хора получаваха втори шанс. Трябваше да благодари на съдбата и да си държи устата затворена.

Вместо това обаче той се обърна, облегна се на лакът и погледна Елизабет в очите.

— Защо? — попита той.

Тя се вторачи в него. Очите ѝ бяха почти скрити от полуспуснатите клепачи.

— Защо е груб килимът?

— Знаеш какво имам предвид. Защо сега? Тази вечер? Какво те накара да ми дадеш втори шанс?

— Казах ти, че ще си помисля по въпроса. — Тя сви рамене и одеядото пак се смъкна. Елизабет го вдигна бързо. — Е, помислих си — добави тя.

— Защото ти разказах за Хейдън и за миналото ли?

— Има ли значение?

Джак прикова очи в нейните.

— Има.

— Защо?

— Защото колкото и силно да те желая, не искам да се чукаш с мен по милост.

Очите ѝ се разшириха от изненада.

— За бога, Джак...

— Не искам да спиш с мен, защото си решила, че съм потеглил на благороден кръстоносен поход, за да поправа злините, причинени от баща ми. Или пък защото имам проблем с доведения си брат, който гори от желание за отмъщение. По дяволите, не искам да ме съжаляваш.

Елизабет присви очи.

— Ако спях с всеки мъж, който произхожда от проблемно семейство, щях да съм доста заета.

Резкият ѝ тон го отрезви. Май започваше да се държи като смахнат маниак.

— Предполагам, че това е вярно.

Елизабет докосна голото му рамо. Пръстите ѝ нежно го погалиха.

— Не спя с теб с желанието да ти направя услуга. Не правя подобни услуги.

— Знам.

Да, определено се държеше като маниак. Беше време да се отдръпне и да издигне бариерата, но не можеше да спре.

— Защо тогава го направи?

Елизабет обви ръце около врата му. Усмивката ѝ беше чувствена, пълна със задоволство.

— Направих го, защото мечтах за това шест дълги месеца. Бях почти сигурна, че този път ще е прекрасно. И се оказах права.

— Искаш да кажеш, че става дума само за секс?

— Не само за секс — игриво се намръщи тя и потупа устните му с пръст. — Много, много добър секс.

Обля го горещина.

— Е, няма да споря по въпроса.

— Добре, защото никак не ми се спори.

Елизабет го придърпа към себе си и го целуна подканящо, преди той да успее да зададе нов въпрос.

Обзе го познатата страст. Джак забрави за всичко друго, освен аромата и вкуса на Елизабет. Наведе се, за да целуне гърдите ѝ, но спря, когато осъзна, че тя упорито натискаше раменете му.

Джак се ухили и послушно се търколи по гръб, изпълнен с любопитство. Елизабет го възседна и го притисна към килима. В очите ѝ блестеше предизвикателно пламъче.

— Нова игра ли е това? — попита той.

— Прекарал си последните шест месеца в четене на мъжки списания. Аз пък прекарах шест месеца в четене на женски списания.

Притиснала ръцете му към килима, тя започна да се движи леко върху него. Вътрешната страна на бедрата ѝ беше гладка и мека. Джак усети, че става все по-твърд. Той вдигна очи към нея.

— В играта участват ли и кадифени камшици?

— Имаш ли нещо против?

— Не, стига да се редуваме.

— Не знам за редуването. Тази поза ми харесва.

— На мен също — съгласи се той. — Тези женски списания сигурно са били доста забавни.

— Бяха — потвърди Елизабет и целуна зърното му. — И политически коректни.

— Политически коректни? А, имаш предвид жената отгоре. Това е хубаво. Обичам политически коректните неща в подобни случаи.

Елизабет отново се усмихна и ухапа ухото му. Джак се засмя меко, изпълнен с желание.

— Мой ред е — каза той след малко.

— Не още.

Целуна го отново. По вените му се разля горещина.

— Сега — каза той.

Нежно я обърна по гръб и притисна устни към нейните.

— Чакай — каза Елизабет точно преди да проникне в нея. — Ами кадифените камшици?

— Ще стигнем и до тях — обеща той.

По-късно, когато сивата дневна светлина проникна през високите прозорци, Джак осъзна, че Елизабет нарочно го бе разсеяла. Тактиката ѝ определено бе ефикасна. Но основното оставаше неясно. Джак все още не знаеше защо тя прекрати шестмесечната им раздяла.

Каза си, че това няма значение. Но дълбоко в сърцето си знаеше, че има. Голямо значение.

Бе живял с мисълта, че ако получи втори шанс с нея в леглото, всичко ще е наред.

Беше ужасно благодарен, че поне успя да се справи със сексуалния проблем. Но сега осъзна, че той не е единственият. Нещо липсваше.

По дяволите, какво всъщност искаше от нея?

Елизабет си помисли, че огледалото би могло да послужи за декор в класически филм. Въздухът в претъпкания нощен клуб бе задушен, натезал от апатия и чувство за упадък. Старинни огледала с всякакви форми и размери висяха по стените и отразяваха безбройните образи.

Не беше съвсем като заведението на Рик в „Казабланка“, но доста приличаше на него.

На малката сцена, осветена от прожекторите, пищна червенокоса красавица с тясна рокля изпълняваше любовна песен с плътен, леко дрезгав глас.

С малко повече въображение човек можеше да си представи Хъмфри Богарт, седнал до една от ъгловите маси с питие пред себе си и потънал в мисли за Париж.

Джак избра клуба, след като извърши известни проучвания. Не че имаха голям избор. Мирър Спрингс беше моден курорт, но все пак бе малък град и нощните заведения не бяха много. „Огледалото“ бе признато за най-добрия клуб тук.

Джак бе готов да се обзаложи, че най-важните участници във фестивала щяха да се появят тук. Елизабет реши, че е прав. Всички бяха тук тази вечер. Вики Белами и Доусън Холанд седяха до маса близо до сцената. Спенсър Уест, писателят, се наливаше с текила. Беше заобиколен от група сериозни на вид хора, облечени в черно, които също пиеха здраво.

Джак бе решил да дойдат тук, след като изтърпяха прожекцията на изключително безличен фестивален филм, озаглавен „Непознат на улицата“.

Елизабет се наведе над малката, украсена със свещи маса и прошепна:

— Не мисли, че не вярвам в способността ти да планираш всичко внимателно, но сигурен ли си, че знаеш какво правиш?

— Вярвай ми — отвърна Джак, без да свали очи от певицата. — Винаги съм бил твърдо убеден, че нищо не развързва езиците така, както малко мангизи.

— Не говориш за малко мангизи. Имаш предвид огромни суми.

— Ако успеем да открием Пейдж преди търга, значи всеки цент е добре похарчен.

— Но, Джак...

Той отмести очи от певицата и се обърна към нея. На синкавата светлина върху лицето му играеха сенки. Елизабет усети твърдата решителност, която го бе обзела.

— Нямаме много други възможности — каза той. — Времето ни изтича.

— Все още смятам, че той ще се появи на церемонията по награждаването или на премиерата на „Мошеническа компания“. Това са две възможности да го пипнем.

— Ако това свърши работа, няма да ни се налага да се мъчим да го открием в тълпата по време на церемонията или на премиерата.

Джак замълча и присви очи, когато погледът му попадна върху някого зад нея.

— Ето го и Леджър. Струва ми се, че отива към мъжката тоалетна. Извини ме, трябва да се видя с него.

Елизабет потръпна.

— Прекрасно място за делови разговор.

— Не се заблуждавай — отвърна Джак и скочи. — Сключвал съм доста важни сделки в мъжката тоалетна.

— Защо в тоалетната, за бога?

— Размерът наистина има значение.

Тя го погледна и се почувства неудобно от червенината, която се разля по страните ѝ. Благодарни за слабото осветление. Джак ѝ се ухили и се понесе из лабиринта от малки масички. В трептящата светлина на свещите Джак представляваше внушителна фигура. Загадъчният непознат. Елизабет го изпусна от поглед, когато той излезе в тъмния коридор. Надписът над входа бе изработен с кървавочервени неонов букви.

Някой излезе от сенките и спря до освобождения от Джак стол.

— Неприятно ми е да гледам как една дама седи сама — каза Хейдън. — Имаш ли нещо против да се присъединя към теб?

Джак последва Ленард Леджър в тоалетната. Набързо се огледа и установи, че са сами в помещението. Тук също имаше много огледала. Трите старинни огледала, които висяха над мивките, изглеждаха обикновени. Но същото не можеше да се каже за огромното огледало, закачено на стената зад писоарите, което бе разположено точно на височината на слабините. Мъжете внезапно откриваха, че стоят и наблюдават отражението на собствения си пенис.

Точно това правеше и Ленард Леджър. Всъщност той изглеждаше доволен от това, което виждаше.

Джак забеляза, че огледалото е изработено така, че да уголемява образите. Вероятно дизайнерът бе забравил да изпише малко предупреждение в долния край: „Внимание! Обектите в огледалото са по-малки отколкото изглеждат“.

Джак протегна ръка и заключи вратата. Ленард чу изщракването и погледна през рамо. Когато видя кой стои зад него, лицето му светна.

— Джак. Здравсти. Ама че съвпадение — весело изрече той. — Възнамерявах утре да те потърся. Приготвил съм ти екземпляр от „Изгрява тъмна луна“.

— Така ли?

— Късметлия си. Случайно го нося тази вечер. Можеш да го вземеш и да го прочетеш. Ужасно ще ти хареса.

— Много ли се нуждаеш от пари за филма?

Ленард завъртя очи и закопча панталона си.

— Шегуваш ли се? — извика той. — Ако парите са майчиното мляко на политиката, то те са кръвта на филмовото изкуство. Но никога не стигат.

— Никога не стигат?

Очевидно уплашен, че е допуснал сериозна грешка, Ленард започна да обяснява:

— Това не означава, че не знам как да спазя бюджета си. Не се тревожи за това. Гарантирам, че ще направя „Изгрява тъмна луна“ навреме и в рамките на бюджета. Няма да има проблеми.

— Ще повярвам на думите ти. Ще ми бъде интересно да инвестирам във филма ти.

Бръснатата глава на Ленард порозовя от задоволство.

— Великолепно! Няма да съжалияваш, Джак. „Изгрява тъмна луна“ ще стане голям филм. Много голям. А дори още не сме говорили за възможностите за разпространение в чужбина. Там само небето е граница. Довери ми се.

— Можеш да ми разкажеш за възможностите за разпространение по-късно. Първо искам да поговорим за условията на споразумението ни.

Ленард примигна.

— Условия?

— Ще ти осигуря пари за „Изгрява тъмна луна“, ако ми помогнеш да намеря един човек.

Ленард тъкмо отваряше уста, за да приеме сделката, но рязко я затвори и се прокашля.

— Мъж? — попита той.

— Да.

— Е, ами, не ме разбирай погрешно — започна той, като разпери ръце. — Нямам проблеми със сексуалната ти ориентация. Това си е лична работа, нали? Но не съм сигурен дали мога да ти помогна в това отношение. Не съм добър сватовник. Вероятно бих могъл да те запозная с някои хора, но...

Джак се усмихна.

— Забрави за сватосването. Не търся гадже. Издирвам един човек, който ми открадна нещо.

Ленард доби още по-разтревожен вид.

— Какво ти открадна?

— Няма значение. Важното е да го намеря колкото се може по-скоро.

Ленард примигна уплашено.

— Не става дума за дрога или нещо подобно, нали? Не искам да се замесвам...

— Няма дрога. Нищо незаконно. Нищо опасно. Индустриална кражба. Интелектуално престъпление.

— Май имаш нужда от полицията.

— Никой не вика ченгетата за подобно престъпление.

— О, да. Чувал съм го. Кофти реклама, а?

— Точно така.

Ленард се намръщи.

— Провери ли в местните хотели?

— Да. Не се е регистрирал никъде в града.

— Но си сигурен, че е тук?

Джак си спомни телефонното обаждане, в което го поканиха на търга.

— Да, някъде тук е. А аз се нуждая от човек, който е наясно кой кой е в Мирър Спрингс.

Ленард кимна мъдро.

— Човек, който познава играчите.

— Аха.

Беше трудно да си представиш производителите на дребни, нискобюджетни филми като холивудски играчи, но Джак реши да си замълчи. Не искаше да обиди събеседника си.

— Ако ти дам името на човека, помогнал за създаването на един филм, наречен „Мошеническа компания“, мислиш ли, че ще успееш да го откриеш?

Ленард присви очи.

— Може би. Ако е тук. Това ли е всичко, което искаш от мен?

— Има още една дреболия.

Ленард изстена измъчено.

— Точно от това се страхувах.

Джак се усмихна.

— Не е толкова трудно. Просто искам да съм сигурен, че ще си мълчиш. Опитвам се да намеря този тип, а не да го подплаша.

Ленард се успокои.

— Ясно. Не се тревожи. Няма да публикувам обява във вестника. Как се казва онзи тип, когото търсиш?

— Тайлър Пейдж.

— Никога не съм чувал за него. Не може да е голям човек в този бизнес.

— Не е. Но има амбиции.

— Всеки има. Е, добре, ще се опитам да науча нещо. А как да се свържа с теб?

— Можеш да ме търсиш на тези телефони.

Джак извади визитна картичка от джоба си и написа телефонния номер на къщата, където бяха отседнали, и номера на мобифона си. Подаде му картичката.

— Можеш да ме търсиш денонощно. И помни, че трябва да действаш предпазливо. Ако объркаш нещата, той ще изчезне. А аз ще изгубя интерес към „Изгрява тъмна луна“, ако това стане.

Ленард погледна картичката, после вдигна очи. Част от първоначалния му ентузиазъм се бе изпарила.

— Май ужасно държиш да намериш този тип, нали?

— Да — кимна Джак като отиде до вратата и я отключи. — Така е.

— Почакай малко — извика Ленард и забърза след него. — Сега ще ти донеса сценария.

Джак спря до вратата.

— Имаш ли нещо против първо да си измиеш ръцете?

— Държа да ти обясня, че не желая да участвам във войната ти с Джак — каза Елизабет.

— Когато Джак е наоколо, невинните също страдат — мрачно се усмихна Хейдън. — Но ти вече знаеш това, нали?

— За какво става дума, Хейдън?

— „Мек фокус“.

— Не възнамерявам отново да обсъждам тази тема с теб.

Той не обърна внимание на думите ѝ.

— Тук си заради търга. Ти си чековата книжка на Джак. Той не може да участва в наддаването, ако „Аврора“ не го подкрепи.

— Разкарай се, Хейдън.

— Вчера нямах възможност да довърша предложението си. И двамата с теб можем да направим страхотен удар, ако работим заедно.

— Този разговор започва да ме отегчава.

Той се наведе към нея. Очите му проблеснаха на светлината на свещите.

— Говори с мен, Елизабет. Работи с мен.

— Защо да го правя?

— Защото не можеш да имаш доверие на Джак. Знаеш го. Действай с мен. Ще ти се отплатя щедро. Имаш личната ми гаранция.

— Какво точно искаш да направя?

— Нищо.

— Моля?

Хейдън се ухили. Усмивката му ѝ напомни за Джак.

— Искам само да не го подкрепиш на търга. Той не може да спечели наддаването сам.

— Вече ти казах ясно, че съм инвестирала в „Ескалибур“. И не възнамерявам да понеса финансови загуби заради някакво си отмъщение.

— Разочароваш ме, Елизабет. Смятах те за жена със страст и въображение.

— Много хора допускат тази грешка.

— Ако само парите те спират, мога да се погрижа за това. Компанията ми струва поне десет пъти повече от „Ескалибур“, а и имаме собствени изследователски проекти. Поне два от тях ще станат хит. Давам ти дума, че ако ми помогнеш тук, ще отрежа за „Аврора“ апетитно парченце от тях.

Елизабет го погледна.

— Знам, че Джак ти е полубрат, Хейдън. Той ми разказа историята. Не искам да се меся в семейни разправии.

Хейдън се вторачи в нея. Очите му се вледениха.

— По дяволите! Какво ти става? Той те използва. Не виждаш ли?

— Виждам — меко отговори тя, — че желанието ти за мъст не ти дава покой. А освен с нерешените проблеми от миналото, сега си зает и с труден развод. Това несъмнено те е подложило на сериозен стрес.

— Не ме анализирай. Не знаеш абсолютно нищо за миналото ми, освен онова, което ти е казал Джак. А съм сигурен, че ти е надрънкарал куп лъжи. Що се отнася до развода, въобще нямаш представа за какво става дума. Не можеш да разбереш какво беше да се занимавам с разглежено малко момиченце, което мисли, че може да получи абсолютно всичко от богатото си татенце.

Внезапният гняв в гласа му я стресна.

— Хейдън...

— Джак беше достатъчно умен, за да се изплъзне от примката, преди Рингстед да я затегне около врата му. Признавам това. Но мен ме пипнаха.

— За какво, за бога, говориш?

— Джак не ти ли каза, че излизаше с бившата ми жена? Джак и Джилиан. Трогателно, нали?

— О, господи!

— Тя го избра, защото татко го харесваше. Рингстед реши, че Джак притежава необходимото, за да ръководи компания „Ринг“. Но какъвто си бях глупак, успях да убедя Джилиан, че татко ще хареса мен повече. И знаеш ли какво? — Устата на Хейдън се изкриви в зловеща усмивка, изпълнена със самоирония. — Наистина ме хареса.

Елизабет изстена:

— Откраднал си Джилиан от Джак?

— Не беше трудно — отговори той и сви ръка в юмрук. — И сега знам защо.

— Защо?

— Защото Джак вече беше разбрал, че цялото това шибано семейство е отровно. Вероятно много се е забавлявал в деня на сватбата ми. А сега се смее още по-силно, тъй като знае колко ще ми струва да се измъкна от капана на Рингстед.

— Не можеш да обвиняваш Джак за това, че си се оженил за Джилиан Рингстед. Дълбоко в себе си го знаеш. — Елизабет импулсивно докосна стиснатата му ръка. — Очевидно имаш проблеми с миналото, но няма да ги разрешиш, като се опитваш да отмъстиш на брат си.

— Половин брат — извика Хейдън и скочи яростно на крака. — И ще го унищожа, Елизабет. Така както баща му унищожи майка ми. А заради самата теб се надявам, че няма да си наблизко, когато това стане. Не знам дали ми вярваш, но наистина не искам да пострадаш.

Той се обърна и тръгна бързо към изхода на клуба. На сцената певицата започна нова тъжна балада, която разказваше за любов и риск.

*„По-добре да кажеш «да» отколкото «не»,
по-добре да рискуваш,
по-добре някаква любов, отколкото въобще без
любов.“*

Елизабет се заслуша в музиката, като се чувстваше спокойна, тъй като не я оставяше да проникне под повърхността. Но внезапно, без предупреждение, песента нахлу в душата ѝ. Тя стисна чашата си, когато песента ѝ напомни за миналата нощ.

Беше сключила договор със себе си. Даде си обет да се съсредоточи върху физическото удоволствие, което изпитваше с Джек. Този път щеше да задържи всичко на повърхността. Но песента проникваше надълбоко и раздвижваше опасни води.

Проникваше под повърхността.

Елизабет се опита да се отърси от тревожните си мисли и хвърли поглед към неоновия надпис над тоалетната. Нямахте и следа от Джек. Колко време бе нужно, за да сключиш сделка в тоалетната?

Тя погледна часовника си. После отново насочи очи към тъмния коридор и забеляза жена с руса коса, вдигната на кок. Вики Белами отиваше към дамската тоалетна.

Елизабет скочи от стола. Преметна малката си вечерна чантичка през рамо и тръгна към неоновия надпис. Опита се да измисли начин да въвлече Вики в разговор в тоалетната. „Харесах коментара ви за фаталната жена по време на дискусията. Между другото, наистина ли съблазнихте Тайлър Пейдж, за да го накарате да открадне единствения образец от високотехнологичен материал?“ Не беше особено деликатно. От друга страна, този подход бе директен.

Стените на коридора бяха боядисани в много тъмночервено и на слабото осветление изглеждаха почти черни. Под неоновия надпис коридорът се разделяше в две посоки. Табелка на стената я уведоми, че мъжката тоалетна е вляво. Елизабет погледна натам. Вратата беше затворена. Очевидно Джек все още провеждаше деловата си конференция. Дамската тоалетна се намираше вдясно.

Елизабет прекоси късия коридор и отвори вратата. Вътре имаше три кабинки, боядисани в червено. Под никоя от вратите не се виждаха крака. Тоалетната беше празна.

Тя излезе и огледа разположението на коридора. Имаше и трета врата, която очевидно не водеше към залата на клуба. Елизабет се приближи до нея и я отвори.

Озова се на малка товарна платформа.

Мразовитият нощен въздух вледени лицето ѝ. Над главата ѝ светеше слаба гола крушка. Тя надникна и видя служебен път и малък

паркинг за служителите. Вдясно стоеше огромен метален контейнер за боклук. Миризмата на загнили боклуци и алкохол беше слаба, но доловима.

Нямаше и следа от Вики Белами, но Елизабет дочу приглушени гласове.

Тя затвори вратата и слезе по стълбите. Трябваше да си вземе палтото. Тук беше ужасно студено. Но пък кой би предположил, че Вики Белами ще се измъкне през задния вход на клуба?

Внезапно ѝ хрумна ужасна мисъл. Ами ако Вики Белами наистина беше замесена в кражбата на „Мек фокус“? Ако беше решила да избяга тази нощ с Тайлър Пейдж и кристала, докато Джак сключваше сделката си в тоалетната?

Не, нямаше логика. Щеше да се провежда търг. Ако Вики беше замесена, нямаше да си тръгне, докато не пипне парите.

Накрая Елизабет реши, че не може да стои спокойно и да бездейства. Тя тръгна бавно между тъмните коли. Ако някой я попиташе какво прави, винаги можеше да отговори, че е излязла да подиша малко чист въздух.

Започна да обикаля от кола на кола, като надничаше през прозорците. Лунната светлина ѝ позволяваше да вижда ясно. Ако Вики седеше в някоя от колите, щеше да успее да види поне очертанието на тялото ѝ.

Тялото не беше в кола. Лежеше на земята близо до задната гума на стар форд.

Елизабет се вторачи в отметнатите настрани ръце, бледи на лунната светлина. Отвори уста, за да изпищи, но не издаде никакъв звук. Пристъпи инстинктивно назад към вратата на клуба.

После се насили да се върне към трупа. Клекна ужасено и протегна ръка, за да провери за пулс.

— Добре ли...

Глулав въпрос. Разбира се, че жената не беше добре. Изглеждаше съвсем мъртва.

Ослепи я ярка светлина.

— Не я докосвайте — яростно изкрещя един мъж от сенките. — Загубих половин час, докато наглася сцената.

Нервите на Елизабет бяха опънати докрай. Тя изпищя, отскочи назад и се удари в калника на колата.

— Какво... какво... — заекна, после си пое дълбоко дъх. — Какво, по дяволите, правите?

— Филм — гласът на Вики Белами прозвуча развеселено.

Елизабет се обърна. Успя да различи фигурата на Вики. Актрисата стоеше между две паркирани коли. Лунната светлина превръщаше косата ѝ в сребърен облак.

— Съжалявам — каза мъжът, който ѝ се развика. Той пристъпи напред и показа на Елизабет малка камера. — Не исках да ви уплаша, но едва не провалихте сцената.

„Трупът“ на земята се размърда.

— Може ли вече да свършваме? Тук е адски студено.

— Да, разбира се. Само не мърдай — нареди мъжът с камерата и забърза към мястото си зад прожекторите.

Някой започна да настройва микрофона.

Вики се засмя.

— Участват в конкурса.

— Какъв конкурс? — попита Елизабет.

— „Летящото криминале“ — обясни тя. — Традиция на фестивала. Участниците получават кратък сценарий и оборудване и трябва да заснемат и монтират филм през седмицата, докато тече фестивалът.

— Разбирам — каза Елизабет. С облекчение установи, че дишането ѝ се е нормализирало. — Трупът изглеждаше съвсем истински.

— Нищо не е такова, каквото изглежда във филмите — меко каза Вики. — Нито пък в истинския живот. Добре да запомните това.

Елизабет застина. Бе сигурна, че не си въобразява предупреждението в думите ѝ.

— Благодаря. Ще го имам предвид.

— Студено е тук, нали? — каза Вики и тръгна към товарната платформа. — Трябваше да си вземете палтото.

Елизабет забърза след нея.

— Не възнамерявах да остана дълго навън.

— А какво възнамерявахте да направите?

— Просто исках да подишам малко чист въздух — отговори Елизабет. — Седим в секцията за непущачи, но знаете как е. Въздухът никога не е чист, когато наблизо се пуши.

— Да — кимна другата жена. — Знам как е. Но ако бях на ваше място, нямаше да стоя тук дълго. По принцип в Мирър Спрингс няма престъпления. Но тази седмица в града има доста хора. Човек никога не знае какво може да се случи.

По гърба на Елизабет пропълзя тръпка, която нямаше нищо общо със студения въздух. Тя едва успя да задържи пресилената си усмивка.

— Тази вечер давате много разумни съвети, госпожице Белами.

— Надявам се да им обърнете внимание. Обикновено не давам съвети, но реших да направя изключение за вас.

— Защо?

— Не съм сигурна — загадъчно се усмихна Вики. — Може би заради начина, по който гледате приятеля си Джак Феърфакс.

— Това важно ли е?

— Не знам. Не съм сигурна. Но навремето и аз исках да гледам някой мъж по този начин.

— И какъв е този начин?

— Сякаш се чудите дали да си позволите да се влюбите в него — гърлено се засмя Вики. — Между другото, съветът ми по този въпрос е: недейте.

Елизабет се спъна. Ахна от болка, но бързо си възстанови равновесието.

— Да не би да се опитвате да ме предупредите за нещо?

Вики я изгледа замислено.

— Дама с минало няма какво да губи. Но жената с бъдеще трябва да е изключително внимателна.

Елизабет се закова на място и не каза нищо. Вики изкачи трите стъпала до задната врата, отвори я и изчезна в клуба, без да погледне назад.

Това пък какво беше? Елизабет се вторачи в затворената врата на клуба, но след малко потрепери от студ. Отърси се от мислите си и тръгна нагоре по стълбите. Е, явно планът ѝ да разобличи Вики и Тайлър Пейдж се провали.

Внезапно вратата на клуба се отвори.

— Елизабет? — извика Джак. — Какво, по дяволите, правиш тук?

— Не ми викай така. Вече имах сериозна сцена тази вечер.

— Какво става?

Той се приближи бързо към нея и я хвана за ръката. После погледна към актьорите на паркинга.

— Какво, по дяволите, правят тези хора тук?

— Филм. За някакъв фестивален конкурс — отговори тя и го погледна. — Как ме намери?

— Вики Белами ме спря в коридора и ми каза, че те видяла да излизаш навън. Спомена, че искаш да подишаш чист въздух.

— Не беше съвсем така. Тя излезе първа, а аз я последвах.

— Последва я? — попита Джак и бързо се огледа. — Защо?

— Ами, имах хитър план. Исках да я подмамя да си признае, че има нещо общо с Тайлър Пейдж. Но не се получи.

— Какво стана?

— Вики ми даде доста съвети — сухо каза Елизабет.

Джак я погледна учудено.

— Съвети ли?

— Да. И каза нещо много интересно.

— Какво?

— Дама с минало няма какво да губи. Но жената с бъдеще трябва да е изключително внимателна.

— Какво пък му е толкова интересното?

— Първо — отговори тя, — това е цитат от сценария на „Мошеническа компания“.

— Е, и?

— Вики е един от малкото хора, които знаят, че имам екземпляр от сценария. Всъщност самата тя ми предложи да го прочета.

Джак я погледна с любопитство.

— И каква е идеята ти?

Елизабет се обърна към снимачния екип и отговори:

— Мисля, че се опитваше да ме предупреди.

Той замълча и се замисли. Накрая попита:

— Защо, по дяволите, да те предупреждава?

„Може би заради начина, по който гледате приятеля си — Джак Феърфакс. Навремето и аз исках да гледам някой мъж по този начин.“

— Не знам — отговори Елизабет.

— По дяволите! Може би си права, че тя е фаталната жена на Тайлър Пейдж. Ако се е опитала да те сплаши с предупрежденията си, можем да предположим, че е замесена в престъплението.

— Да.

— Но защо да се издава? И защо да се отървава от теб? Ако знае нещо за сделката, значи знае, че ти държиш парите на „Ескалибур“.

— Така е — кимна Елизабет замислено.

Въпросите бяха прекалено много.

— И защо пък смята, че някакъв си цитат от „Мошеническа компания“ е ефикасно предупреждение? — попита Джак.

— Вероятно заради това, което се случва с наивната героиня, влюбена в мъжа, когото фаталната жена желае.

— Е, добре — каза Джак. — Какво се случва с нея?

— Убиват я.

ГЛАВА 17

— Престани — извика Елизабет и вдигна ръце. — Не искам да чуя и дума повече. Писна ми да споря тази вечер. Няма да се върна в Сиатъл и толкова.

Джак стоеше неподвижно на мястото, където се бяха любили снощи, и я наблюдаваше как се разхожда нервно из стаята.

Преди няколко минути, когато спорът избухна, тя скръсти ръце пред гърдите си. Но сега, набрала инерция, или размахваше ръце, или ги пъхаше нервно в джобовете на кадифените си джинси. Не можеше да застане спокойно.

Той се опита да остане спокоен. Но чувстваше гняв, напрежение и страх. Ако нещо се случеше с нея...

Джак побърза да се отърси от неприятната мисъл. Всъщност не знаеше как щеше да реагира, ако нещо се случеше с Елизабет. Вероятно щеше да полудее.

Той се възпря с усилие на волята. Нямахше да поеме по този път. Нямахше смисъл. Това не беше оживяло черно криминале. Това беше кражба на високотехнологичен продукт. Интелектуално престъпление. При този вид престъпления нямахше жертви. Поне обикновено нямахше.

Но това не означаваше, че нещата не могат да се влошат.

— Тя те е заплашила — каза той може би за трийсети път. — Трябва да се отнесем сериозно към това.

— Не ме заплаши — мрачно го изгледа Елизабет. — Не точно. Опитай се да ме предупреди.

— Няма логика. Ако е замесена в тази история, тя знае коя си. Знае, че държиш чековата книжка на „Аврора“ и че можеш да дадеш много пари за „Мек фокус“ заради клиента си. Защо тогава се опита да те уплаши преди търга? Освен... — той замълча рязко и се замисли.

— Да? — попита Елизабет от другия край на стаята. — Освен ако?

— Ако Вики е замесена, можем да предположим, че и Доусън Холанд е замесен.

— Вероятно.

— Добре, да приемем, че това е така. Все пак остават две възможности. Първата, Вики и Доусън стоят зад кражбата на „Мек фокус“.

— А това съвпада с моята теория, че Вики Белами е фаталната жена на Тайлър Пейдж.

— Или — продължи Джак, без да ѝ обърне внимание — те са в Мирър Спрингс по същата причина, поради която пристигнахме и ние с теб. А също и Хейдън.

— Били са поканени да участват в търга?

— Точно така. Помисли по въпроса. Пейдж не може да рискува да покани прекалено много хора на търга. Той е лабораторен плъх, самотник. Не се движи в кръгове, където може да се запознае с богати инвеститори, готови да наддават за откраднат предмет, който може да бъде продаден без рискове само в чужбина. Тези типове са прекалено изтънчени за Тайлър Пейдж.

— Разбирам — отвърна Елизабет, като напрегнато стисна устни. — Но знае за теб и мен, разбира се.

— Да, въпреки че сме такива изтънчени сладури — промърмори Джак.

Тя не му обърна внимание.

— Пейдж вероятно знае и за дългогодишното ти съперничество с Хейдън. Предположил е, че брат ти с радост ще наддава за „Мек фокус“.

— Точно така. Има и още един човек, с когото е имал контакти напоследък. Човек с достатъчно пари, но без скрупули, които да му попречат да участва в подобна сделка. А това е Доусън Холанд.

Елизабет се намръщи.

— Това ни дава мотив за предупреждението на Вики тази вечер. Може да се опитва да помогне на Холанд, като подплаши конкуренцията.

— Да — замислено кимна Джак. — Има логика. Харесва ми повече от теорията ти за фаталната жена.

— Това е, защото в душата ти няма никаква романтика — презрително го погледна Елизабет. — Не можеш да си представиш как един мъж поема рискове, каквито Тайлър Пейдж е поел, в името на любовта.

Джак се стресна от обвинителния ѝ тон.

— Просто се опитвам да разсъждавам реалистично.

— Да, бе — изсумтя тя. — Знаеш ли какъв е истинският ни проблем?

Джак повдигна вежди.

— Списъкът по азбучен ред ли да бъде?

— Говоря сериозно. Проблемът ни е, че не разполагаме с достатъчно информация.

Той завъртя очи и се опита да прояви търпение.

— Айде, бе!

— Трябва да научим повече за Вики Белами и Доусън Холанд.

— Казах ти, помолих Лари да провери Холанд.

Елизабет тръгна към телефона на ъгловата масичка.

— Помолил си брат си да провери финансовото положение на Холанд, нали?

— Според мен това е единственото, което има значение.

— Може и така да е. — Елизабет вдигна телефона и набра няколко цифри. — Но може и да не е.

Джак погледна часовника си.

— Минава полунощ. На кого звъниш?

— На помощничката ми, Луиз. Работила е за таблоидите в продължение на двайсет години. Има безброй връзки във филмовата индустрия. Може да познава човек... — Тя замълча и се вслуша в гласа от другата страна на линията. На лицето ѝ се изписа изненада. — Съжалявам, сигурно съм набрала погрешен номер. Търся Луиз Лутрел.

Джак отиде до прозореца и се загледа в светлините на Мирър Спрингс.

— Да, ще изчакам — каза Елизабет тихо. — Луиз? Кой, за бога, беше това? Какво искаш да кажеш с това „един стар редактор“? Колко стар?

Джак погледна през рамо, развеселен от обърканото ѝ изражение.

— Не, не мисля, че живееш в манастир, разбира се. Просто не очаквах мъж да вдигне телефона ти. Не и в този час.

Елизабет хвърли поглед към Джак, видя, че я наблюдава, и му обърна гръб.

— Не, всъщност не. Имаше проблем с резервацията на Джак. Наложих се да отседне тук и...

Тя замълча отново и се изчерви. Джак чу истеричния смях от другия край на жицата и се усмихна.

Елизабет се изкашля и бързо заговори.

— Луиз, обаждам се по работа. Искам да изровиш всичко възможно за една неизвестна актриса на име Виктория Белами и съпруга ѝ Доусън Холанд. Мисля, че и двамата са във филмовия бизнес от години. Тук на фестивала са важни личности.

Джак изчака Елизабет да свърши разговора си с Луиз и да затвори телефона.

— Това ще ни осигури малко повече информация — каза тя и отново се обърна към него. — Луиз знае как да изрови всички подробности за хората. Трябваше да се сетя за нея още вчера.

— Идеята не е лоша — потвърди Джак.

— Господи, благодаря за одобрението ти.

— Като говорим за проблеми, мисля, че трябва да се върнем на предишната тема.

— Коя?

— Ти. Тук в Мирър Спрингс.

Елизабет се облегна на канапето, сложи ръце на кръста си и го изгледа свирепо.

— Не си и помисляй, че ще успееш да ме убедиш да си тръгна!

— Елизабет, имам достатъчно тревоги. Не искам да се притеснявам дали Вики ще продължи кампанията по сплашването ти. Нещата могат да станат опасни, а не искам да рискувам.

— Искаш да кажеш, че съм допълнително усложнение за теб?

Той разпери широко пръстите на едната си ръка.

— Усложняваш живота ми още от деня, в който се запознахме.

— Досега изглеждаше, че се справяш — отбеляза тя.

— Може би. Но положението се обърка.

— Е, ще ти се наложи да се справиш и с това, защото няма да си тръгна — заяви Елизабет и го изгледа замислено. — Освен това тя може да се насочи и към теб.

Той се усмихна.

— Мислиш, че Вики ще се опита да ме сплаши?

— Не е задължително. — Загледа го напрегнато. — Ако наистина се вживява в ролята на фаталната жена, може да се опита да те съблазни.

Джак примигна, после се ухили доволно.

— Тази възможност безпокои ли те?

— Да, безпокои ме — мрачно отговори тя. — Говорим за усложнения. Ако Вики те съблазни, ще имаме сериозни проблеми.

Той се засмя.

— Не се тревожи.

Елизабет се усмихна, но в очите ѝ проблеснаха опасни пламъчета.

— Да не искаш да кажеш, че няма да се изкушиш, ако жена като Вики Белами започне да те сваля?

— Да, точно това искам да кажа. Никога не съм жонглирал с няколко жени. Много по-трудно е, отколкото изглежда. А в момента ръцете ми са пълни.

— За мен ли говориш?

— Разбира се, че за теб. Да виждаш друга жена наоколо?

Тя се поколеба.

— Не.

— Казах ти съвсем ясно, че през последните шест месеца не съм имал друга жена.

Елизабет му обърна гръб и се загледа през прозореца.

— Беше зает с „Ескалибур“.

Джак се вгледа в изправения ѝ гръб. Гордата ѝ осанка го привличаше като магнит.

— Не бях толкова зает, че да не мога да отделя време да си легна с някоя, ако исках или се нуждаех от това. Един добър директор знае как да разпределя времето си.

— Разбирам.

— А ти?

— Аз също бях доста заета — отговори тя. — Няколко делови вечери. Това е всичко.

Той си припомни подигравателните думи на Хейдън. „Със същия успех можеше да напишеш името ѝ на стената в тоалетната. Ако искате да прекарате добре, не търсете ледената принцеса Елизабет.“

Джак прекоси стаята и застана зад нея.

— Според Хейдън аз съм виновен за това, че през последните шест месеца не си имала сериозна връзка.

— Ти да си виновен? — извика тя. — Господи! Той наистина ли вярва, че съм мислила само за теб в продължение на цели шест месеца?

Джак потръпна от думите ѝ.

— Не точно. Той мисли, че след скандала в клуба си придобила определена репутация.

— Разбирам. Ледената принцеса.

— Хейдън намекна, че тази титла може да е уплашила някои от кандидатите ти.

Елизабет презрително изсумтя.

— Мислиш ли, че бих искала да излизам с мъж, който се плаши толкова лесно?

Джак загледа гордо вдигнатата ѝ брадичка и се усмихна. Със сигурност беше сгрешил в определението „ледена“, но за останалото беше прав. В Елизабет наистина имаше нещо царствено.

— Не — отговори той.

— Слушай, отклоняваме се от темата. Говорехме за Вики и Доусън Холанд.

— Трябва да знам — простичко каза Джак.

— Какво точно трябва да знаеш?

— Наистина ли сцената в клуба провали светския ти живот?

Елизабет тежко въздъхна.

— Успокой се, Джак. Ако щеш вярвай, но имаше двама-трима мъже, които имаха смелост да ме поканят на среща, след като ти съобщи на света, че съм фригидна. Останах с впечатлението, че те се интересуват от нещо повече от скучен разговор за повишаването на лихвения процент.

Джак не обърна внимание на сарказма ѝ и нежно прокара пръст по врата ѝ.

— Защо тогава нямаше връзка?

— Бях заета. — Тя се обърна бавно към него. В очите ѝ блестеше ледена решителност. — Вики Белами...

Джак усети, че е прекалил, и неохотно отпусна ръце надолу.

— Ако не искаш да говорим за връщането ти в Сиатъл...

— Дори няма да го обсъждам — твърдо заяви тя. — Няма да отида никъде. Имаш нужда от мен, Джак.

Той я погледна в очите и усети как цялото му същество се съсредоточава само върху нея. Нежно обви ръце около врата ѝ и повдигна брадичката ѝ.

— Няма да споря с това — прошепна той.

Погледът ѝ стана по-мек.

— Какво облекчение! — Тя повдигна устните си към неговите.

Този път успяха да стигнат до леглото му, преди да се съблекат.

По-късно, докато Елизабет спеше кротко до него, той се облегна на възглавницата и безмълвно ѝ зададе въпроса, който не бе посмял да зададе по-рано: „А ти нуждаеш ли се от мен?“.

Доусън взе чашите с коняк и подаде едната на Вики.

— Време е за ново нападение от страна на преследвача ти.

— Мисля, че няма полза — отвърна тя. — Всички подозират, че става дума само за реклама. Дори масажистката вчера ме попита дали е рекламен номер.

— Ти си виновна. Не си достатъчно уплашена, когато те нападне.

Вики завъртя чашата си.

— Може и аз да съм виновна, но искам да приключим с това. Поне докато фестивалът свърши. Моля те, Доусън. Тази седмица е важна за мен. Искам да ѝ се наслаждавам.

Той се поколеба, после реши да се примири.

— Права си. Това е голямата ти седмица. Предполагам, че можем да се освободим от преследвача за известно време.

Тя му се усмихна сияйно.

— Толкова си добър с мен, Доусън.

Холанд се вгледа в жена си. Беше облечена в бял халат. Приличаше на невинна монахиня от средновековен манастир. Вики знаеше, че той много обича тази игра. По дяволите, тя знаеше абсолютно всичко за сексуалните му предпочитания. Беше го наблюдавала внимателно. Беше научила какво му доставя удоволствие в леглото. Вики можеше да е идеалната любовница. Вместо това обаче беше идеалната съпруга. Неговата съпруга. Всеки мъж, когато

познаваше, му завиждаше. Всеки, който видеше Вики, я пожелаваше. Но докато можеше да си я позволи, тя бе само негова.

Защо тогава се нуждаеше от други жени? Какво търсеше, докато си губеше времето с разни безименни тела? Никоя от тях не можеше да се сравнява с Вики. Ако се опиташе да обясни този проблем на психиатър, вероятно щяха да го помислят за луд.

Жена му се усмихна и се смъкна на колене пред него.

Платът на белия ѝ халат се спусна около нея на изящни гънки. Тя го погледна, послушница, коленичила пред настойника си, изпълнена с желание да научи тайнствата, които само той можеше да ѝ покаже.

Доусън усети, че се възбужда. Бе като омагьосан от Вики. Той самият не трябваше да прави нищо. Винаги тя вършеше работата. Тя беше агресорът дори когато си играеше на монахиня. Колко ли мъже биха убили, за да са на неговото място?

Вики нежно докосна коленете му и разтвори краката му. Тя се наведе напред и облиза устни.

След малко, точно преди да се остави на бурния оргазъм, Доусън отвори очи за миг. Погледна златистата глава на Вики и получи просветление. Внезапно разбра защо се нуждае от други жени.

Търсеше ги, защото се нуждаеше от увереност. От време на време трябваше да потвърди мъжествеността си по най-стария възможен начин. Трябваше да докаже на самия себе си, че все още той контролира положението.

Защото когато беше с Вики, контролът не беше в неговите ръце. Като изключително добре обучена гейша тя му даваше всичко, но в същото време не му даваше нищо от себе си. Никога не можеше да я притежава напълно.

Беше умна. Доусън дори се тревожеше, че е по-умна от него. Но това, което го притесняваше най-много напоследък, бе, че Вики винаги владееше положението. Никога не се напиваше, не преяждаше, не се отдаваше на удоволствията от секса. Беше почти сигурен, че е фригидна.

Според него единствената ѝ слабост бе желанието ѝ да участва във филми. Но дори и тук тя с лекота можеше да тегли чертата. Филмите бяха важни за нея, но не дотолкова, че да пожертва всичко за актьорската си кариера. Вероятно точно поради тази причина не бе успяла в Холивуд.

Доусън осъзна истината.
Понякога Вики ужасно го плашеше.

Елизабет стоеше на тротоара пред малък магазин, където продаваха ръчно изработени бижута, и се преструваше, че разглежда изложените на витрината колиета. Но вниманието ѝ бе съсредоточено върху отражението на Вики Белами, която влизаше в бутик за дрехи на отсрещната страна на улицата.

Да следиш някого в истинския живот бе много по-отегчително отколкото на кино. Или пък Вики бе решила днес да се занимава само с досадни неща?

Все пак Елизабет не можеше да се оплаче. Идеята да следи Вики тази сутрин бе нейна. Джак я предупреди, че само ще си загуби времето, и остана в къщата, за да се обади на Майло Ингерсол и Лари. Когато Елизабет излезе, той оживено разговаряше с брат си. Темата бе деловите дейности на Доусън Холанд.

Джак вдигна очи и се намръщи, когато видя, че Елизабет се отправя към вратата. Сложи ръка на слушалката и каза:

— Не прави глупости.

Тя му се ухили и тръгна към колата си.

Не ѝ бе трудно да открие Вики в града. Елизабет провери фестивалния график, забеляза семинар, в който актрисата трябваше да участва, и зачака.

Когато семинарът свърши, Вики тръгна да пазарува. Мина цял час, а тя все още обикаляше лъскавите бутици и магазини по главната улица на Мирър Спрингс.

Малкият център на града бе претъпкан с участници във фестивала, които си почиваха от прожекциите и семинарите, но беше съвсем лесно да следиш Вики. Облечена в снежнобял пуловер, бял клош панталон и дълго бяло палто, тя се открояваше сред морето от черни дрехи и джинси. Елизабет си помисли, че Вики не само иска да бъде забелязана, но и копнее за това. Нуждае се от него. Прочутата актриса Виктория Белами.

Или просто искаше да улесни този, който се опитваше да я проследи?

Толкова бе съсредоточена върху Вики, че не усети присъствието на едрия широкоплещест мъж, докато той не ѝ заговори.

— Лизи? Ама че късмет, а? Тъкмо се канех да тръгна към къщата ти.

Елизабет се стресна, щом чу добре познатия глас. Очите ѝ се преместиха от отражението на Вики към мъжа, застанал до нея. Тя въздъхна леко.

Зет ѝ винаги ѝ напомняше на добродушен и весел санбернар. В него имаше нещо странно невинно и мило. Беше почти невъзможно да устоиш на дружелюбното му грозновато лице. Червената коса и веселите сини очи му придаваха вид на честен и искрен човек, какъвто наистина беше.

Всъщност зет ѝ беше доста умен. Вечно имаше грандиозни планове. Освен това беше всеотдаен съпруг и горд баща на три хлапета.

Елизабет изпитваше едновременно обич и съжаление към него. Недостатъкът на Мерик бе, че когато се опиташе да изпълни великите си идеи, нещо неизбежно се объркваше. Откакто бе женен за сестра ѝ Роуина, бе работил поне на дванайсет места, три пъти се бе опитвал да започне собствен бизнес и бе загубил много пари на борсата.

Определено беше смотаняк, но бе член на семейството.

След първоначалната изненада Елизабет изпита негодувание.

— Какво правиш тук, Мерик? — попита тя.

— Не е ли ясно?

Лека усмивка изкриви дясното ъгълче на устата му и накара очите му да заблестят.

— Дойдох тук, за да те намеря, Лизи. Между другото, откога си падаш по черния жанр?

— Не мога да повярвам — извика тя. — Последвал си ме в Мирър Спрингс?

— Току-що пристигнах — отговори той и разтърка лицето си. — Адски дълго пътуване. Хванах самолета до Денвър, после взех кола и шофирах по онзи проклет планински път. Реших да пийна едно кафе в града, преди да потърся къщата, където си отседнала. Голям късмет извадих, че те забелязах. Тъкмо се канех да тръгна към колата, когато те видях.

— Откъде взе адреса ми в Мирър Спрингс?

— Обадох се на Луиз. Тя ми го даде.

— Ще трябва да поговоря с Луиз.

— Какво, по дяволите, става, Лизи? — попита Мерик, като наклони глава. — От цял месец ме избягваш. Не отговаряш на обажданията ми. После пристигам в Сиатъл и научавам, че си напуснала града, за да присъстваш на филмов фестивал. И чух, че си тук с някакъв тип Феърфакс.

Елизабет избра въпроса, чийто отговор бе най-прост:

— Тук съм с Джек Феърфакс.

Мерик склочи намръщено червените си вежди.

— Не знаех, че имаш сериозна връзка.

— Не сме се чували напоследък, Мерик. И двамата бяхме заети.

— Кой е той?

— Феърфакс? Директорът на компания „Ескалибур“, в която „Аврора“ е инвестирала голяма сума.

Мерик се разтревожи.

— Спиш с клиент?

— Предпочитам да не използвам „спиш с клиент“. Звучи доста превзето.

— Господи, съжалявам, Лизи. Просто си помислих, че това не е в твоя стил. Малко съм шокиран от факта, че се забавляваш с клиент.

— Не е точно клиент. Е, фактически е клиент, но предпочитам да мисля за него като за делови партньор.

— Разбира се, разбира се, наричай го както искаш. Е, каква е историята? Сериозно ли е? Роуина ще ми зададе поне хиляда въпроса, когато ѝ съобщи новината.

— Мерик, не желая да говоря за това. Личният ми живот не те засяга. Каж ми какво искаш, а после можеш да си тръгнеш.

Той я изгледа стреснато.

— Казваш го така, сякаш идвам да те видя, само когато искам нещо.

— Да, струва ми се, че обикновено се виждаме, когато търсиш някого да подкрепи поредния ти проект.

— Не е така и ти го знаеш — нетърпеливо възрази той. — Ние сме семейство, Лизи.

— Знам, знам.

Елизабет се усмихна накриво. Мерик беше прав. Наистина бяха семейство.

— За какво става дума този път? Трябва да те предупредя, че няма да вложя и цент повече в производството на замразен метанов хидрат. Можеш да получиш метан от задника на крава на много по-ниска цена, отколкото чрез сондиране на океанското дъно.

В сините очи на Мерик се появи познато пламъче.

— Метановият хидрат е горивото на бъдещето, Лизи. Неизчерпаем източник на природен газ. Просто компанията, в която инвестирах, бе изпреварила времето. Но през следващите пет години някой ще превърне сондирането в доходоносна работа.

— Готова съм да почакам.

— Всъщност не те търся за това — бързо каза той. — Искам да поговорим за новата ми идея. Предпазно заключване на компютрите. Напълно нов подход. Механичен вместо софтуерен проект. При това е идеален за новата технология, основана на светлината.

— Извини ме, Мерик — каза тя и се повдигна на пръсти, за да надникне над широкото му рамо. — Стоиш на пътя ми.

Забеляза Вики, която излизаше от бутика. Слънцето проблесна в тъмните очила на актрисата, когато тръгна към бялото порше, паркирано до бордюра.

— Този път имам бизнесплан, Лизи — продължи зет ѝ. — Говорих и с няколко компютърни специалисти. Истински хакери. Казват, че идеята ми е добра. Но се нуждая от известна подкрепа...

— В момента съм доста заета, Мерик.

— Ще говоря направо. И двамата знаем, че никой няма да ми даде кредит. Ти си единствената ми надежда.

— Аха — кимна Елизабет и отстъпи назад. — Обади ми се, когато се върна в Сиатъл.

Вики се качи в бялото си порше и потегли.

— По дяволите! — прошепна Елизабет.

— Лизи? — намръщи се Мерик. — Нещо нередно ли има?

Тя се зачуди дали да не се затича към мястото, където бе паркирала колата си, за да последва другата жена. Но това не изглеждаше разумно. Актрисата вероятно се прибираше у дома.

Елизабет реши, че кариерата ѝ на частно ченге е приключила, и примирена с неизбежното, се обърна към Мерик.

— Е, добре — каза и тръгна по тротоара. — Да отидем някъде да поговорим.

Тревогата на Мерик се замени с облекчение. Безкрайният му оптимизъм се завърна. Очите му заблестяха от вълнение, когато тръгна до нея. Елизабет познаваше този поглед. Мерик бе сигурен, че всичко ще се нареди. Елизабет щеше да му се притече на помощ с капиталите на „Аврора“, а той щеше да се понесе напред към мечтата си.

— Нуждая се само от малка сума от фонда — увери я Мерик. — Скромна сума, с която да привлече вниманието на други потенциални инвеститори. Знаеш как е. Парите следват парите. След като хората разберат, че „Аврора“ участва в сделката, и те ще искат да се включат. Идеята е страхотна. Гарантирано възвръщане на инвестицията ти. Но е нужно малко време да заработи.

— Така каза и последния път.

— Знам. Но този път всичко ще е наред, Лизи. Убеден съм.

— Така каза и последния път — повтори Елизабет.

Мерик погледна намръщено, когато сянката на мъжа падна върху калника на колата.

— Познаваме ли се?

— Казвам се Хейдън Шоу — представи се с усмивка Хейдън. — Видях ви да говорите с Елизабет Кабът преди няколко минути.

Мерик с любопитство изглежда мъжа.

— Познавате ли Лизи?

— Имам бизнес в Сиатъл. И двамата сме членове на един клуб. Вие също ли сте неин приятел?

— Аз съм неин зет. Женен съм за сестра й Роуина — обясни той и протегна ръка. — Името ми е Мерик. Мерик Гренвил.

Усмивката на Хейдън стана още по-широка.

— Какво съвпадение! За фестивала ли сте тук?

— За филмовия фестивал? — намръщи се Мерик. — Не. Просто дойдох да видя Лизи. Довечера трябва да се върна във Финикс.

— Ако ми отделите петнайсет минути, бих искал да ви почерпя едно кафе — каза Хейдън.

— Благодаря, но бързам. Имам доста път до летището.

— Няма да отнеме много време — увери го Хейдън и постави ръка на рамото му. — Мисля, че ще ви е интересно да научите онова, което искам да ви кажа.

— За какво става дума?

— За връзката на снаха ви с Джак Феърфакс.

Мерик се намръщи.

— Познавате ли го?

— Да. Познавам го много добре. А и вие би трябвало да научите някои неща за него.

ГЛАВА 18

Джак видя Елизабет в момента, когато влезе в ресторанта. Погледна часовника си и се намръщи. Беше го накарала да чака двайсет минути. А тя никога не закъсняваше.

Почти никога.

— Какво стана? — попита той, като стана и взе палтото й. — Да не се загуби, докато следеше Вики Белами из града?

— Шшт — намръщи се младата жена, докато се настаняваше от другата страна на масата. — За бога, не говори толкова високо.

— Съжалявам.

— Мислиш, че съм си губила времето със следене, нали?

— Аха. Аз ще науча повече от Лари, отколкото ти с играта си на частен детектив. Е, защо закъсня?

— Не е заради Вики. Зет ми, Мерик, се появи внезапно.

Мерик Гренвил. Зетят, който беше загубил работата си, когато Морган превзе „Галоуей“. По дяволите! Това усложнение беше съвсем излишно. Особено сега.

— Гренвил е дошъл чак дотук, за да те види? — разтревожено попита той.

— Искаше да поговорим по работа — отговори Елизабет, като отвори менюто с напрегнат поглед. — Прекарах час и половина с него. Тръгна си преди няколко минути. Каза, че трябвало да хване самолета.

— Какво искаше?

Тя стисна зъби, но не вдигна поглед от менюто.

— Личен разговор. Семейни истории.

— С други думи, искал е пари.

— Както ти казах, разговорът беше личен — сковано отвърна тя.

Джак се протегна и взе менюто от ръцете й. Тя се опита да го задържи, но бе принудена да го пусне и прикова очи в Джак. Той не хареса изписаните по лицето й чувства.

— Каза ли му за мен? — попита той.

— Да, знае, че в момента живеем заедно.

— Не си играй с мен, Елизабет. Каза ли му, че аз съм консултантът на сделката с „Галоуей“?

Тя се протегна, хвана менюто и го издърпа от ръката му.

— Тази тема не бе повдигната — отвърна, като се зачете в ордьоврите, сякаш търсеше божествено предзнаменование.

— С други думи, не си му казала. Не знае, че спиш с човека, унищожил „Галоуей“.

Тя не вдигна очи от менюто.

— Това не му влиза в работата.

— Защо не му каза за мен?

— Мисля, че ще поръчам само салата — каза тя. — Не съм гладна.

Джак се наведе над масата.

— Защо не му каза за мен?

Елизабет затвори менюто. Отново се бе превърнала в Ледената принцеса.

— Защото знаех, че това ще го разстрои, а не бях в настроение за сцени. А сега може ли да сменим темата? Имаше ли късмет в разговора с Лари?

— Страх те е да му кажеш за нас, нали? Според теб той ще реши, че те използвам.

В очите ѝ пламна гняв, който стопи леда.

— Казах ти, че искам да сменим темата.

— Докога мислиш, че ще можеш да пазиш в тайна връзката ни?

— Не бих нарекла отношенията ни точно връзка.

— А как би ги нарекла?

Тя присви очи.

— В момента можем да ги класифицираме като делови флирт.

— Делови флирт, а? — вбесено повтори той. — Какво е определението на делови флирт?

— Господи, според мен прилича на всеки друг флирт. Ограничен по мащаб и продължителност.

— Значи според теб онова, което съществува между нас, ще изгори толкова бързо, че никога няма да ти се наложи да обясняваш връзката ни на семейството си? Това ли е планът ти?

— Нямаме време за това — изрече тя през зъби. — Имаме други задачи, забрави ли? Какво научи от Лари?

Джак искаше да я накара да признае, че връзката им не е мимолетна. Искаше да я принуди да разкаже на семейството си за него.

Но след като видя упоритостта, изписана на лицето ѝ, разбра, че днес няма да стигне доникъде. Келнерът дойде да вземе поръчката им. Джак се облегна назад, пое си дълбоко дъх и се съсредоточи върху проблема с „Мек фокус“.

Когато сервитьорът се оттегли, Джак каза:

— Лари ми даде нова информация за финансовото състояние на Холанд. Имал върхове и спадове в миналото, но това не е необичайно за големите играчи. Най-интересната новина е, че миналата година е имал доста големи загуби. Участвал в международен фонд, който фалирал.

Елизабет се замисли.

— Това е интересно. Питам се дали възнамерява да използва „Мек фокус“, за да се съвземе.

— Може и така да е. Но за да го направи, трябва да го изнесе от страната.

Джак взе едно от чесновите хлебчета, които келнерът им бе сервираше.

— Предполагам, че никой не е виждал Тайлър Пейдж?

— Не. Дребният червей сякаш е изчезнал от лицето на земята.

Сервитьорът се завърна със салатата „Никозия“, поръчана от Елизабет, и порция съомга на скара. Джак взе вилицата си. Едва бе лапнал парченце съомга, когато видя как Елизабет се сковава. Погледът ѝ се насочи някъде зад него.

Джак остави вилицата си.

— Какво има? Пейдж ли видя?

— Не. Аз... — рязко замълча тя. — Джак, чакай, не ставай.

Но той вече бе на крака и бързо се обърна да види кого е забелязала в претъпкания ресторант.

Налетя право на размахания юмрук. Имаше около половин секунда да го види и да се завърти, за да го избегне. В резултат ударът се плъзна по челюстта му. Джак изгуби равновесие и се удари в края на сепарето.

— Мерик! — гласът на Елизабет прозвуча едновременно ужасено и ядосано. — Какво, по дяволите, правиш?

Джак осъзна, че тя познава нападателя му. Чудесно. Инстинктът го предупреди да не се защитава. Накрая той щеше да изглежда като грубиян, а жените не одобряваха подобни неща. Той протегна ръка, хвана се за канапето и се изправи.

В ресторанта бе настъпила тишина. Всички погледи бяха приковани в тях.

Страхотно. Още един ресторант и още една сцена. Джак бе уверен, че Елизабет ще го обвини за станалото. Той погледна едрия, червенокос и червендалест мъж, който стоеше пред него. Мерик дишаше тежко, стиснал юмруци. Джак погледна над рамото му и видя Хейдън, който ги гледаше откъм входа на ресторанта.

Брат му срещна погледа му, усмихна му се ледено и му посочи среден пръст. После се обърна и излезе навън.

— Какво, по дяволите, правиш със снаха ми? — извика Мерик с глас, изпълнен със справедливо негодувание.

Джак предпазливо докосна челюстта си, докато обмисляше възможните отговори. „Странно е, че питаш. Тъкмо обяснявах на Елизабет, че трябва да ме представи на семейството си.“

— Вече знам кой си, Феърфакс. Ти си копелето, което съсипа „Галоуей“.

Елизабет скоочи енергично.

— Мерик, моля те. Не казвай и дума повече.

— Знаеш ли кой е този, Лизи?

— Знам кой е — отговори тя приглушено. — В момента сме в ресторант и всички са се вторачили в нас. Не желая да чуя и дума и от двама ви. Ясно ли е?

— За мен е повече от ясно — отговори Джак.

Мерик стисна устни и загледа Джак, сякаш бе змия, която можеше да нападне всеки момент.

Джак предпазливо провери зъбите си с език. Всички бяха на мястото си. Нямаше и кръв. Имаше късмет.

Елизабет отвори чантата си, извади пари и ги хвърли на масата. После погледна двамата мъже.

— Сега ще ме последвате и няма да говорите, докато не излезем навън — нареди тя и тръгна към вратата.

Джак се обърна към зет й.

— След вас.

Мерик се поколеба, но се подчини и тръгна след Елизабет.

Посетителите на ресторанта продължиха да ги наблюдават. Елизабет и Мерик излязоха, без да погледнат салонната управителка, застанала на поста си, стиснала купчина менюта в ръка, сякаш бяха библии, с които щеше да прогонва вампири и демони.

Джак я съжали.

— Не се тревожете — каза той, когато мина покрай зашеметената жена. — Семейна черта. След известно време се свиква с нея.

Той излезе и видя Елизабет и Мерик, които стояха на тротоара и спореха.

— Шоу ми разказа цялата история — гневно изрече зет й. — Обясни ми как Феърфакс те съблазнил и те принудил да подкрепиш „Ескалибур“, а после те унизил пред половината Сиатъл.

— Не беше чак половината Сиатъл — сковано отвърна Елизабет.

Джак я погледна напрегнато.

— Ако това е начинът ти да изясниш нещата, мисля, че аз ще се справя по-добре.

И двамата се обърнаха и приковаха погледите си в него.

Джак въздъхна.

— Защо не се върнеш в къщата, Елизабет? Ние с Мерик ще се разходим край реката и ще си изясним всичко.

— О, не. Няма да стане — възрази тя. — Няма да ви оставя сами. Няма да търпя повече тъпи мъжкарски сцени.

— И това идва от жена, която плисна цяла кана с ледена вода в лицето ми и ме нарече „мръсно копеле“ пред половината Сиатъл — усмихна се той.

Елизабет се намръщи.

— Няма да ви позволя да отидете на някъде сами.

— Обещавам ти, че няма да се избием — увери я Джак и отвори вратата на колата й. — Влизай.

— Въобще не възнамерявам да си тръгна.

— Това е нещо, което двамата с Мерик трябва да обсъдим насаме — търпеливо изрече Джак. — Присъствието ти само ще усложни нещата.

Тя се поколеба. Погледна каменното лице на Мерик, но той мълчеше.

— Не мисля, че това е добра идея — настоя младата жена.

— Имай ми доверие — меко каза Джак.

Тя се поколеба още няколко секунди, после седна зад волана. Извади слънчевите си очила, сложи ги и се намръщи към Джак.

— Шофирай внимателно — посъветва я той. — Разстроена си, затова внимавай в пътя.

— Ще шофирам внимателно, не се безпокой.

— Радвам се да го чуя.

Джак затвора вратата ѝ и се отдръпна назад. Елизабет запали двигателя и потегли с леко изсвистяване на гумите.

Джак се обърна към Мерик.

— Хайде да се поразходим.

Елизабет хвърли ключовете си на масата в коридора и затръшна вратата. Искаше ѝ се да закрепци от ярост и безпомощност. Какво още можеше да обърка?

Влезе в кухнята, грабна чайника и пусна водата. Струваше ѝ се, че всички зли сили са се обединили, за да ѝ попречат да си възвърне кристала. Или пък просто искаха да разрушат връзката ѝ с Джак. Е, и в двата случая резултатът беше един и същ. Елизабет не се приближаваше към откриването на Тайлър Пейдж и кристала, нито към разрешаване на проблемите в отношенията ѝ с Джак.

Защо Мерик бе избрал точно тази седмица, за да се появи и да ѝ иска пари? Е, тя си беше виновна. Трябваше да отговори на обажданията му, преди да напусне Сиатъл. Сложи чайника на печката и изстена. Леля Сибил щеше да ѝ каже, че си е получила заслуженото, задето се е опитала да избегне проблема.

Телефонът иззвъня тъкмо когато наливаше врялата вода върху зеления чай. Тя протегна свободната си ръка към слушалката.

— Ало?

— Търся Джак Феърфакс — чу се нисък и напрегнат мъжки глас.
— Кажете му, че е важно.

Тя дочу и други гласове.

— Кой се обажда? — попита Елизабет.

— Само го повикайте. Трябва да говоря с него. Очаква обаждането ми. Става дума за бизнес.

Интуицията ѝ най-после заработи.

— Случайно да сте Ленард Леджър? — попита тя.

На другия край на линията настъпи мълчание.

— Трябва да говоря с Феърфакс.

— В момента Джек не е тук. Мога ли да му предам нещо?

— Не. Трябва да говоря лично с него. Ще опитам на мобифона му.

— Мисля, че чувам колата му отвън — любезно каза Елизабет. — Искате ли да почакате, господин Леджър?

— Да, разбира се — отговори той. — Ще почакам.

Тя се усмихна, когато той потвърди самоличността си. Кой казваше, че не става за частен детектив?

— Съжалявам, господин Леджър. Това не е неговата кола.

— По дяволите! Е, добре, ще опитам на мобифона му.

Чу се остро изщракване, когато той затвори. Елизабет остави слушалката и се загледа в чайника. След малко реши, че е дала на Ленард достатъчно време да позвъни на Джек, наля си чай и се протегна към телефона. Той иззвъня, преди да успее да вдигне слушалката.

Тя отговори бързо като очакваше да чуе гласа на Джек.

— Ало?

— Съжалявам за сцената в ресторанта — тихо каза Хейдън Шоу. — Искам да знаеш, че нямаше нищо лично.

— Нищо лично? — извика тя яростно. — Беше сто процента лично. Какво ви става на вас двамата с Джек? Не си глупав. Не мога да повярвам, че ще оставиш тази тъпа вендета да съсипе живота ти.

— Не разбираш, Елизабет.

— Точно така, по дяволите! — отвърна тя и затвори телефона.

— Шоу ми обясни какво си причинил на Лизи — започна Мерик, който стоеше до реката, загледан във водата. — Как си я излъгал, за да я накараш да финансира „Ескалибур“. Съблазнил си я, за да получиш онова, което искаш. Използвал си я. Унижил си я. Би трябвало да те пребия.

— Не съм я лъгал — възрази Джек. — А случилото се между нас преди шест месеца не беше съблазняване. Това беше началото на

сериозна връзка.

Мерик го погледна разгневено.

— Сериозна връзка?

— Признавам, че имахме известни проблеми, но все още сме заедно. — Джак си припомни ежемесечните събрания на борда. — Виждаме се редовно.

— Глупости. Използваш я. Тя не е имала сериозна връзка, след като се раздели с Гарт Галоуей.

Тежък, мрачен облак се спусна над Джак.

— Гарт Галоуей? Синът на Камил Галоуей? Главният финансист на „Галоуей“?

— Да — отговори зет ѝ като пхна ръце в джобовете на палтото си. — Елизабет беше сгодена за него.

— Сгодена. За сина на Камил Галоуей.

Джак си помисли, че е попаднал в някакъв лабиринт. Всеки път, когато постигнеше някакъв напредък, пред него се изправяше ново бедствие.

— Да, има логика.

Мерик се намръщи.

— Какво искаш да кажеш?

— Нищо. Защо Елизабет се раздели с Галоуей?

Мерик въздъхна.

— Тя обясни на всички, че стресът от загубата на компанията се отразил зле на отношенията им. И беше права донякъде. След като ти унищожил компанията, Камил Галоуей обвинил Гарт, че е допуснал фирмата да стане уязвима финансово. Гарт пък обвинил всички наоколо за провала си. Ядоса се, после изпадна в депресия и накрая започна да спи с друга жена.

— Разбирам — замислено каза Джак и се загледа в бързите води на реката. — Не знаех, че Елизабет е била сгодена за Галоуей.

Мерик го погледна подигравателно.

— Щеше ли да има някакво значение?

Джак се поколеба, после се сети за Лари и поклати глава.

— Не.

— И аз мислех така. Та накрая Елизабет съобщи на Гарт, че знае за изневерите му, и развали годежа. Гарт ѝ казал, че единствената причина да се сгоди за нея, била желанието на майка му. Камил искала

фонд „Аврора“. Мислела, че той ще е чудесна финансова основа за компанията ѝ.

Джак изтръпна.

— С други думи, Галоей е искал да се ожени за нея заради парите ѝ.

— Искаше да я използва — сериозно отговори Мерик. — Също като теб. Но трябва да призная поне едно на Гарт. Той не я унижи публично пред приятелите и колегите ѝ.

— Мислиш ли, че Елизабет го е обичала?

— Разбира се — намръщи се Мерик. — Беше сгодена за него, нали?

— Щом така казваш.

— Разбира се, че го обичаше — повтори зет ѝ и загърна палтото си. — Постепенно превъзмогна чувствата си към него, но ѝ беше доста трудно. А после се появяваш ти и съсипваш живота ѝ за втори път.

— Ако щеш вярвай, но този път не възнамерявам да съсипя живота ѝ.

Мерик го изгледа мрачно.

— Каква е историята между вас двамата?

— И аз се опитвам да разбера същото вече шест месеца.

— Стигна ли до някакви отговори?

— Не.

— Е, нека ти помогна малко — каза Мерик. — Съвсем просто е. Ти се нуждаеш от подкрепата на „Аврора“, за да запазиш „Ескалибур“, затова спиш с жената, която пише чековете. Какво ще стане, когато вече нямаш нужда от парите ѝ?

— Нямам идея — призна Джак.

Какво наистина щеше да прави, когато и тази тънка връзка се скъсаше?

— Не разбирам. В цялата история няма никаква логика. — Мерик напрегнато се загледа в Джак. — Има и още нещо. Какво?

— Нищо, което да засяга и теб.

— Да, но Елизабет е от моето семейство. Имам право да знам...

Мобифонът иззвъня. Благодарен за прекъсването, Джак бързо го извади от джоба на якето си.

— Феърфакс.

— Обажда се Ленард Леджър. Сещаш ли се за онзи тип, когото търсиш? Тайлър Пейдж?

Джак замръзна.

— Слушам.

— Мисля, че научих нещо за него.

— Къде е?

— Не мога да говоря сега. Ела довечера в хотелската ми стая. Към единайсет и половина. Сега трябва да изгледам една-две прожекции и да пийна с едни хора, които се интересуват от филма ми.

— Леджър, ако очакваш да кихна мангизи за следващия ти проект, по-добре да ми кажеш още сега...

— Не ме предупреди, че този тип означава неприятности — захленчи Леджър. — Не мога да си позволя да дразня определени хора. Трябва да съм адски внимателен.

— Слушай, Леджър...

— Стая триста и пет. Хотел „Мирър Спрингс“. Единайсет и половина. Не си прави труда да идваш по-рано. Няма да съм там. — И той затвори.

— Това не ми харесва, Лизи — каза Мерик, като прокара пръсти през червената си коса и погледна Джак подозрително. — Не искам да те оставям тук сама с него.

Джак, зает с правенето на кафе в кухнята, не вдигна очи от плота. Елизабет успя да се усмихне самоуверено на зет си.

— Не се тревожи. Мога да се грижа за себе си.

Джак спря за момент, когато чу думите ѝ, и погледна Мерик.

— Съветвам те да я послушаш. Тя е възрастен човек. Умна е и знае какво прави. Освен това е твърде упорита. Знам го много добре.

Мерик отново разроши косата си.

— В цялата тази история има нещо, което ми се струва фалшиво.

— Ако ти кажа истината, ще ми обещаеш ли, че ще си държиш устата затворена? — попита Елизабет.

Джак я погледна предупредително.

— Елизабет...

— Няма проблеми, Джак. Доверих ти се, когато каза, че искаш да поговориш насаме с Мерик. Сега ти ще трябва да ми се довериш.

Джак се подчини, но не изглеждаше доволен.

— Знаех си — извика Мерик и нетърпеливо се обърна към младата жена. — Нещо става. Какво?

— А ти какво мислиш? — мрачно се усмихна тя. — Бизнес, разбира се.

На лицето на Мерик се изписа облекчение.

— Да, в това има повече смисъл. Знаех си, че си прекалено умна, за да си паднеш по още един кретен.

Елизабет едва се сдържа да не погледне Джак.

— Ценя вярата ти в интелекта ми, Мерик.

— Но какъв бизнес, по дяволите, можете да имате в Мирър Спрингс? Не ми казвай, че е нещо, свързано с филмовия фестивал.

— Непряко — спокойно отговори тя. — Опитваме се да сключим сделка с човек, който участва във фестивала. Той искаше да прекара седмицата тук. Ние пък държахме да сме около него, затова пристигнахме тук.

— Аха — кимна Мерик и леко смръщи вежди. — Ако става дума за бизнес, защо Шоу ми надрънка тези глупости, че вие двамата имате връзка?

— Хейдън Шоу се стреми към същия проект като нас — обясни Елизабет. — Има си причини да иска да ни сложи прът в колелата.

Мерик отново изгледа Джак подозрително.

— Защо тогава и двамата с Феърфакс живеете тук?

— В града няма свободни места.

Елизабет си помисли, че напоследък ѝ се налагаше непрестанно да се оправдава с това. Първо пред Луиз, а после пред Мерик.

— Когато Джак пристигна, се оказа, че са объркали резервацията му и няма къде да отседне. Затова се настани тук, където има достатъчно място.

Мерик вдигна очи към спалните помещения.

— Не е много уединено.

— Внимаваме — извика Джак от кухнята.

Мерик му се намръщи, после се обърна към Елизабет.

— Каква е тази сделка, в която участват и „Ескалибур“, и „Аврора“? Патентно споразумение?

— Нещо такова — отговори тя. — Наистина не мога да ти кажа нищо повече. Става дума за много пари. Ако сключим сделката,

„Аврора“ ще осъществи голяма печалба от инвестициите си.

— Разбирам.

Решителността на Мерик започна да се изпарява. Елизабет реши да се възползва от нарастващата му несигурност и погледна часовника си.

— Късно е, Мерик. Трябва да тръгваш, иначе рискуваш да изпуснеш самолета. Роуина ще те чака.

— Знам.

— Ще те изпратя до колата — каза Елизабет.

Прекося стаята и отвори предната врата. Мерик погледна към нея, после насочи очи към Джак.

— Бизнес, а? — каза.

Очевидно имаше нужда да се почувства напълно убеден.

— Чу Елизабет. — Джак изключи кафемашината и се облегна на плота. — Бизнес.

— И няма друга причина да е тук с теб? — промърмори зет й.

— Точно така — спокойно отговори Джак. — Няма никаква друга причина.

Мерик бавно се обърна и излезе навън.

Елизабет го последва, затвори вратата и тръгна след него по стълбите към мястото, където бе паркирана колата му. Долови напрежението му и побърза да го успокои.

— Всичко е наред, Мерик. Всичко е под контрол.

— Щом казваш.

Мерик спря до колата и се загледа в Елизабет.

— Ще се обадиш, ако имаш нужда от мен, нали?

— Ще ти се обадя, ако имам нужда от теб.

— Ние с Роуина винаги ще те подкрепим, Лизи. Винаги. Знаеш го.

— Знам.

Тя го прегърна здраво. Беше солиден като скала, а стига човек да не се интересуваше от финансовото му положение, също така надежден. Винаги щеше да си остане мечтател, изпълнен с планове и идеи, които вероятно никога нямаше да се осъществят, но Елизабет знаеше, че ако някога се нуждае от него, той ще й се притече на помощ. Също както знаеше, че винаги може да разчита на сестра си.

Мерик я притисна в несръчна мечешка прегръдка. После я потупа по рамото и отвори вратата на колата. Настани се зад волана и вдигна очи към Елизабет.

— Ще изпратя копие от моя бизнесплан в кабинета ти.

Тя въздъхна.

— Благодаря. Ще се заема с него веднага след като се прибера у дома.

— Благодаря. Ще кажа на Роуина, че всичко е уредено.

Елизабет си напомни, че някои неща бяха по-важни от правенето на пари. Семейството бе едно от тях.

— Ще ти се обадя през следващата седмица — обеща Мерик.

Той затвори вратата на колата и потегли.

Елизабет гледа, докато колата изчезна от погледа ѝ. След малко се обърна и видя Джак, който стоеше до вратата.

— Ще му дадеш парите, нали? — попита той.

— Вероятно да — отговори тя и се заизкачва по стълбите. — Не се тревожи. Това не е твой проблем. „Аврора“ има специална сметка за семейни заеми. Леля Сибил беше много предвидлива.

— Не му правиш услуга. Никога няма да се научи как да се справя, ако непрекъснато му даваш пари.

Елизабет мина покрай него.

— Както вече ти казах, това не е твой проблем.

Той я последва в къщата, затвори вратата и застана пред нея, сякаш искаше да блокира изхода, ако Елизабет се опиташе да избяга.

— Не знаех, че си била сгодена за Гарт Галоуей — каза.

Тя отвори хладилника.

— Щеше ли да има разлика?

Той не отговори. Тя погледна Джак.

— Зет ти ми зададе същия въпрос — каза той.

Елизабет повдигна вежди.

— Е, и?

Джак не отговори.

— И аз мислех така — каза Елизабет, заобиколи гранитния плот и отвори хладилника. — Какво ще кажеш да хапнем по един сандвич? Не успяхме да обядваме.

— Елизабет, дори не те познавах, когато се захванах с „Галоуей“.

— Не, но знаеше, че много невинни хора ще пострадат.

Джак стисна зъби.

— Бизнесът си е бизнес. Знаеш го.

Тя погледна през прозореца, после извади кутия със сирене от хладилника. По дърветата на хълма имаше жълти петна. Трепетликите започваха да се оцветяват. Скоро щяха да запламтят.

— По дяволите, Елизабет...

— Като говорим за бизнес — каза тя и взе ножа, — защо не поговорим за нашия? Определено е по-приятно от ровенето в стари истории. Според теб какво имаше предвид Ленард Леджър, когато каза, че не иска да вбесява определени хора?

— Не знам.

Джак напусна поста си пред вратата и застана от другата страна на плота. Взе чашата с недопитото кафе.

— Това е един от въпросите, на които ще искам да ми отговори тази вечер. Елизабет, зет ти...

— Съжалявам, че те удари — прекъсна го тя, докато миеше домати. — Не му е присъщо. Сигурно е бил ужасно разстроен. Добре ли си?

Той се поколеба. Елизабет сдържа дъха си. Джак обаче беше твърде добър стратег и знаеше кога да се оттегли.

— Не се тревожи, няма да го съдя.

— Радвам се — усмихна се тя. — Не съм сигурна, че застраховката на „Аврора“ би покрила подобен процес. Можеше да ни разориш.

Джак я загледа.

— Не бих искал подобно нещо.

— Разбира се — отвърна тя и започна да реже домата. — Фондът няма да е полезен нито за теб, нито за Мерик, ако го опразнят в съдебно дело.

Джак мълча дълго време, после промърмори:

— Не. Няма да ни е полезен.

Елизабет видя капката кръв, преди да усети болка.

— По дяволите!

— Какво стана?

— Порязах се.

Джак остави чашата си и заобиколи плота. Пусна водата и хвана китката на Елизабет.

— Веднъж четох за подобно положение — каза, като сложи наранения ѝ пръст под студената вода.

— Какво положение?

— Принцесата си набола пръста. Появила се капка кръв. Принцесата била омагьосана и заспала. Събудила я целувката на жаба.

— На жаба? А не на принц?

— Не си ли чела приказки? — попита Джак и спря водата. — Жабата не се превръща в принц, докато принцесата също не го целуне.

ГЛАВА 19

— Какво искаш да кажеш с това, че е умрял от естествена смърт? Ти го уби, Върна. Застреля го хладнокръвно.

— Ако познаваше Джоуи като мен, щеше да знаеш, че убийството е най-естественото нещо, което можеше да му се случи. Освен това е по-добро от алтернативата.

— Така ли? Каква беше алтернативата?

— Можех да се омъжа за него. Но доброто ми сърце победи.

— Доброто ти сърце!

— Не вярвам в мъченията. Дори и за типове като Джоуи.

Черно-белият образ изчезна, заменен от надписите на „Естествена смърт“. Режисьор на филма бе Ленард Леджър. В претъпкания салон избухнаха аплодисменти.

Елизабет се наведе към Джак, който седеше до нея на балкона.

— Имам чувството, че целият филм беше заснет в кухня. Бих могла да се закълна, че онази част от стената на тунела, където застреляха Джоуи, беше врата на хладилник.

— Трябва да признаем на Леджър, че успява да спази ограничения си бюджет — отвърна той.

Лампите светнаха. Погледът на Елизабет бе привлечен от изящно позлатена статуя, която се издигаше от висока колона. Кино „Сребърната империя“ беше великолепно реставрирано викторианско бижу. Рекламната брошура твърдеше, че сградата била строена за опера. Имаше червени кадифени седалки, карминени завеси, кристални полилеи и позлатени корнизи.

Беше построена в края на деветнайсети век, когато в блестящите реки, които извираха от планините в Колорадо, бяха открити огромни залежи сребро и злато. Забогателите миньори се надпреварвали да инвестират в символи на цивилизацията като опери, театри и санаториуми. Според Елизабет „Сребърната империя“ изглеждаше малко странно наред градчето, което навремето било миньорски

лагер, а сега бе зимен курорт, но тя трябваше да признае, че киното притежаваше определен чар.

Джак, изглежда, не забелязваше обстановката. Той се протегна напред и облегна ръце на парапета на балкона. Елизабет осъзна, че Джак проучва тълпата долу. Ловец, който търпеливо чакаше появата на плячката си. Искаше да види Леджър. Идеята да потърсят режисьора на премиерата на „Естествена смърт“ и да го последват до хотела му бе негова. Това, че не успя да се свърже с Леджър по телефона, го изнерви ужасно.

Елизабет също нямаше търпение да чуе какво щеше да им съобщат Леджър. Но през последните два часа бе обзета от лоши предчувствия, които не можеше да си обясни. Джак беше виновен за това. Мрачното му нетърпение я потискаше.

Започна да се чуди какво точно щеше да направи Джак, ако успее да намери Тайлър Пейдж. Как щеше да го принуди да му върне „Мек фокус“? Със заплахи? С насилие? Джак можеше да е доста опасен, когато поискаше. Бе способен да уплаши доктор Пейдж до смърт.

— Единайсет часът е — напомни му тя тихо. — Остава само половин час. Няма значение дали ще видиш Леджър тук. Съвсем скоро ще бъдем с него.

— Не ми харесва начинът, по който той уреди нещата — отвърна Джак и продължи да оглежда тълпата под тях. — Прекалено мелодраматично е за вкуса ми.

— Той е режисьор, който прави филми в кухнята. Какво очакваш? — попита Елизабет, като стана и взе палтото си. — Хайде да тръгваме. Докато отидем до колата, стигнем до хотела, паркираме и намерим стаята му, вече ще бъде единайсет и половина.

— Права си — съгласи се Джак, без да отмести очи от тълпата. — Хайде да се махаме оттук.

Присъединиха се към останалите зрители по застланите с червена пътека стълби, които водеха към фойето. Елизабет видя Вики Белами и Доусън Холанд, но те не забелязаха нея и Джак.

Навън хората чакаха за прожекцията на друг фестивален филм, наречен „Истината убива“.

— ... майстор на филмовия език, човече...

— ... този тип е цар на камерата. Може да заснеме идеалния кадър без нито един дубъл.

— ... имам великолепен сценарий, но засега никой не иска да ме подкрепи...

— ... разтълкува погрешно символизма на сцената в канала...

Докато отиваха към паркинга, Елизабет видя друг оазис от ярка светлина и малка група хора около него. Кипеше оживена дейност.

— Там правят филм — каза тя. — Сигурно са от участниците в конкурса.

— Надявам се да не са блокирали изхода с оборудването си — отвърна Джак. — Не възнамерявам да пропусна срещата с Леджър, само защото някой е решил да снима филм на паркинга.

Елизабет огледа сцената по-внимателно.

— Изходът е свободен. Работят в пространството до него. Сигурно е някакво криминале. На земята има труп.

— Във всички филми, които изгледахме тук, имаше поне по един труп. — Джак извади ключовете от джоба си. — Убийството е запазената марка на жанра.

— Естествено. Нищо ли не научи през тази седмица? Черното криминале е същността на съвременния живот. Отражение на градския упадък и двойствения морал. Било толкова естествено за американските филмопроизводители през четирийсетте години, че те дори не осъзнали, че създават нов жанр. Французите измислили името му.

— Не започвай — прекъсна я Джак, като отвори вратата на колата. — Не съм в настроение за лекции.

— Личи си.

Той затвори вратата, заобиколи колата и се настани зад волана. Плавно потегли и се насочи към изхода на паркинга.

Елизабет смъкна стъклото на прозореца си, за да види по-добре създаването на филма. На земята лежеше труп. Двама актьори, издокарани с черни маски, стояха над него. Единият държеше метална тръба. Другият стискаше изключително реалистичен пистолет. Мъж с камера в ръка обикаляше около тях. Жена оправяше оборудването за озвучаване.

— Добре, хора — извика дебел мъж с бейзболна шапка. — Да го направим отново. Този път искам боят да продължи по-дълго, преди Кевин да натисне спусъка. Не забравяйте, че това е човекът, който

предал партньора му и преспал с жена му. Говорим за отмъщение. Накарайте ме да го почувствам.

Джак изкара колата на улицата. Елизабет се облегна назад и вдигна прозореца.

— Доста е хладничко за правене на филми — отбеляза тя.

— По всичко си личи, че производителите на независими филми не позволяват нещо да им попречи на снимките.

— Има нещо много мило в артистите, които се отнасят с такава страст към изкуството си.

— Наричаш това изкуство?

Тя се усмихна.

— Като се има предвид, че ще ставаш продуцент на нещо, наречено „Изгрява тъмна луна“, би трябвало да се отнасяш по-снизходително към темата.

— Тази седмица видях достатъчно, за да разбера, че филмите са бизнес, а не изкуство.

— Ха. Обзалагам се, че отношението ти ще се промени, когато видиш името си в надписите.

— Съмнявам се, но все пак ще присъстваш ли на премиерата на филма ми заедно с мен?

Кой знае защо поканата му я изненада. Вероятно защото намекваше за общото им бъдеще. Елизабет не предполагаше, че Джак е правил толкова далечни планове. Тя определено се бе опитвала да избегне темата.

Елизабет се прокашля и отговори:

— Обикновено е нужно доста време за създаването на един филм, дори и на малък независим филм. Ленард сигурно няма да успее да подготви премиерата на филма си преди следващия фестивал. А той ще е след една година.

— Точно така — кимна Джак и зави към паркинга на хотел „Мирър Спрингс“. — Значи срещата ни е уговорена?

Младата жена разбра, че той говори сериозно. Среща следващата година. Джак вероятно смяташе, че след дванайсет месеца все още ще имат връзка. Елизабет се задъха, както когато бе напрегната или притеснена. Или уплашена. Или развълнувана.

— Ще видим — тихо отговори тя.

Джак паркира и взе ключовете.

— Адски ми харесва, когато си толкова решителна.

— Добре, добре, имаме среща — изморено отговори тя. — Ако наистина станеш продуцент, ще се появя на премиерата заедно с теб.

— Бъди мила с мен — усмихна ѝ се иронично — и може ти осигуря някоя дребна роля.

— Прослушването за ролята на канапе ли ще се проведе?

Очите на Джак заблестяха.

— Разбира се.

— Хайде да отиваме при Леджър — каза Елизабет, като бързо отвори вратата и изскочи навън.

Джак я последва. Тръгнаха към осветеното фоайе на хотела. Млад мъж с червена риза, черна папийонка и черен панталон им отвори вратата.

Фоайето беше почти безлюдно, с изключение на хората от персонала. Джак не спря, за да позвъни на Леджър, а тръгна направо към асансьора. Елизабет забърза, за да не изостане от него.

Той не каза нищо, докато се изкачваха с асансьора към третия етаж. Излязоха в тихия коридор. Елизабет усети нетърпението на Джак. Тя също беше напрегната, но усещането я караше да се чувства неловко. Трябваше да се радва на перспективата, че ще открият Тайлър Пейдж, но вместо това имаше лоши предчувствия.

— Мислиш ли, че Леджър е намерил Пейдж? — попита тя, когато стигнаха до триста и пета стая.

— Надявам се да ни даде полезна информация. Леджър няма да получи и цент от мен, ако разбере, че ми е губил времето с някаква тъпа история как някой видял Пейдж в града.

Спряха пред вратата. Елизабет чу приглушени звуци от телевизор. Джак вдигна ръка, за да почука.

Елизабет погледна надолу и видя картата за отключване, която стърчеше от процепа.

— Джак, почакай.

Той проследи погледа ѝ и се намръщи.

— Защо, по дяволите, е оставил картата си на вратата?

— Случва се понякога — с усилие преглътна тя. — Ако човек е потънал в сериозни мисли, може да забрави ключа си на вратата.

— Хм.

Джак почука три пъти.

Никой не отговори.

Елизабет се притесни още повече.

— Това не ми харесва — каза.

— Без майтап!

Джак плъзна картата в процепа и бързо отключи вратата.

— И аз мислех същото.

Той отвори вратата и я бутна навътре. Единствената светлина идваше от екрана на телевизора. Елизабет се стегна, макар да не знаеше какво точно я кара да се чувства толкова напрегната. Опита се да не мисли за всички филми, в които героят и героинята отиваха на среднощна среща и установяваха, че човекът, с когото искаха да се видят, е бил убит секунди преди пристигането им.

Телевизорът забуча по-силно. Видео. Елизабет веднага позна диалога. „Естествена смърт“ с режисьор Ленард Леджър.

— ... имах ти доверие, Върна.

— Голяма грешка. Привличат ме само интелигентни мъже. Никога не мога да се влюбя в човек, който е достатъчно глупав, за да ми се довери.

От мястото, където бе застанала, Елизабет виждаше ясно, че стаята е празна. Тя въздъхна с облекчение. После забеляза, че вратата на банята е открената. Малкото помещение бе тъмно.

Джак запали лампата.

— Леджър? Тук ли си? — извика той.

Единственият отговор дойде от телевизионния екран. Елизабет се вторачи във вратата на банята. Джак улови погледа ѝ. Пристъпи напред, протегна ръка и запали лампата в банята. Отвори вратата широко. Пред очите им се появиха ваната, мивката и тоалетното шкафче. Бяха празни.

Елизабет шумно въздъхна.

— Какво има? — мрачно се усмихна Джак. — Да не очакваше труп във ваната?

— А ти не очакваше ли?

— Е, мина ми и подобна мисъл. Очевидно сме изгледали прекалено много филми през последните няколко дни — съгласи се той и отвори гардероба.

Вътре нямаше никакви дрехи. Нито пък труп. Елизабет влезе в банята. На земята лежаха няколко мокри кърпи, но не се виждаха мъжки вещи. Нито самообръсначка, нито паста за зъби, нито презервативи.

Тя се върна в стаята и погледна Джак, който отваряше чекмеджето на нощното шкафче.

— Има ли нещо вътре? — попита тя.

— Не — отговори Джак и се изправи с мрачно лице. — Копелето е изчезнало. Събрало си е багажа и си е тръгнало. Потеглило е толкова бързо, че си е забравило ключа.

— Въпросът е защо?

— Сещам се за една твърде правдоподобна причина — ядосано изрече той и огледа стаята. — Някой му е предложил повече пари от мен.

— *Вкара ме в капан. Върна...*

Гласовете от малкия екран бяха дразнещи. Елизабет се огледа за дистанционното и го забеляза на леглото до кутия от видеокасета. Вдигна дистанционното и изключи телевизора. После погледна пластмасовата кутия.

— Забравил е това — каза тя като вдигна кутията.

Отвори я и извади касетата. Заглавието на филма бе написано на ръка: „Предателство“. Джак протегна ръка.

— Дай да я видя.

Тя му подаде касетата. Джак я взе и отиде до шкафа с телевизора и видеото.

— Какво правиш? — попита Елизабет.

— Как мислиш? Ще пусна касетата.

— Защо, за бога?

— Това е единственото нещо, оставено в стаята, при това оставено така, че всеки да го види.

Джак вкара касетата във видеото.

— Мислиш, че Ленард Леджър е искал да намериш касетата?

— При тези обстоятелства това ми се вижда разумно заключение.

Той натисна копчето. Последва меко бръмчене. На екрана се появиха нови черно-бели образи.

Филмът очевидно бе заснет от аматьор, но Елизабет успя да различи вратата на стая в евтин хотел. Виждаше се и част от застлан с мокет коридор. Камериерка, която буташе количка, мина покрай затворената врата и изчезна.

Появи се нова фигура. Хейдън Шоу.

Лошите предчувствия на Елизабет се засилиха. Стомахът ѝ се сви от притеснение. Хейдън извади карта за отключване от джоба си, отвори вратата и изчезна в стаята.

— Джак, какво става тук? — извика тя.

— Още не знам — отговори той, без да сваля очи от екрана. — Но сюжетът изглежда интересен.

Появи се втори мъж. Беше нисък, с кръгло лице и нервен. Темето му беше абсолютно плешиво. Малкото останала коса бе прекалено дълга и завързана на опашка. Носеше очила със златни рамки. Беше облечен в торбесто, черно ленено сако и панталон и имаше няколко златни верижки. В ръката си стискаше куфарче.

Джак подсвирна леко.

— Тайлър Пейдж.

Елизабет видя как Тайлър Пейдж почука два пъти на вратата, която се отвори почти незабавно. Пейдж изчезна в стаята.

— Това копеле — тихо промълви Джак. — Знаех си, че е замесен в това.

— Пейдж? Но ние вече бяхме сигурни, че е замесен.

— Говоря за Хейдън — отговори той, вторачен в екрана. — Знаех, че ме мрази. Но не предполагах, че омразата му е толкова силна.

Елизабет не знаеше какво да каже. Предателството бе повече от очевидно. Можеше само да си представи как би се почувствал човек, когато разбере, че собствената му плът и кръв му е причинила подобно нещо. Тя докосна нежно ръката на Джак. Той обаче не забеляза жеста.

Известно време на екрана не се появи нищо друго. Камерата обаче все още работеше. Елизабет се зачуди дали операторът е останал да чака двамата да напуснат хотела.

Минаха още една-две минути. Елизабет хвърли поглед към вратата.

— Джак, някой може да влезе тук всяка минута. Защо не вземем касетата с нас и да я изгледаме у дома?

— Права си.

Той тръгна към телевизора, за да извади касетата.

Но когато се протегна да спре видеото, на екрана се появи трети човек.

Отначало Елизабет не позна самата себе си.

После обаче се разпозна и ѝ се стори, че подът под краката ѝ пропада. Внезапно изпита чувството, че е натопила ръцете си в ледена вода.

Тя почти спря да диша, когато видя на екрана как отива до вратата на хотелската стая и почуква два пъти.

Не. Невъзможно.

На екрана вратата се отвори. Елизабет влезе в стаята, където чакаха Хейдън Шоу и Тайлър Пейдж. Внезапно филмът свърши.

Елизабет си припомни заглавието: „Предателство“.

— Остава още малко — каза тя с топлия, дрезгав глас, който го караше да потръпва. — А после ще бъдем заедно. Помисли си, Тайлър. Париж. Рим. Мадрид. Светът ще бъде наш.

— Да.

Той държеше слушалката до ухото си с едната си ръка, а с другата ровеше в плика с чипс.

Къщата беше тъмна. Единствената светлина в стаята идваше от телевизора.

Пейдж ядеше чипс и гледаше Бет Дейвис в „Писмото“. Беше толкова убедителна в отрицателни роли.

— Тайлър?

— Тук съм, Ангелско лице.

На екрана Дейвис в ролята на Лесли Кросби застреля любовника си в пристъп на ревност.

— Не трябва да се виждаме, докато всичко свърши. Разбираш това, нали?

— Разбирам — потвърди той.

— Трудно е и за двама ни.

— Да — каза той. — Много трудно.

Освен това ставаше и адски отегчително. Струваше му се, че стои в тази къща цяла вечност.

— Довиждане, скъпи.

— Сбогом, моя красавице.

Той затвори телефона и се вторачи в екрана. Знаеше какво щеше да стане. Лесли Кросби щеше да бъде оправдана в съда, но накрая щеше да умре. Филмовият кодекс трябваше да бъде спазен. Тя трябваше да си плати за престъплението.

Пейдж се запита дали накрая и на него щеше да му се наложи да си плати за престъплението.

Той бръкна в плика с чипс.

Замисли се за Ангелско лице. Беше пожертвал всичко заради нея. Беше заменил всичко скъпо за жената, която го бе омагьосала. Когато всичко свършеше, нямаше да има връщане назад.

Нямаше връщане назад. По гърба му полазиха тръпки.

Нямаше връщане назад.

Дълбоко в себе си знаеше, че приятната рутина в лабораторията вече му липсваше. Животът там бе толкова прост. Хората не му досаждаха. Оставяха го сам с работата му. Липсваха му тишината и спокойствието на малката му къща. У дома никой не го тормозеше заради забравените в мивката чинии или заради трохите по килима. Можеше да остави мръсните си дрехи на пода в продължение на седмици.

Но тя не одобряваше подобно поведение. Когато всичко това свършеше и заминаха някъде заедно, той трябваше да се превърне в нейния Кари Грант. Изискан, умен, весел и най-вече — безукорно спретнат. Зловеща мисъл.

Но си заслужаваше. Тя беше неговата Джилда, неговата Лора, „Жената зад прозореца“, „Дамата от езерото“^[1].

Но понякога ужасно го плашеше. Може би заради това преди няколко седмици си бе купил пистолет.

Елизабет не можеше да понася повече мълчанието. Тя премести очи от тесния път към Джак. Той изглеждаше напълно погълнат от шофирането, сякаш връщането в къщата бе единственото важно нещо.

Откакто напуснаха курорта, Джак не бе изрекъл нито дума. Нито една проклета дума. Но пък и тя не бе посмяла да проговори.

Шокът едва сега започваше да отминава. Замени го силна ярост. Елизабет се подготви да се справи с проблема. Още сега.

— Какво мислиш? — попита тя.

Джак се намръщи, сякаш бе забравил, че тя седи до него. Обърна се за миг към нея, после отново насочи вниманието си към тесния път.

— Мислех за видеокасетата, която намерихме.

— И какво по-точно мислеше за нея?

— Най-вече се чудех кой я е оставил в стаята на Леджър, за да я намерим.

Елизабет скръсти ръце и се загледа в дърветата край пътя.

— Някой, който е искал да мислиш, че аз заедно с Хейдън и Тайлър Пейдж участвам в конспирация за кражбата на „Мек фокус“.

— Ако щеш вярвай, но и аз си помислих същото. — Джак намали, за да вземе остър завой, после плавно увеличи скоростта. — Въпросът е кой иска аз да имам тази информация и защо сега?

— Информацията е фалшива — решително каза Елизабет.

— Разбира се. Но това прави доста по-дълъг списъка от хора, които може да са оставили касетата там, отколкото ако касетата беше истинска.

За момент си помисли, че не го е чула правилно. Обърна се към него доколкото ѝ позволяваше предпазният колан.

— Чакай малко. Да не би да искаш да ми кажеш, че не вярваш на онова, което видя на касетата?

— Я стига — отвърна той и се усмихна развеселено. — Заобиколени сме от професионални производители на филми и видеоексперти. Освен това в Мирър Спрингс има няколко хиляди филмови почитатели и вероятно всеки от тях знае как да фалшифицира една касета. Разбира се, че не вярвам на онова, което видях на касетата.

Огромното ледено чудовище, което бе забило нокти в сърцето ѝ, я пусна толкова внезапно, че тя едва не излетя. Е, добре, Джак бе отхвърлил видеото по технически причини. Е, и? Беше отказал да повярва. Това беше важното.

— Разбирам — промълви тя, тъй като не знаеше какво друго да каже.

Джак я изгледа въпросително.

— Добре ли си?

— Страхотно — меко отговори тя. — Чудесно.

— Когато се върнем у дома, отново ще се обадя на Лари. Дадох му достатъчно време, за да открие нова информация.

— А аз ще позвъня на Луиз.

— Може би, ако напишем всичко на един лист и го огледаме внимателно, ще успеем да видим нещо ново... — Той изстена недоволно и свали крака си от педала за газта. — По дяволите! Не и още един. Нямаме време за това.

— Какво има? — попита Елизабет.

Тя проследи погледа му и видя ярките светлини и микробуса, блокирал тесния път.

Вратата от страната на шофьора бе широко отворена. В блясъка на прожекторите се виждаше неподвижна фигура, просната върху волана. Блестеше кръв. Огромно количество кръв.

В края на сцената бе разпръсната снимачна екипировка. Елизабет вида два прожектора, закрепени до чували с пясък. Само единият работеше. Виждаха се кабели и генератор.

Мъж с камера, опряна на рамото му, се движеше наоколо неспокойно. Беше с гръб към тях, но когато влезе за момент в кръга светлина, Елизабет забеляза, че е облечен в черни джинси, яке и черна джинсова риза. Шапка с козирка засенчваше лицето му. Полумесеците от лъскав метал, които украсяваха токовете на черните му ботуши, проблеснаха на силната светлина.

— Още един труп, още един филм — раздражено каза Джак и спря колата.

— Вероятно участват в конкурса — отбеляза тя.

— Много са нагли да блокират обществен път по този начин.

— Бъди справедлив, Джак.

Справедлив! По дяволите, тази вечер бе особено щедра. Джак не беше повярвал на видеото в стаята на Леджър. Животът беше прекрасен.

— Сигурна съм, че не са очаквали никакво движение по това шосе. Особено по това време на нощта.

— Малък екип — отбеляза Джак, като свали предпазния колан и отвори вратата. — Виждам само двама души.

Той излезе от колата и тръгна към микробуса. Елизабет отвори вратата си и също излезе от колата.

— Колко още ще продължите? — попита Джак, когато се приближи до микробуса.

Операторът не се обърна. Остана приведен над камерата си, съсредоточен върху заснемането на кървавата сцена.

— Ще мине известно време. Имате ли нещо против да загасите фаровете си? Скапват ми сцената.

— Съжалявам — отвърна Джак. — Можем да почакаме няколко минути, но не повече. Бързаме.

— Майната ти, ние правим филм — грубо каза мъжът и посочи към закрепените с чували пясък прожектори и внимателно разположения микробус. — Отне ни цял час да нагласим сцената.

— Ако преместите съвсем малко единия прожектор — предложи Джак, — аз ще успея да мина.

Елизабет потръпна от необяснима тревога.

— Остави ги да снимат, Джак — напрегнато каза тя. — Можем да изчакаме още няколко минути.

Той спря и се вторачи в нея. На светлината на фаровете Елизабет забеляза въпросителния му поглед.

— Моля те — сковано каза тя. — Върни се в колата. Не искаме да пречим на изкуството им, нали?

Джак се поколеба, но за нейно огромно облекчение не зададе повече въпроси.

— Не, разбира се, че не искаме да пречим на изкуството — съгласи се той.

В този момент актьорът, проснат на волана, се размърда и вдигна глава. Лицето му беше скрито от гъстата боя.

— Хей, жена — извика той жизнерадостно. — Можем да я използваме в сцената. Какво ще кажете, а? Искаш ли да участваш във филма, госпожице?

Елизабет понечи да му обясни, че не се интересува от актьорска кариера, но видя, че операторът е оставил камерата си. Той се приближи към прожектора.

— Само докосни оборудването ми и ще наредя да те арестуват — извика той на Джак.

Джак го изгледа през рамо.

— Няма да пипам боклуците ти. Ще ти дам няколко минути да довършиш кадъра.

— Ще го довършим, разбира се — извика той и се хвърли към Джак. — Хайде, Бени.

Бени изскочи от микробуса и се втурна след приятеля си.

— Джак! — изпищя Елизабет. — Зад теб.

Джак вече се бе завъртял, за да застане срещу двамата мъже, устремили се към него.

Операторът стигна пръв и размаха юмрук. Джак отстъпи настрана. Окървавеният актьор го хвана за ръката и го дръпна.

Джак падна на земята. Прекалено лесно. И повлече актьора със себе си. Актьорът падна тежко на земята, а Джак се стовари върху него.

— Дръж го — изкрещя операторът и затанцува раздражено около двойката на земята. — Дръж го, по дяволите!

Елизабет се затича към тях.

— Стой назад — извика Джак.

Тя продължи напред. За пръв път видя добре лицето на оператора, когато мина покрай него. Забеляза, че козирката на шапката му и дълбоките сенки бяха прикривали скиорската му маска.

Операторът размаха крак и се приготви да ритне Джак, който се изтърколи от актьора. Мъжът пое ритника в ребрата си.

— Мамка му! — изпищя актьорът. — Мамка му!

Елизабет видя, че Джак е скочил на крака и се насочва към оператора. Тя се протегна към близкия статив на прожектора и хвана металната стойка.

— Осветлението ми — извика актьорът. Гласът му прозвуча поуплашено, отколкото когато пое ритника, предназначен за Джак. — Не ми пипай осветлението.

Елизабет дръпна металната стойка. Прожекторът се залюля и се разби на хиляди късчета на земята. Дългата метална пръчка остана в ръката ѝ. Тя я размаха яростно.

Актьорът изпищя.

— Осветлението ми!

Елизабет не му обърка внимание. Видя как Джак избягва силен удар, който едва докосна рамото му. Той протегна крак, сграбчи китката на оператора и дръпна.

Операторът се стовари по корем. Джак се хвърли към него.

Актьорът проклинаше Елизабет. Тя се обърна и го видя да се устремява към нея. Размаха металната пръчка и го удари по ръката.

— Остави ми статива, кучко!

Той се опита да го изтръгне от ръката ѝ. Тя отстъпи назад и го размаха като пика.

— Не я докосвай! — извика Джак на актьора.

Той се извърна от оператора и се хвърли към другия мъж.

Операторът скочи на крака. Очевидно вече нямаше желание да се бие и се втурна към шофьорското място на микробуса.

— Чакай ме, по дяволите!

Актьорът забрави за опитите да си върне статива, обърна се и се затича към микробуса.

Джак рязко протегна ръка и го хвана.

— Не, не, не...

Окървавеното лице на актьора се изкриви от гротескно отчаяние. Той дори не направи опит да се освободи от хватката.

Двигателят на микробуса изръмжа. Фаровете светнаха. Гумите изсвистяха по асфалта. Микробусът се понесе напред в нощта.

— Копеле! — изохка актьорът. — Гадно, миризливо копеле!

Настъпи пълна тишина. Елизабет стоеше и гледаше Джак.

— Добре ли си? — разтревожено попита той.

— Да. — Тя осъзна, че още държи металния статив, занесе го до пътя и го остави. — Да, добре съм. А ти?

— Всичко е наред — отговори Джак и погледна пленника си. — Искаш ли да ми кажеш за какво беше всичко това? Или просто да позвъня в полицията?

— Какво? — намръщи се актьорът. — Ченгета?

— Това е следващата точка от дневния ред — отговори Джак.

— Но той каза, че няма да има ченгета — раздражено каза актьорът. — Обясни ми, че ставало дума за някакво интелектуално престъпление. Каза, че никой никога не викал ченгетата при подобни случаи, дори ако нещо се обърка.

— И какво точно се обърка? — попита Джак.

Актьорът го изглежда мрачно.

— Не знам. Оли ми предложи петстотин кинта, за да му помогна тази вечер. А виж какво стана. Осветлението е съсипано. Това ще ми

струва много повече от петстотин долара.

Елизабет бавно се приближи към тях.

— Как е фамилното име на Оли? — попита тя.

— Не знам. Викат му само Оли.

— С какво се занимава?

— Каскадьор е. Изритали го от големите студиа, защото поркал в работно време.

Елизабет застана до Джак и попита:

— А ти как се казваш?

— Бени. Бени Купър — отговори той и я погледна внимателно. — Това трябваше да бъде предупреждение, нали разбираш? Нищо повече. Просто трябваше да го понабием и да му наредим да си събере багажа и да се разкара от града.

— Това ли е всичко? — попита Джак. — Това ли е цялото съобщение? Да напусна града?

— Да — кимна мъжът и въздъхна тежко. — Но всичко се обърка. Оли каза, че никой нямало да извика ченгетата, ако нещо се обърка.

Джак се усмихна студено.

— Е, днес е щастливият ти ден, Бени. Оли е бил прав.

След петнайсет минути Джак паркира колата в гаража и загаси двигателя. Елизабет продължи да седи в колата и да се взира през предното стъкло.

— Още едно предупреждение — каза тя. — Мислиш ли, че и то идва от Вики Белами и Доусън Холанд?

— Може би.

Джак също не отвори вратата си. Седеше неподвижно до Елизабет и наблюдаваше предната врата на къщата.

— Вероятно трябваше да повикаме ченгетата, Джак.

— Ако го направим, всичко ще се обърка — отвърна той с равен глас. — Всички замесени ще изчезнат. И ще се наложи да се сбогуваме с Тайлър Пейдж и кристала.

— Вярно е.

— Полицаяте не могат да направят нищо за случилото се тази вечер — продължи той. — Освен да ни накарат да напишем оплакване.

— А докато го напишем и пратят полицай, който да разследва случая, вече няма да са останали никакви улики.

— Точно така.

Поседяха мълчаливо още няколко минути.

— Странно как двама души, интелигентни като нас, могат да седят тук посред нощ и да одобряват решението си да не отидат в полицията, след като са били нападнати — най-последно каза Елизабет.

Джак отвори вратата на колата.

— Неслучайно сме станали способни ръководители.

[1] Произведения на Реймънд Чандлър. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 20

Елизабет вдигна яката на белия си халат, отвори стъклената врата и излезе навън в нощта. Хладният въздух я накара да потръпне. Думи като „чист“, „свеж“ и „укрепващ“ придобиваха ново значение на тази височина.

Тя погледна горещата вана. Лунната светлина ѝ позволи да види Джак, който седеше на една от пейките, облегал ръце на ваната. Водата се плискаше по гърдите му. Главата му бе отметната назад, очите — затворени.

— Сигурен ли си, че си добре? — попита тя.

— Да. — Той отвори очи и я погледна. — Благодарение на теб. Номерът с осветлението беше чудесен. Определено прикова вниманието на Бени. Имахме късмет.

— Какво имаш предвид?

— Очевидно Оли и Бени са дребни мошеници, свързани с филмовия бизнес, а не професионални бандити — каза Джак и разтърка ребрата си.

— Сигурен ли си, че не искаш да отидем до болницата?

Той изсумтя отвратено.

— Сигурен съм.

— Добре, че си учил бойни изкуства.

— Баща ми ме записа да тренирам, когато бях на осем години. Лари каза, че и той започнал на тази възраст. Не бих се учудил, ако и Хейдън е бил изпратен при инструктор по бойни изкуства на осем години. Баща ми беше методичен човек. Продължих да тренирам години наред. Заради физическите упражнения. До тази вечер никога не бях използвал уменията си.

— Чудя се дали и Хейдън получава предупреждения — каза Елизабет.

— Това — бавно отвърна Джак — е чудесен въпрос. Разбира се, има и друга възможност.

— Каква?

— Той самият може да е изпратил двамата кретени тази вечер. Може да си има план как да намали конкуренцията.

— Ставаш параноик.

— Съмнявам се.

— Чуй ме, Джак. Ако не вярваш на онзи кадър, където влизам в хотелската стая при Тайлър Пейдж, не можеш да приемеш сериозно, че и Хейдън е влязъл там.

Джак затвори очи и отново облегна глава на ръба на ваната.

— Фактът, че ти не си замесена, не означава, че и той не е.

— Чувствата ти пречат да разсъждаваш логично. Ако Хейдън е свързан с Тайлър Пейдж, какво ще прави в курорта? Щеше да вземе кристала и да хване следващия полет до Амстердам, Берлин или Близкия изток.

— Отмъщението не е забавно, ако пострадалият не знае, че ти си отговорен за него.

— Хейдън няма нищо общо с кражбата — каза Елизабет, като седна на ваната и натопи крака в топлата вода. — Той е тук поради същата причина като нас. За търга.

— Не можеш да си сигурна в това — възрази Джак.

— Мога. В деня, когато пристигна, и онзи ден в „Огледалото“, докато ти сключваше сделката си в мъжката тоалетна, той ми предложи да използвам „Аврора“, за да подкрепя него вместо теб по време на наддаването.

Джак присви очи.

— Гадното копеле! Защо не ми каза за това?

Тя сви рамене.

— Не исках да наливам масло в огъня.

— Гадно копеле! — повтори Джак. — Трябваше да ми кажеш.

— Мислех, че и сама мога да взема решение.

— По дяволите, Елизабет...

— Важното е — твърдо го прекъсна тя, — че Хейдън нямаше да дойде при мен, ако не беше тук за търга. Казвам ти, Хейдън не е откраднал кристала. Тук е, за да наддава за него.

Джак изглеждаше готов да спори, но накрая попита:

— Миналия вторник, когато Хейдън те заведе на вечеря и ти каза, че е чул слухове за „Мек фокус“, обясни ли ти откъде е научил новината?

— Честно казано, бях толкова зашеметена, че не съм сигурна дали изобщо чух някакви подробности — отвърна Елизабет и се помъчи да си припомни вечерята с Хейдън. — Но съм почти сигурна, че спомена за някакво анонимно обаждане по телефона.

— Не е съвсем оригинално. Изненадан съм, че не е измислил нещо по-интересно, като загадъчно послание по електронната поща или факса.

Елизабет сви рамене.

— Всъщност, като се замислиш по въпроса, обаждането от обществен телефон е най-простият и сигурен начин да предадеш съобщение. А и е достатъчно лесно да преправиш гласа си.

— Така е.

Тя се вгледа в него.

— Тази вечер предложи да седнем и да се опитаме да сглобим мозайката. Мисля, че това е добра идея.

— Аз също. Но не тази вечер. Имам нужда от малко сън, преди да се заема с това.

— Аз също.

Той се отпусна във водата.

— Да не възнамеряваш да седиш цяла нощ натопила крака във водата, вместо да влезеш във ваната?

— Ще ми отговориш ли на един въпрос?

— Стига да не е нужно логично мислене, за да отговоря. В момента не съм в особено добра форма.

— Въпросът е съвсем прост — каза тя, събра цялата си смелост и добави: — Преди да се сблъскаме с бандитите на пътя, каза, че не вярваш на видеофилма, където се присъединявам към Хейдън и Тайлър Пейдж в хотелската стая. Каза, че не му вярваш, защото безброй хора са могли да изработят фалшификата.

— Е, и?

— Но не отхвърли идеята, че Хейдън и Тайлър Пейдж може да са заговорничили в онази хотелска стая.

— Е, и? — повтори Джак.

— Чудех се защо с такава лекота отхвърли уликите срещу мен.

— Единственият мотив, който би могла да имаш за кражбата на „Мек фокус“, е отмъщение.

— Е, и?

— Сложното, грижливо планирано отмъщение с участието на сътрудници и нагли лъжи не е в твоя стил.

— Аха — замисли се тя за момент. — А какъв е моят стил?

Джак отвори очи и ѝ се ухили широко, разкривайки хубавите си зъби.

— Да подходиш директно към въпроса е твоят стил. Да плиснеш ледена вода в лицето ми в луксозен ресторант е твоят стил. Да ме наречеш „мръсно копеле“ пред стотина души е твоят стил.

Елизабет изстена:

— Никога няма да престанеш да ми го напомняш, нали?

— Не и доколкото зависи от мен.

— Мислиш ли, че моят стил на отмъщение е отегчителен и предвидим?

— Нищо у теб не е отегчително.

— Но е предвидимо? — настоя тя.

— Само по най-привлекателен начин — увери я той.

— Е, предполагам, че трябва да се задоволя и с това.

Елизабет го загледа внимателно. В тъмнината бе невъзможно да се види под повърхността на бълбукащата вода.

— Този път носиш ли бански? — попита тя.

— Странно, че ми задаваш този въпрос.

— Не носиш, нали?

— Аз също съм предвидим в определени ситуации.

— Но никога отегчителен — меко каза тя.

Елизабет развърза колана на халата си и остави дрехата да се свлече от раменете ѝ. Студеният въздух я накара да потръпне и тя побърза да влезе във ваната.

Джак се усмихна, когато Елизабет се настани до него на пейката.

— Виждам, че и ти вече не носиш бански във ваната.

— Не исках да съм прекалено предвидима.

Бавно погали вътрешната страна на бедрото му. Джак хвана ръката ѝ и я поднесе към устните си. Загледа я и целуна мокрите ѝ пръсти. Елизабет видя желанието в очите му и внезапно усети, че се сгорещява повече от водата във ваната.

Джак нежно захапа палеца ѝ. Тя въздъхна леко и се притисна към него. Той върна ръката ѝ под бълбукащата вода и обви пръстите ѝ около члена си.

Беше силно възбуден и невероятно твърд. Тя го стисна нежно. Джак потръпна.

— Най-предвидимото нещо е реакцията ми към теб — прошепна той. — Предвидима като изгрева.

Елизабет разтвори устни и той я зацелува страстно. След малко тя реши да използва собствената му тактика срещу него и заби зъби в долната му устна. Джак изстена, промърмори нещо неясно и я придърпа върху себе си. Целуна я бавно и силно.

Елизабет се изви към него и нежно заби нокти в раменете му. Усети под себе си огнената му реакция на докосването ѝ.

Ръката му се плъзна надолу и спря между краката ѝ. Той я разтвори нежно с палеца и показалеца си. Стори ѝ се, че я удря ток. Не можеше да устои на удоволствието. Не можеше да го спре. Внезапно осъзна, че светкавичният оргазъм я бе изненадал.

— Джак...

— Не се бори — каза той, като я целуна и вкара пръстите си по дълбоко. — Ще го усетиш още много пъти.

Резкият звън на аларма преряза безкрайните коридори и лабиринти, които завършваха с безлични стени.

Алармата беше излишна. Дразнец звук, който само влошаваше нещата.

Не бе нужно острият звук да я предупреждава за опасността. Тя бе наясно, че и двамата са в опасност. Трябваше да се съсредоточи. Трябваше да мисли ясно и логично. А как можеше да го направи с това кошмарно звънене в ушите си?

Елизабет се събуди рязко и примигна към сивото облачно небе зад прозореца. Протегна се към телефона и вдигна слушалката.

— Ало?

— Леле, леле, колко сме раздразнителни тази сутрин! — жизнерадостно каза Луиз.

— Забрави за шегичките, Луиз. Не съм в настроение.

Джак плъзна крак между нейните и я прегърна. „Стегни се, това беше само сън“ — каза си тя.

— Имаш ли нещо ново за мен?

— Не съм съвсем сигурна — призна Луиз. — Вероятно е нищо. Но говорих с няколко човека. Те познават хора, които отразяват филмовия фестивал от години. В наши дни навсякъде се провеждат фестивали. Преди бяха само на места като Кан и Санта Фе, но сега всеки град, в който има театър, става домакин на фестивал.

— Давай по същество, Луиз.

— Разбира се. Доусън Холанд се навърта във филмовите среди от години. Обича да спи с начинаещи актриси. И все още го прави, въпреки че е женен.

— Какво? — извика Елизабет и се облегна на възглавницата. — Спи с други жени, въпреки че е женен за Вики Белами?

— Да. Но няма специална. Всеки път е с различна жена. Какво мога да кажа? Човекът обича да чука. Но не се отнася сериозно към никоя от дамите, с които се забавлява за по една вечер. Верен е на жена си по някакъв си негов начин.

— Верен на Вики?

— Поне през последните осемнайсет месеца — потвърди Луиз.

— Женени са само от година и половина?

— Аха.

Елизабет се зачуди дали Вики знаеше за изневерите му и дали въобще ѝ пукаше за тях.

— Нещо друго за Холанд?

— Аха — отвърна Луиз. — Бил е женен два пъти, преди да се запознае с Вики Белами.

— Знам това. Не е толкова необичайно, особено в тези среди.

— Да, но знаеш ли, че на два пъти е овдовявал?

Елизабет видя, че Джак я гледаше напрегнато. Беше доловил смисъла на разговора.

— Естествена смърт? — предпазливо попита Елизабет.

— Не. Катастрофи. Първата съпруга била убита преди около двайсет години. Втората паднала от една скала преди осем години. Ето и най-интересната част. Холанд наследил много пари и от двете. Първата съпруга му оставила няколко хиляди акции във високотехнологични компании, които скочили нависоко тъкмо преди тя да умре.

— А втората?

— Колкото и да е странно — сухо каза Луиз, — той ѝ направил огромна застраховка „Живот“ малко преди смъртта ѝ.

Елизабет стисна телефонната слушалка.

— Имало ли е следствие?

— Разбира се. Според моя източник, застрахователната компания изпратила детектив, но той не успял да докаже нищо. Накрая компанията изплатила застраховката.

Елизабет изстина.

— А Вики богата ли е?

— Не. Проверих. Никакви семейни пари. Изглежда е живяла благодарение на хитростта си, както казваха някога. Не можах да изровя много за нея, но по нищо не личи да има свои собствени пари.

Луиз прелисти бележника си и продължи:

— Но ще е интересно да се види дали Доусън Холанд е застраховал и нея.

— Зловеща мисъл — отбеляза Елизабет.

— Доусън Холанд изглежда професионален гадняр.

— А може да е и нещо по-лошо, ако си права за двете му починали съпруги.

— Както ти казах, и в двата случая не е имало доказателства. Но според източника ми става дума за нещо повече от съвпадение. — Луиз замълча за момент и добави: — Мисля, че това е всичко засега. Искаш ли да продължа да се ровя?

— Да — отговори Елизабет и разсеяно погали рамото на Джак. — Обади ми се веднага, ако откриеш нещо.

— Ще го направя — отговори секретарката ѝ. — Как вървят нещата с мръсното копеле?

Елизабет се изчерви. Вторачи се навън през прозореца като отбягваше погледа на Джак.

— Чудесно.

— Той е там, нали? В леглото до теб.

— Трябва да тръгвам, Луиз.

— Знам, че не бива да разпитвам, но не мога да се въздържа — засмя се Луиз. — Много ли е интересно да го правиш с мръсно копеле?

Елизабет бързо затвори телефона.

Джак я изгледа любопитно.

— Е?

— Мислиш ли, че Лари може да използва компютърните си способности, за да открие дали Доусън Холанд е направил застраховка на Вики Белами?

— Вероятно да — отговори Джак и се облегна на лакът. — Какво има?

— Имам много лошо предчувствие.

След два часа и половина Джак затвори телефона и я погледна.

Елизабет взе кафето си.

— Какво каза Лари?

— Каза, че предчувствието ти не те е излъгало — отговори Джак, като застана до плота и си наля кафе. — Доусън Холанд е застраховал Вики за огромна сума преди четири месеца.

По гърба ѝ полазиха тръпки.

— Потвърди ли, че смъртните случаи на първите две госпожи Холанд са били подозрителни?

— В досиетата няма нищо, което да сочи, че първата смърт не е била вследствие на инцидент. — Джак отпи глътка кафе. — А застрахователната компания е изплатила полицата при втория смъртен случай. Официално няма доказателства за убийство, но...

— Слушам.

— В месеците преди всяка смърт — меко продължи Джак, — Холанд е имал сериозни финансови загуби. Първия път успял да се съвземе благодарение на акциите, които наследил от жена си. Застрахователната полица върху госпожа Холанд номер две го изкарала от блатото втория път.

Елизабет прикова очи в неговите.

— Последния път, когато Лари се обади, каза, че Холанд имал сериозни финансови проблеми през последните няколко месеца, нали? Някакъв фонд фалирал.

— Да — отговори Джак и повдигна вежди. — Какво мислиш?

Елизабет замълча за момент, за да обмисли идеята си.

— Мисля, че трябва да предупредим Вики.

ГЛАВА 21

Вики наблюдаваше Доусън в огледалото, докато той излизаше от банята. Забеляза, че ефектът от последната пластична операция на лицето му намаляваше. Кожата около челюстите му се отпускаше. Все още бе слаб, но дългите часове тренировки с личния му инструктор не можеха да му върнат твърдото, стегнато тяло на млад мъж. Възрастта надделяваше безмилостно.

Тя се зачуди какво ли виждаха в него другите жени. Все пак не оставаше с никоя от тях достатъчно дълго, за да я ощастливи с парите си. Наистина ли му вярваха? Възможно ли бе да са толкова глупави да се хванат на въдицата, че Доусън би могъл да им осигури роли във филми?

Не ги обвиняваше. Самата тя му бе вярвала известно време, но вече знаеше истината. Когато се запознаха, Доусън имаше достатъчно пари, за да стане играч, но никога не се бе интересувал от холивудските игри. Навърташе се покрай филмовия бизнес, тъй като това му осигуряваше достъп до начинаещи звездички и красиви момичета, които го караха да се чувства млад. Но Вики знаеше, че той никога не би рискувал да вложи сериозни суми във филм.

А и напоследък явно не притежаваше много пари. Тя не знаеше подробностите. Доусън не споделяше нищо за бизнеса си, но Вики не беше глупава. Знаеше, че съпругът ѝ има неприятности. Но беше почти сигурна, че ще ги превъзмогне. Междувременно обаче той се справяше само благодарение на чара и репутацията си.

Вики знаеше, че дори след като Доусън се оправи с финансите си, за нея нямаше да има нищо повече, освен незначителни роли в дребни филми като „Мошеническа компания“. Вероятно винаги е знаела истината. Обикновено се гордееше, че е реалист, но не и когато се отнасяше за желанието ѝ да стане актриса.

Какво пък, по дяволите, всеки си имаше някаква слабост.

Слабостта на Доусън бяха красивите, безмозъчни жени. Вики се забавляваше с усилията му да крие безразборните си връзки от нея.

Дори ги намираше за трогателни. Несъмнено Доусън се страхуваше, че тя ще го напусне, ако научи за другите.

Не можеше да го увери, че не е нужно да се страхува. Ако го направеше, щеше да ѝ се наложи да се прости с властта си върху него. А тя бе единствената истинска ценност в една връзка. Бе научила този урок много отдавна.

— Голямата вечер е утре, скъпа — каза Доусън, докато оправяше пред огледалото яката на черната си копринена риза. — Развълнувана ли си?

— Малко.

Той ѝ се усмихна.

— Отпусни се. Знам, че ще спечелиш.

— Наистина ли мислиш така?

— Без съмнение — усмихна се той и се отдръпна от огледалото. — Страхувам се, че „Мошеническа компания“ няма да спечели наградата за най-добър филм, но членовете на журито не могат да не отбележат твоето изпълнение. Ти беше прекрасна.

— Благодарение на теб.

Вики се надигна от стола и отиде до гардероба. Това я спаси от необходимостта да гледа мекото му, усмихнато лице.

Мразеше го, когато се усмихваше по този начин. Бащинската усмивка. Баща ѝ се хилеше по същия начин рано сутрин, след като бе прекарал нощта в леглото ѝ. Усмивка, основана на лъжи и тайни. Усмивка, от която изтръпваше. Знаеше, че никога няма да успее да се освободи от тези чувства.

Свали от закачалките сребристосиня блуза и светлосив панталон, като се съсредоточи напрегнато върху избора си, за да прогони образа на баща си, настанил се върху мекото лице на Доусън. Нужни ѝ бяха доста усилия, но накрая успя.

— Каква са плановете ти за деня? — попита съпругът ѝ.

— Мисля да отида до залата за фитнес. Имам нужда от масаж и да поплувам малко — отговори тя, като се обърна и му се усмихна нежно. — Доусън, утре вечер...

— Няма съмнение, че ще спечелиш, скъпа.

Тя го изгледа развеселено.

— Да не си подкупил журито?

— Нямахте нужда — галантно отвърна той. — Трябва да са малоумни, за да не видят колко си добра. Роклята в бяло и сребърно ли ще облечеш?

— Да.

— Идеално. В нея изглеждаш прекрасна.

Вики се поколеба.

— Доусън, нареди ли на Оли да забрави за историята с преследването? Не искам точно утре вечер да ме залее с боя.

— Разбира се, че му казах, скъпа — усмихна се той. — Рекламата е чудесно нещо, но не бих му позволил да провали голямата ти вечер.

— Благодаря.

Тя се успокои, доближи се до него и го целува изкусително по устата.

Беше много добра актриса. Жалко, че никой друг не знаеше колко е добра.

Например беше достатъчно добра, за да прикрие факта, че понякога виждаше образа на баща си върху лицето на Доусън, докато правеха секс. Това бе причината да прави всичко възможно тя да бъде съблазнителката, а не съблазнената. Докато контролираше играта, властта бе в нейните ръце.

А властта беше всичко. Единственото нещо, което гарантираше оцеляването.

Джак огледа спретнато подреденото бюро на Доусън Холанд. Елегантна писалка, украсена с тънки златни ленти, бе поставена до старомоден, подвързан с кожа бележник. Лаптоп и телефон допълваха семплото работно място.

Беше решил да не сподели с Елизабет плана си да претърси дома на Холанд. Имаше чувството, че тя ще се притесни ужасно. Не се надяваше да открие решаващата улика, особено след като установи, че не може да научи нищо от компютъра, но пък нямаше други възможности. Не желаше да бездейства, докато Тайлър Пейдж вземе решение кога да проведе търга.

Джак се загледа безпомощно в лаптопа. Вече се бе опитал да копира поне част от съдържанието му, но бързо откри, че машината е

защитена с парола. За съжаление не водеше със себе си Лари, който можеше да се справи с подобна пречка.

Джак ровеше в едно от чекмеджетата, когато чу, че се приближава кола.

Преди петнайсет минути бе видял от близката гора как Вики и Доусън излизат от къщата и се качват в колите си. Вероятно някой от двамата бе забравил нещо и се връщаше да го вземе.

Колата спря.

Джак бе сигурен, че може да се справи с ченгетата, но се ужасяваше от перспективата да обяснява на Елизабет защо са го арестували за влизане с взлом.

Той отиде до прозорците на южната стена на спалнята и погледна през пролуката в щорите. Пред къщата стоеше вехт пикап.

Жена на средна възраст излезе от него и забърза към страничната врата с ключове в ръка. Джак реши, че това е икономката на Холанд, и въздъхна с облекчение.

После я чу да влиза в притихналата къща. След миг жената вече беше на стълбите.

По дяволите!

Джак огледа стаята светкавично. Нито едно от очевидните места за криене не му хареса. Гардеробът и банята бяха прекалено рисковани. А под леглото нямаше достатъчно място.

Трябваше да излезе на терасата. Не можеше да скочи долу, но бе забелязал голям шкаф под стрехата. Ако имаше късмет, икономката нямаше да се качи горе, за да извади нещо от шкафа.

Джак отвори стъклената врата, излезе на терасата и затвори вратата.

Отиде до шкафа. Вратата не беше заключена. Той я отвори внимателно и надникна вътре. На пода лежеше навит маркуч. До него имаше сгънат шезлонг и лейка. Имаше достатъчно място и за Джак.

Той се вмъкна в шкафа и затвори вратата. После се заслуша напрегнато.

Икономката не остана дълго. След малко се чу шумът на пикапа, който се отдалечи от къщата.

Джак отвори вратата на шкафа и понечи да излезе. Кракът му се удари в някакъв предмет.

Той погледна надолу и видя три кутии с боя, подредени до маркуча.

Червена боя.

Елизабет застана до луксозния шезлонг.

— Имате ли нещо против да се присъединя към вас? — попита тя.

Вики Холанд, отпусната от масажа, облечена в дебела бяла хавлия и с тюрбан на главата, отвори очи. Ако бе изненадана да види Елизабет, то поне с нищо не го показа.

— Заповядайте.

— Благодаря.

Елизабет остави плодовия сок, който бе донесла от бара, и се настани на шезлонга.

После бързо се огледа наоколо, за да се увери, че никой не може да чуе разговора им. За щастие повечето вани за воден масаж, пълни с гореща минерална вода, бяха празни. В елегантния салон имаше само няколко човека. Повечето бяха с хавлии като нея и Вики. Няколко души седяха на стъпалата до ваните. Служители в бели униформи тичаха между различните стаи и предлагаха няколко вида масаж, кални бани и други процедури.

— Онази нощ пред „Огледалото“ останах с впечатлението, че се опитвате да ме предупредите — започна Елизабет. — Права ли бях?

Вики затвори очи.

— Приемете го както искате.

— Чудесно. Ще последвам интуицията си. Опитвахте се да ме предупредите. А това означава, че знаете коя съм.

— Вие сте управителката на фонд „Аврора“.

— А вие сте омъжена за Доусън Холанд — тихо каза Елизабет.

— Какво общо има съпругът ми с това?

— Мисля, че той е тук поради същата причина, поради която и ние с Джак. Може би и вие сте тук заради същото. Всички пристигнахме в Мирър Спрингс, за да присъстваме на търг.

— Нямам представа за какво говорите. Тук съм заради филмовия фестивал.

— Знаете ли — каза Елизабет, — някои мъже не са особено подходящи за брак. Чух, че и Доусън Холанд е един от тях.

Най-после Вики отвори очи и ги прикова в Елизабет.

— Знам, че е имал две съпруги, преди да се ожени за мен, ако това имате предвид. Знам, че има извънбрачни връзки. Но тези неща не са проблем за мен. И определено не са ваша работа.

— Знаете ли, че и двете му съпруги са починали при катастрофи, а и в двата случая Доусън е наследил много пари? Знаете ли, че застрахователната компания е имала сериозни подозрения при втория смъртен случай? Знаете ли, че преди няколко месеца Доусън е застраховал и вас за огромна сума?

Красивото лице на Вики приличаше на загадъчна маска.

— Защо ми казвате всичко това?

— Както вече ви казах, вие ме предупредихте. Мислех, че трябва да ви върна услугата. Признавам, че моето предупреждение не е деликатно като вашето, но пък аз не разполагам със сценарий, а импровизирам.

Вики се вгледа в нея, после се усмихва студено.

— Вие спите с Джек Феърфакс.

— Това има ли някакво значение? — попита Елизабет.

— Не и за мен — отговори Вики и отново затвори очи. — Но ме кара да се съмнявам в преценката ви, както и в мотива ви да ме предупредите за Доусън. Знам какво ви е причинил Феърфакс. Доусън ми разказа как ви е подмамил да му осигурите нужното финансиране, за да спаси онази малка компания в Сиатъл.

— Доусън знае за случилото се в Сиатъл?

Вики се усмихна, но не отвори очи.

— Очевидно всички в определени кръгове знаят.

Елизабет видя как един от посетителите на салона слиза по стълбите на широк, плитък басейн, пълен с гореща, кристалночиста минерална вода. Слаба миризма на обогатена с минерали вода изпълваше просторното помещение украсено с колони.

— Затова ли ме предупредихте онази нощ? — най-после попита Елизабет. — Съжалявате ме, защото мислите, че съм си позволила да се влюбя в човек, който нагло се възползва от мен?

— Наивността може да е очарователно нещо, Елизабет. Но цената ѝ е ужасно висока.

ГЛАВА 22

Нужни му бяха три опита, за да успее да вкара картата в процепа на ключалката. Най-после влезе в тъмната хотелска стая. Отиде направо до минибара. Когато извади миниатюрната бутилчица скоч, отвратено забеляза, че ръцете му още треперят.

— Мамка му!

Все още усещаше неприятните тръпки. Вътрешностите му бяха леденостудени. Главата му бе замаяна.

Беше близо. Толкова дяволски близо, че вероятно щеше да сънува кошмари дълго време. Още чуваше в главата си свистенето на въздуха, предизвикано от колата, която префуча само на сантиметри от него. Ако не беше погледнал през рамо точно в този миг...

Ако не беше реагирал инстинктивно... ако не беше разчитал на рефлексите си, усъвършенствани от бойните изкуства...

Не искаше да мисли за онова, което едва не се случи, но не можеше да прогони образите от главата си. Стъклата на прозорците на колата под наем бяха затъмнени и не успя да види лицето на шофьора. Но това нямаше значение. Знаеше кой в Мирър Спрингс кара стоманеносива кола под наем.

Той допи скоча и отиде до прозореца. Загледа се в гористия каньон и зачака алкохолът да стопи ледената буца в стомаха му.

Майка му беше права. Брат му го мразеше. Но до тази вечер Хейдън не бе осъзнавал, че Джак го мрази толкова, та да иска да го убие.

— Не мога да повярвам — извика Елизабет и се заразхожда нервно из спалнята. — Сигурно си откачил! Отишъл си в дома им? Претърсил си спалнята им?

— Какво мога да кажа? — отвърна Джак, като отвори гардероба и извади чиста риза. — Идеята ми се стори добра.

Тя се втренчи в него, занемяла от шок и възмущение. При други обстоятелства би наблюдавала с удоволствие как Джак се преоблича. Никога не бе виждала друг мъж, който да изглежда толкова добре без риза. Но новината, че се е вмъкнал да претърсва чужда къща, докато тя седеше на шезлонга до Вики, я накара да забрави всичко друго.

— Можеха да те арестуват — извика тя.

— Съмнявам се — спокойно отговори Джак, като навлече ризата и започна да я закопчава. — Холанд също не би искал да намесва полицията в тази история.

— Не можеш да си сигурен в това. — Елизабет осъзна, че е започнала да размахва ръце, а това бе лош знак. — Джак, изложил си се на ужасен риск.

— Спокойно. Всичко мина добре.

— Така ли? Ако всичко е било толкова спокойно, защо не ми съобщи плановете си предварително?

Той я погледна и нави ръкавите на ризата си.

— Защото знаех, че ще побеснееш.

— Имам право да беснея. Мили боже, само като си помисля какво можеше да стане! И за нищо. Абсолютно за нищо.

— Не съм — обидено отвърна той. — Казах ти, че намерих червена боя.

— Голяма работа — презрително каза Елизабет. — Ние вече подозирахме, че нападателят е само за реклама и не е свързан с кражбата.

— Може би да, може би не.

Тя скръсти ръце.

— Това пък какво означава?

— Не съм сигурен — призна той. — Но си помислих, че ако Доусън Холанд иска да се отърве от съпруга номер три, може да се справи с проблема, като я представи за жертва на маниак-преследвач.

Елизабет преглътна.

— Прав си. Това ще е промяна на схемата с катастрофите.

— Така е — съгласи се Джак и тръгна към нея. — Какво ти каза Вики, когато ѝ обясни за лошия късмет на Доусън с жените?

— Прие го спокойно. Останах с впечатлението, че според нея не съм особено умна, когато става дума за мъже.

Джак застана зад нея и обгърна раменете ѝ.

— Каза го, защото си с мен, нали?

Елизабет нервно се прокашля.

— Да, нещо такава.

— А ти, Елизабет? — попита той с равен глас. — Все още ли мислиш, че преди шест месеца те направих на глупачка и те използвах?

Тя се загледа напред и потръпна от тежестта и горещината на ръцете му.

— Моментът не е подходящ за подобен разговор.

— Обичаше ли Гарт Галоуей?

— Гарт?

Стресната от неочаквания въпрос, тя отстъпи назад и се обърна към него.

— Какво общо има това с цялата история, по дяволите?

— Зет ти спомена, че си обичала Галоуей, но след продажбата на компанията си установила, че те е помолил да се омъжиш за него само заради майка си. Мерик сподели с мен, че Камил Галоуей искала „Аврора“ за семеен фонд.

Елизабет изстена.

— Мерик говори твърде много.

— Вярно ли е?

— Има ли значение?

— Да — отговори Джак. — Има.

Тя го изгледа подозрително.

— Защо?

— Защото това ме кара да се чудя до каква степен си била наранена от случилото се преди две години и доколко обвиняваш мен за това — отговори той с напрегнат поглед. — Кара ме да се чудя дали според теб Вики е права, че си глупава задето спиш с мен. Кара ме да се чудя дали...

Мобифонът му иззвъня и прекъсна думите му. Джак се протегна към оставения на масата телефон.

— Фейрфакс — рязко каза той, без да отмести очи от лицето на Елизабет.

Изражението му стана каменно, докато слушаше човека, който говореше от другата страна на линията. Джак въобще не отговори.

След няколко секунди приключи разговора и остана неподвижен, загледан в Елизабет.

Обзе я тревога.

— Какво има?

— Обади се Хейдън — отговори Джак и въздъхна тежко. — Мисли, че съм се опитал да го убия днес следобед. От чутото разбрах, че някой се опитал да го прегази с кола. Станало горе-долу по времето, когато се прибирах от къщата на Холанд.

— Само си губим времето — каза Джак, като последва Елизабет въвн от асансьора.

— Престани да хленчиш — прекъсна го тя и го поведе по коридора към стаята на Хейдън. — Вече сподели мнението си. Убедена съм, че нямаме какво да губим.

Тя спря пред вратата на Хейдън и почука. Джак стоеше до нея с мрачно лице.

Хейдън отвори вратата. Изглеждаше изпълнен с негодувание и ярост. Но Елизабет остана с впечатлението, че настроението му си е било такова още преди да осъзнае кой стои в коридора.

Той изгледа брат си с отвращение, после се обърна към Елизабет:

— Какво правиш тук?

Тя долови мирис на алкохол. Елизабет осъзна, че Хейдън е пил, но още не беше пиян.

— Мисля, че е време тримата да си поговорим — отговори тя.

— Готов съм да разговарям с теб — заяви той, — особено при по-подходящи обстоятелства. Но нямам какво да кажа на Джак.

Елизабет сложи ръка на вратата.

— Мисля, че ще искаш да си сътрудничим, освен ако не ти харесва да те правят на идиот.

Хейдън отстъпи назад и се намръщи.

— Какво искаш да кажеш?

— Някой ни погажда номера — обясни Елизабет. — Ти не си единствената жертва.

Тя влезе в стаята. Джак я последва безмълвно и затвори вратата.

— Сядайте — нареди тя на двамата мъже. — Опитайте се да се държите като възрастни хора. Хейдън, искаме да чуем някои отговори

от теб.

Той се просна в креслото.

— Не виждам защо трябва да ви казвам нещо за това, което знам, или пък как съм го научил.

Джак не проговори, а стоически се загледа навън през прозореца.

Елизабет въздъхна. Беше по-трудно отколкото си беше представляла. Можеше само да благодари на бога, че в нейното семейство нямаше подобни отношения. Тя си напомни да прехвърли една солидна сума от фонд „Аврора“ в сметката на Мерик веднага щом се върне в Сиатъл.

Струваше си всеки цент, за да знае, че каквото и да се случи, има семейство, на което може да разчита.

— Някой отправя предупреждения — каза тя на Хейдън. — Получил си твоето по-рано днес. Ние пък бяхме предупредени снощи.

— За какво говориш? — промърмори той.

— Двама бандити ни устроиха засада на пътя и се опитаха да пребият брат ти.

— Полубрат — механично я поправи Хейдън. — И не вярвам на нито една дума. Джак изглежда съвсем здрав и...

— Това е истината — рязко го прекъсна Елизабет. — Може да не вярваш на Джак, но знам, че имаш доверие на мен.

— Така ли? Защо пък да ти вярвам?

Тя само го погледна в очите. Той се изчерви. Елизабет забеляза количка за сервиране в ъгъла, върху която имаше голяма кана кафе и няколко сандвича. Намери чиста чаша върху минибара и отиде да си налее кафе.

— Смятаме, че някой, който е в Мирър Спрингс за търга, е решил да сплаши конкуренцията — обади се Джак откъм прозореца.

— Някой като теб, нали? — отвърна Хейдън и стисна зъби. — Изненадан съм, че използва кола, Джак. Следващия път опитай с пистолет. При прегазването с кола обикновено остават улики.

— Ако наистина вярваш, че съм се опитал да те прегазя — каза той, — иди при ченгетата.

— С какво? — изръмжа Хейдън. — Не мога да докажа абсолютно нищо и го знаеш. Но видях колата. Сребристосива. Също като колата под наем, която караш.

— Тази седмица в града вероятно има поне сто-двеста такива коли.

— Престанете — извика Елизабет и нервно остави чашата си. — Няма да търпя тези тъпи обвинения. Джак няма нищо общо с това, което ти се е случило следобед, Хейдън.

— Така ли? — любопитно я погледна той. — С него ли беше цял следобед? Можеш ли да се закълнеш къде е бил около четири часа?

Джак се обърна и загледа развеселено Елизабет. Тя веднага отгатна мислите му. Беше шофирала към къщата в четири часа, а той не беше с нея. По същото време той се прибираше от дома на Холанд.

— Джак не беше с мен — тихо призна тя. — Но знам, че никога не би направил онова, в което го обвиняваш.

— Как можеш да си толкова сигурна, особено като се има предвид това, което ти причини? — попита Хейдън.

— Ти май напълно си откачил — отвърна тя и го погледна, изненадана от силната му омраза. — Порасни най-после. Джак може да е малко безмилостен, когато става дума за бизнес, но...

— Малко безмилостен! — кратко се изсмя Хейдън. — Това е шега. Знаеш го. Виж как постъпи с „Галоуей“. По дяволите, виж как се отнесе с теб преди шест месеца. Не мога да повярвам, че си му повярвала. Винаги съм те смятал за умна, Елизабет. Мислех, че си достатъчно интелигентна, за да се поучиш от грешките си.

— Аз пък мислех, че ти си прекалено умен, за да оставиш яростта и горчивината от миналото да те направят сляп за фактите — отвърна тя. — Не харесвам онова, което Джак направи с „Галоуей“, но вече знам защо е постъпил така. Опитвал се е да получи справедливост за брат ви, Лари. При същите обстоятелства вероятно и аз щях да постъпя така.

Джак я изгледа изненадано, но не каза нищо.

— Не съм сигурен какво говори това за теб — провлечено каза Хейдън. — Чух, че си била сгодена за Гарт Галоуей, а стресът от продажбата на компанията провалил връзката ви. Това нищо ли не означаваше за теб?

— Гарт не беше образец на вярност. Искаше да се ожени за мен, само за да помогне на майка си да сложи ръце върху „Аврора“.

Хейдън изсумтя.

— Обзалагам се, че Джак ти е казал това.

— Не — тихо отговори Елизабет. — Самият Гарт ми го каза. Съвсем откровено.

Настъпи неловко мълчание.

— Съжалявам — обади се Хейдън след малко. — Знам какво е някой да те лъже. Знам и как се чувстваш, когато те закачат на въдицата. Наистина мислех, че Джилиан... По дяволите, това вече няма значение.

— Прав си — кимна Елизабет. — Вече няма значение. Това, което има значение сега, е да престанеш да обвиняваш Джак за всички проблеми в живота си и да започнеш да се справяш с тях. Изправени сме пред сериозен проблем. Много по-сериозен, отколкото мислехме преди.

Хейдън я изгледа мрачно.

— Какво е по-сериозно от това почти да те прегазят?

Джак най-после се извърна от прозореца.

— Да успеят да те прегазят.

Хейдън примигна.

— Какво означава това? Заплашваш ли ме?

— Не — спокойно отговори брат му. — Не те заплашвам. Казвам ти, че е напълно възможно тази история да стане опасна. Ние с Елизабет смятаме, че Доусън Холанд е тук заради търга. Ако това е вярно, всички трябва да сме изключително внимателни. Някои хора са убедени например, че той вероятно е убил първите си две съпруги, за да прибере голямо наследство и солидна застраховка.

— Доусън Холанд? — недоверчиво го изгледа Хейдън. — Онзи тип от филмовия бизнес? Откъде, по дяволите, ви хрумна, че той е тук заради „Мек фокус“?

— Жена му ми подхвърли тази идея — отговори Елизабет.

Хейдън се намръщи.

— Жена му спомена ли кристала и търга?

— Не, но намекна, че е разумно да изчезна от града. А снощи, след като ни причакаха на пътя, един от бандитите призна, че е бил нает, за да ни предупреди.

— Глупости! — извика Хейдън и стана от креслото. — Пълни глупости!

— Освен предупрежденията — хладно каза Джак — има възможност разбиването на лабораторията на „Ескалибур“ също да е

свързано с кражбата.

— Не виждам как — отвърна Хейдън.

— „Утрешният авангард“ не пое отговорността за вандализма. А при предишните си нападения нямаха търпение да съобщят на целия свят, че те са извършителите. Затова се чудим дали няма друга причина за нападението. Като се има предвид, че то стана само няколко часа след изчезването на „Мек фокус“, смятаме, че е било извършено, за да отвлече вниманието ни от кражбата.

Хейдън презрително го изгледа.

— Говориш като параноик, който вижда конспирации навсякъде — каза той, но очевидно се замисли по въпроса.

— Има и друг проблем, който все още не е разрешен — тихо добави Елизабет. — Смъртта на един човек.

Това прикова вниманието на Хейдън.

— За какво, по дяволите, говориш?

— Лаборант на име Райън Кендъл бе убит в нощта, когато разбиха лабораторията — обясни Джак. — Ченгетата смятат, че е бил убит заради сделка с наркотици. Но се оказа, че е работил в „Ескалибур“ под фалшиво име.

— Вероятно защото се е занимавал с търговия на дрога — промърмори Хейдън. — Може да е имал неприятности със закона. Знаеш, че не е необичайно за хората да фалшифицират автобиографиите си.

— Да, няколко подробности, но не и цялата си самоличност.

— Случва се.

Джак сви рамене.

— Да. Случва се. Признавам, че няма директна връзка между Кендъл и Тайлър Пейдж. Кендъл дори не е работил в същата лаборатория. Но не обичам съвпаденията.

Елизабет застана зад най-близкия стол и стисна облегалката му.

— Проблемът е там, че тази история не е типична за интелектуалните престъпления. А в такъв случай ние тримата трябва да се поддържаме един друг.

Хейдън изгледа с неприязън Джак.

— Забрави. Предложих ти сделка, Елизабет, но тя определено не включва и Джак.

— Аз също не възнамерявам да стана твой партньор — обади се брат му. — Но си тук и това означава, че си замесен в историята. Кажни откъде научи за случая, Хейдън.

Хейдън се поколеба, после сви рамене.

— Дори ако имах желание да ти помогна, а аз нямам, пак не бих могъл. Не знам нищо съществено. Тук съм, защото ми се обадиха по телефона и ме поканиха на търг. Това е всичко.

— Някой свърза ли се с теб след пристигането ти тук? — бързо попита Елизабет.

— Веднъж. В нощта, когато пристигнах. Съобщиха ми, че ще ми се обадят, когато определят датата на търга. Това беше всичко — отговори Хейдън, после раздражено добави: — Поне до тази вечер, когато някой се опита да ме прегази.

— Не бях аз — каза Джак. — Но искам да те предупредя, Хейдън. Ако случайно се сдобиеш с кристала, ще те съдя в продължение на години, дори да се наложи да платя за това от собствения си джоб. Никога няма да можеш да използваш технологията в твоите лаборатории.

Хейдън се ухили развеселено.

— Джак, Джак, ти просто не разбираш. Въобще не ми пука за „Мек фокус“. Искам единствено да го задържа далеч от теб достатъчно дълго, за да проваля сделката ти с Велтран.

Елизабет се намръщи.

— И за сделката с Велтран ли знаеш?

Джак пристъпи към него.

— Кой ти каза?

— Същият човек, който ме покани на търга — отговори Хейдън. — Вероятно е искал да се увери, че наистина ще се заинтересувам от наддаването. Подходящият момент е най-важното, нали? Ако не си върнеш „Мек фокус“ до датата на представянето пред Велтран, ще ти се наложи да забравиш за целия проект, нали?

— Тайлър Пейдж — процеди Джак вбесено. — Той е единственият, който може да е знаел за представянето пред Велтран.

— От самото начало знаем, че той е крадецът — каза Елизабет. — Нищо ново.

Тя се обърна към Хейдън, изгледа го замислено и попита:

— Срещал ли си се някога с Тайлър Пейдж в хотелска стая?

— Не, по дяволите! Никога не съм се срещал с него. Дори не знаех за съществуването му преди телефонното обаждане, в което ми съобщиха, че е изчезнал важен образец от лабораторията на „Ескалибур“.

Елизабет размени бърз поглед с Джак. Той само сви рамене.

— Помисли за това, което правиш тук — обърна се тя към Хейдън. — Ако ни попречиш в представянето пред Велтран, ще нараниш не само Джак. „Ескалибур“ ще се провали и много невинни хора ще останат без работа. И едно семейно наследство ще бъде унищожено.

— Знаеш какво казват за омлетите — промърмори Хейдън. — Трябва да счупиш няколко яйца, за да ги направиш.

— Отвратително. — Тя си взе чантата. — Джак беше прав. Манията ти за отмъщение е толкова силна, че си готов да направиш нещо тъпо и злобно. А на всичко отгоре имаш наглостта да обвиняваш брат си, че е безмилостен.

— Как, по дяволите, можеш да го защитаваш, след като те прекара два пъти? — извика Хейдън.

— Проблемите ми с Джак бяха предизвикани от историята с „Галоуей“ — отвърна Елизабет. — Не харесах случилото се преди две години, нито пък начина, по който Джак осъществи превземането на „Галоуей“. Но разбирам мотива му.

— Да, добрата печалба — провлече Хейдън.

Елизабет вдигна безпомощно ръце.

— Казах ти, че го е направил заради брат ти Лари.

Хейдън я погледна студено.

— Ти може и да вярваш на тази история, но не и аз.

— Защо не се обадиш на Лари и не го попиташ? — предложи Елизабет и погледна Джак. — Писна ми от това. Да се махаме оттук.

— Както кажеш — кимна той и я последва.

Двамата не погледнаха назад към Хейдън, когато излязоха в коридора. Зачакаха мълчаливо асансьора. Щом пристигна, Елизабет влезе вътре и Джак я последва.

— Аз съм виновна — каза тя след малко.

— Виновна?

— За сцената с Хейдън. Съжалявам. Наистина смятах, че мога да го вразумя. Не осъзнавах, че е толкова... толкова упорит.

— Казах ти, че е така.

— Да. Спомена го един-два пъти.

Джак въздъхна.

— Той ме мрази, Елизабет.

— Съгласна съм, че нещо го измъчва и той се опитва да си го изкара на теб. Но не смятам, че наистина те мрази.

— Някой някога да ти е казал, че наивността ти те прави много чаровна?

— Да, Вики ми го спомена днес следобед. Според нея това е един от сериозните ми недостатъци.

Джак се усмихна. Хвана брадичката ѝ и се наведе да я целуне. Целувка, която я остави без дъх. Тя го погледна учудено.

— Това за какво беше?

— За това, че защити честта и достойнството ми пред Хейдън.

Елизабет се изчерви.

— Не ставай смешен. И двамата знаем, че не си се опитал да го прегазиш днес следобед.

— Аз го знам — отвърна Джак развеселено. — Но ти откъде си толкова сигурна? Не беше с мен.

— Подобна постановка не е в твоя стил — лаконично заяви тя. — Можеш да се изправиш пред него. И го направи. Но не би използвал тактики за сплашване, особено такива, които могат да доведат до нараняване или до нещо по-лошо.

— Не е в моя стил, а?

— Какво толкова смешно има? — попита тя.

— Нищо. Спомних си, че и аз ти казах нещо подобно, след като изгледахме онази касетка.

Отново настъпи мълчание. Елизабет не проговори, докато минаваха през фойето на хотела и отиваха към паркинга. Изчака да се настанят в колата.

— Гарт Галоуей — тихо изрече тя.

Джак се обърна към нея, но очите му бяха скрити зад слънчевите очила.

— Какво за него?

Елизабет се загледа в паркираните пред тях коли.

— Ние с Гарт имахме проблеми още преди историята с „Галоуей“. Подозирах, че той... е, това не е важно сега.

— Знаеше ли, че се среща с други жени?

— Да. Опитвам се да ти кажа, че годежът щеше да бъде развален, дори ако поглъщането на „Галоуей“ не бе осъществено. Отлагах неизбежното, защото не исках да изоставя Гарт и Камил докато са в тежко положение. Не ми се струваше редно. Бяха стари приятели на семейството ми. Познавах ги от дълго време.

Джак се облегна на волана и се загледа навън.

— Не ми отговори на въпроса — каза. — Обичаше ли го?

— Каквото и да чувствах към Гарт, то се основаваше на лъжи и погрешна преценка. Както Вики Белами ми каза, нещата в живота не са като във филмите.

Той се завъртя неочаквано, хвана я за раменете и я дръпна към себе си.

— Не ме залъгвай с тези глупости! Обичаше ли го?

Елизабет застина. Едва посмя да си поеме дъх.

— В началото ли? Да, обичах го. Това ли искаше да чуеш?

Джак стисна зъби. Тя видя отражението си в стъклата на очилата му.

— Не — отговори той. — Не това исках да чуя. Но трябваше да знам истината.

— Престани — меко каза тя.

— Какво?

Докосна нежно стегнатата му челюст.

— Гарт уби любовта ми към него още преди ти да се появиш, Джак. Ти си отговорен за случилото се с „Галоуей“, но не и за провала на годежа ми. Не е необходимо да се измъчваш с мисълта, че си унищожил голямата любов в живота ми.

— Това ли беше голямата ти любов?

— Не. — Елизабет се поколеба за момент и добави: — Беше хубаво, докато си мислех, че е истинска любов. Но сега разбирам, че това не е била голямата ми любов.

Джак не помръдна. Седеше мълчаливо и я наблюдаваше.

— Веднъж ти казах, че ако трябва отново да се заема с превземането на „Галоуей“, ще го направя — започна той, сякаш искаше да се увери, че Елизабет го разбира.

— Знаем. Заради брат ти Лари.

Той я изгледа, сякаш искаше да каже още нещо. После се наведе и я целуна.

Тази целувка беше различна от всички останали. В нея се долавяше силен глад, но не за секс, а за нещо повече. Опрощение?

Каквото и да беше, Елизабет усети нуждата му и не можа да ѝ устои. Прегърна го и отвърна на целувката му, но не с огъня и страстта, които ласките му обикновено предизвикваха у нея, а леко и нежно. Предложи му прошката, която той искаше.

Джак я притисна силно към себе си. Мина дълго време, преди да я освободи, да запали колата и да излезе от паркинга.

Той не проговори, но Елизабет забеляза мрачния му израз и разбра, че се е провалила. Джак не бе получил от нея онова, което желаше.

Но ако не търсеше прошка, какво точно искаше от нея?

Малко преди осем на следващата вечер Елизабет се настани на първия ред на балкона и се загледа в посетителите, които пристигаха за церемонията по награждаването. Идеята да се появят тук тази вечер бе нейна. Беше убедена, че Тайлър Пейдж би искал да види дали филмът му или Вики Белами ще спечелят награда. Джак се съгласи, че е възможно Пейдж да излезе от скривалището си заради събитието.

Елизабет го загледа, докато той се настаняваше на мястото си до нея. Джак носеше скъпо елегантно сако, черно поло и черен панталон. Облеклото му приличаше на това на безброй други мъже, които влизаха в театъра, но за разлика от тях, той наистина излъчваше власт и сила. Не беше въпрос на пари или влияние. Той просто имаше вид на човек, който непрестанно се самоусъвършенства. Точно това го правеше едновременно опасен и привлекателен.

Тя все още се чудеше какво бе объркала по време на целувката на паркинга снощи, но не възнамеряваше да му иска обяснения. Джак ѝ бе показал ясно, че единствената му грижа в момента е да открие Тайлър Пейдж.

Елизабет се загледа в отсечения му профил. През целия път до „Сребърната империя“ тази вечер Джак бе мълчал. Беше управлявал колата внимателно както винаги, но младата жена бе усетила ледената

му решителност. Знаеше, че сцената с Хейдън го е разстроила, но все пак бе изненадана от резервираността му.

Също като в миналите дни. Беше се държал така през последните шест месеца.

— Цяла вечер ли ще се сърдиш? — мило попита тя.

— Зависи.

— От какво?

— Дали Тайлър Пейдж ще се появи или не.

— Не мисля, че си сърдит заради въпроса, дали Пейдж ще се появи — възрази тя. — Ядосан си заради разговора с Хейдън снощи. Искаш ли да поговорим за това?

Джак се намръщи и я погледна за миг. Елизабет забеляза изненадата в очите му.

— Не — отговори.

Тя въздъхна.

— Типично.

Джак я изгледа раздразнено.

— За мъжете ли?

— Не, само за теб. Винаги се държиш така, когато нещата не вървят както си ги планирал.

— Как точно се държа?

— Ей така. — Отново я беше накарал да размахва ръце. Елизабет се овладя и отпусна ръце в скута си. — Отдалечаваш се и се вледеняваш. А това прави смислените разговори доста трудни.

— Така ли? Не знаех, че водим смислен разговор.

В гърдите ѝ се надигна гняв. Тя го прикри с ледена усмивка.

— Знаеш ли, някой психиатър ще се забавлява, докато анализира отношенията ти с брат ти.

— Съмнявам се, че някой психиатър би се заел със случая ни.

— Защо?

Джак се усмихна.

— Защото нито Хейдън, нито аз бихме платили, за да ни анализират. А не познавам психиатър, който би свършил работата безплатно. Ти познаваш ли такъв?

— Не. И съм сигурна, че никой няма да се заеме, особено след като разбере, че пациентите му не се интересуват от резултатите.

На публиката бе съобщено, че клипът от „Мошеническа компания“ е кадър от средата на филма. Драматичното осветление хвърляше контрастни сенки върху героинята на Вики Белами. Не беше Рита Хейуърт в „Джилда“, нито Лорън Бакол в „Големия сън“, но изглеждаше добре.

За съжаление диалогът с нищо не напомняше на „Казабланка“.

— *Не съм го убивал, Еден. За бога, трябва да кажеш истината на ченгетата.*

— *Имам навика никога да не казвам истината, Хари. Вярвам в простия живот, а истината винаги усложнява нещата.*

Бурни аплодисменти последваха клипа, а Джак се наведе към Елизабет.

— Губим си времето. Няма го тук. Огледах всяко проклето място в киното.

— Не разбирам — прошепна тя, — защо не се появи? Може и да не е очаквал „Мошеническа компания“ да спечели наградата за най-добър филм, но пък Вики?

— Според мен прекалено много разчиташ на теорията, че Пейдж е станал жертва на страстите си.

— Мисля, че той е някъде тук — настоя Елизабет.

— Церемонията почти свърши. Останаха само наградите за най-добър филм и най-добра актриса. Ако Пейдж е тук, вероятно ще се опита да изчезне, преди да светнат лампите.

— Тогава е време за резервния ми план — бързо каза Елизабет. — Готов ли си?

Джак се поколеба, после неохотно се надигна. Тя си взе палтото и го последва по тъмната пътека. След секунда излязоха в пищното фойе на втория етаж, украсено в червено и златно. Във фойето имаше само няколко разпоредители и келнер, който стоеше зад бара.

— Сигурна ли си, че искаш да го направим? — попита той.

— Нямаме много други възможности — напомни му тя.

— Добре. Ти поемаш този изход, а аз — другия.

Тръгна наляво, сякаш искаше да отиде в мъжката тоалетна, а Елизабет забърза в обратната посока към дамската тоалетна.

Тя мина покрай вратата на тоалетната и стигна до аварийния изход. С облекчение видя, че там нямаше аларма.

Хвърли бърз поглед през рамо, за да се увери, че никой не я наблюдава, после отвори вратата. За разлика от лъскавото викторианско фоайе, стълбището беше голо и безлично. Студената луминесцентна светлина разкриваше циментови стъпала. Елизабет се хвана за парапета и бързо слезе до вратата с надпис „Изход“. Отвори я и излезе навън.

Загърна палтото си и тръгна бързо към задната част на театъра. Когато стигна там, видя малък паркинг. Джак изскочи за миг в слабата жълта светлина на уличната лампа. Вдигна ръка и ѝ махна, за да ѝ покаже, че я е видял. После се върна в сенките от другата страна на сградата.

Елизабет вдигна яката на палтото си и се подготви за дълго чакане. Планът беше съвсем прост. Тя щеше да наблюдава аварийните изходи от тази страна на театъра, а Джак — от другата. Щяха да успеят да видят всеки, който излиза през някоя от страничните врати.

Джак бе приел плана ѝ без ентузиазъм, и то чак след като го увери, че ще са достатъчно близо един до друг, за да се чуват. Той смяташе наблюдението за загуба на време.

Минутите течаха едва-едва. Елизабет се сгуши в палтото си и пъхна ръце в джобовете си. След известно време откъм театъра се чуха приглушени аплодисменти. Обявяваха наградата за най-добра актриса. Тя се запита дали Вики бе спечелила.

После идваше наградата за най-добър филм.

След няколко минути отново избухнаха аплодисменти. Елизабет усети, че се напряга и надникна в тясната алея. Ако Тайлър Пейдж бе присъствал на церемонията, несъмнено щеше да се опита да се измъкне незабелязано. Ако имаха късмет, щеше да излезе през някоя от страничните врати. Тя прикова очи във вратата и зачака отварянето ѝ.

Чуха се нови ръкопляскания. Церемонията беше приключила. Но страничната врата не се отваряше. Елизабет изпита безпомощен яд. Беше толкова убедена в анализа си на поведението на Пейдж. Той беше извършил престъпление заради любовта си към Вики Белами, фаталната жена. Как можеше да изпусне голямата вечер на любовницата си?

Хората започнаха да излизат от театъра. Елизабет чу смях и разговори откъм предния вход. Но аварийната врата не се отвори.

Тя усети Джак, обърна се и го видя да се приближава към нея. С вдигнатата си яка и скритото си лице, той приличаше на Хъмфри Богарт в „Малтийския сокол“.

— Отказа ли се? — попита той.

— Още не. Може да е решил да изчака театърът да се опразни. Може да се крие в мъжката тоалетна или в някой от килерите на чистачките. — Елизабет извади едната си ръка от джоба и побутна Джак. — Хайде, връщай се на поста си.

— Повярвай ми, Пейдж не е тук.

— Все още мисля...

Тя замълча, когато чу ръмженето на мотор.

Двамата с Джак бързо се обърнаха. Самотен фар прониза нощта. Елизабет осъзна, че мотоциклетът се движеше по локалното платно зад театъра. После зави към малкия паркинг, където стояха двамата с Джак.

— Какво, по дяволите... — започна той, като я хвана за ръката и я отведе до стената. — Не мърдай — прошепна в ухото ѝ.

Елизабет се подчини и застина в ръцете му.

Моторът префуча покрай тях. Мотоциклетистът очевидно не ги забеляза. Той подкара по тясната алея от дясната страна на сградата към главния вход на театъра. Моторът не се движеше с много висока скорост, но двигателят му ръмжеше силно.

Когато ги подмина, Джак пусна Елизабет. Двамата изскочиха на алеята и видяха как машината се понесе към улицата.

Когато мотоциклетистът мина под жълтата крушка над вратата на изхода, Елизабет ахна. Слабата светлина проблесна върху черен шлем, който скриваше напълно лицето на мъжа. Черното му кожено яке бе украсено с метални капси. После светлината проблесна за миг върху металната украса на познатите ботуши от черна кожа.

— Джак — извика тя и го задърпа. — Това е онзи тип, който се опита да те пребие снощи. Оли. Онзи, който избяга с микробуса.

— Откъде знаеш?

— Ботушите му. Ела. Нещо ще се случи и се обзалагам, че ще е свързано с Вики.

Джак не започна да спори. Затичаха се след мотоциклета. Елизабет прокле обувките си с високи токчета.

Мотоциклетът стигна до ярко осветения вход на театъра и забави. Елизабет видя как мотоциклетистът повдига дясната си ръка, в която стискаше цилиндричен предмет.

В този момент се появи Вики Белами. Роклята ѝ в бяло и сребристо блестеше на ярката светлина. Доусън вървеше малко зад нея и гордо се усмихваше. Той спря да поговори с някакъв мъж в тъмно палто.

Мотоциклетистът замахна с ръка. Във въздуха проблесна струя течност.

— Курва! Мръсница!

Вики изпищя. Висок, пронизителен писък, в който се долавяше смесица от гняв и страх. По роклята ѝ потече червена боя.

— Спрете го, за бога! — изкрещя Доусън.

Елизабет си помисли, че нищо не може да се направи. Всичко стана прекалено бързо. Мотоциклетистът форсира двигателя и се понесе напред в нощта. Хората се загледаха объркано в него.

Елизабет спря задъхана до Джак.

Гласът на Вики се извиси:

— Доусън, виж какво ми направи този тип! Защо ме мрази? Защо ме обижда така?

Доусън я прегърна през раменете.

— Ще поговоря отново с полицията, скъпа. Трябва да направят нещо. Който и да е този тип, той е смахнат и опасен. Страхувам се, че става все по-нагъл.

Джак извади бутилката с коняк от шкафа. Загледа се в Елизабет, която си свали обувките с високи токчета и се отпусна на канапето пред огъня. Късата ѝ черна пола се вдигна нагоре. Джак си помисли, че краката ѝ са много красиви — елегантни и невероятно сексапилни, особено когато носеше черни чорапи.

Бутилката се удари в ръба на чашата и той се намръщи.

Джак проследи с поглед свитите крака на Елизабет до мястото, където изчезваха под полата ѝ, и усети как кръвта му кипва.

Елизабет го загледа замислено как налива коняк в чашите.

— Имаше нещо странно в онова, което се случи пред театъра — заяви тя.

— В цялата история има нещо странно — добави той, като взе чашите и заобиколи гранитния плот. — Имам чувството, че участваме в един от онези филми, където всичко непрестанно се обърква, а героите затъват все по-дълбоко в бедите.

— Да, знам какво имаш предвид — кимна тя и погледна оставения на масичката за кафе сценарий. — Нещо като сюжета на „Мошеническа компания“. Аз обаче исках да кажа, че в реакцията на Вики тази вечер имаше нещо странно.

Джак застана до канапето и ѝ подаде едната чаша.

— Защо мислиш така? На мен ми прилича на обикновен рекламен трик. Красивата филмова звезда, която става жертва на побъркан почитател.

— Първият ѝ писък прозвуча съвсем истински.

— Не забравяй, че тя е актриса.

Елизабет завъртя чашата и се загледа в нея.

— Писъкът звучеше истински. Но след няколко секунди тя отново се държеше като актриса. „Защо ме мрази? Защо ми причинява такива неща?“ Това беше фалшиво. А Доусън съвсем преигра, когато обеща отново да отиде при ченгетата, тъй като нападателят ставал все по-нагъл.

Джак презрително изсумтя.

— Готов съм да се обзаложа, че Холанд въобще не е ходил в полицията заради така наречения нападател. Ако го беше направил, горкият стар Оли щеше вече да е без работа. Той не е достатъчно умен или бърз, за да успее да се измъкне.

— А ако всички са прави, че това е само рекламен номер, Доусън не би искал полицията да се захване сериозно със случая. Но имах предвид нещо съвсем друго.

— Притесняваш се, че нападателят е част от плана на Доусън да се отърве и от третата си съпруга, нали? — попита Джак.

Елизабет се размърда неспокойно.

— Останах с впечатлението, че Вики не очакваше и тази вечер да я залее с червена боя. Чудя се защо. Все пак тя трябва да участва в планирането на тези „нападения“. Би трябвало да ги обмислят добре, нали?

— Ако се стремят към максимална реклама, да.

— Знаеш ли какво мисля? — погледна го тя над чашата. — Смятам, че тази вечер нещо се е объркало. Вики се съвзе бързо, но се обзалагам, че този път не е очаквала нападението.

Джак си припомни сцената пред входа на театъра и как Холанд, прегърнал покровителствено жена си, заяви пред всички, че нападателят става все по-нагъл.

— Доусън обаче го е очаквал — каза той.

— Да.

Спогледаха се за миг. Джак въздъхна.

— Вече предупреди Вики. Нищо повече не можеш да направиш. А и може да грешим по отношение на Холанд.

— Знам — съгласи се Елизабет, като седна на ръба на канапето и остави чашата на масата. — Има и друго, което ме тревожи. Все още мисля, че Тайлър Пейдж е лудо и страстно влюбен в своята фатална жена. Какво ще стане, когато открие, че Вики не възнамерява да избяга с него след продажбата на „Мек фокус“? Сигурна съм, че тя не би захвърлила всичко заради бедния доктор Пейдж.

Джак изстена.

— Моля те, не ми казвай, че започваш да се тревожиш за дребното копеле. Той натвори цялата тази бъркотия, нали?

— Той очевидно е човек със силни страсти. Нещо ми подсказва, че няма да приеме леко отказа на Вики. Особено след като е пожертвал толкова много заради нея. Би могъл да създаде неприятности...

— Как? — сухо попита Джак. — Като отиде при ченгетата? Никакъв шанс. Както и всички останали, замесени в тази история, той не би повикал полицията. Ще го тикват в затвора, ако тази работа се разчуе.

— Все си мисля за Пейдж като за жертва на страстта.

— Жертва? Малкото лайно открадна „Мек фокус“. — Джак рязко остави чашата си на полицата над камината и тръгна към Елизабет. — Ако ще съжаляваш всички останали, защо не съжалиш и нас? Ако не открием Пейдж и проклетия кристал, „Ескалибур“ ще фалира. Професионалната ми репутация ще отиде на кино, а „Аврора“ ще загуби огромна сума.

— Наясно съм с деловите и финансовите последици — сковано отвърна тя. — Но не е там работата.

— Да, бе!

Джак се протегна, хвана я за раменете и я изправи на крака.

— Не е време да пренебрегваме основната си цел.

— Знам.

Тревогата в очите ѝ го подразни.

— Направи ми една услуга. Не изпадай в сантименталност заради Тайлър Пейдж или Вики Белами. И двамата могат да се грижат за себе си. Не заслужават съчувствието ти. И още нещо.

— Какво?

— Имаш лошия навик да съжаляваш хората. Пейдж, Вики, зет ти, Камил Галоуей, Хейдън. По дяволите, вчера на паркинга съжали дори мен. Къде свършва този списък?

Елизабет гордо повдигна глава.

— Свършва с теб — каза тя и се отдръпна от него с рязко движение. — Но разбирам защо си останал с впечатлението, че съм най-лесната плячка в света. Все пак спя с теб, нали?

Джак застина.

— Това няма нищо общо.

— Има много общо — извика тя и го изгледа с блеснали от гняв очи. — Мислиш, че съм ревла или идиотка. Или и двете.

— По дяволите, не е вярно и го знаеш! Просто не желая да ме съжаляваш.

Елизабет примигна. Джак си помисли, че ще го замери с нещо. После предизвикателните пламъчета в очите ѝ угаснаха. Джак не бе убеден, че харесва замисленото ѝ изражение. Но този поглед бе много по-сложен и следователно по-опасен.

Елизабет скръсти ръце.

— Ако не мислиш, че съм ревла и идиотка, тогава за каква ме смяташ?

Кръвта му изстина. Какво се беше объркало? Отново изпускате положението от контрол. Защо, по дяволите, винаги ставаше така, когато се опиташе да говори с нея за нещо друго, освен за бизнес?

— Веднъж ме попита какво бих направил, ако не успея да върна кристала на „Ескалибур“ — каза той.

— А ти ми отговори, че би закрил компанията на семейство Ингерсол, за да откриеш Тайлър Пейдж.

— Точно така. Наясно съм с тези две неща. Ами ние?

Елизабет застина пред камината.

— Да не би да ме питаш дали искам да продължим връзката ни, след като всичко това свърши?

— Да — отговори Джак като я загледа напрегнато. — Точно това питам.

Тя не отмести очи от огъня.

— Не смяташ ли, че е прекалено рано да правим дългосрочни планове?

Сега пък как можеше да отговори, по дяволите? Джак се опита да измисли нещо умно, но бе наясно, че с всяка крачка затъваше все по-дълбоко.

— Мисля, че и двамата много се харесваме. Борихме се с чувствата си в продължение на шест месеца.

На устните ѝ се появи лека усмивка.

— През последната седмица не се борим особено усърдно.

— Трябва да признаеш, че станалото през последната седмица е убедително доказателство за това, че пропиляхме ужасно много време през последните шест месеца.

Елизабет сложи ръка на полицата над камината. Яркочервените ѝ нокти заблестяха като рубини на светлината от пламъците.

— Знаеш ли, доста мислих за онова, което става между нас след изчезването на „Мек фокус“.

Обзе го надежда. Той пристъпи към нея и спря.

— Аз също.

Елизабет го изгледа замислено.

— Събраха ни крайно необичайни обстоятелства. И двамата сме подложени на сериозен стрес тази седмица. А ние сме свободни, млади хора, принудени да живеят в една къща. Стремим се към една и съща цел.

— Вероятно ще съжалявам, че съм започнал този разговор, но накъде, по дяволите, биеш?

Тя потропа с пръсти по полицата.

— Искам да кажа, че като се има предвид всичко, което се случи през последните няколко дни, възможно е двамата да изпитваме фалшиво чувство на привързаност.

— Привързаност?

Елизабет стисна устни.

— Струва ми се, че сексът е естественият начин на телата ни да се облекчат от напрежението, създадено от тези необичайни обстоятелства.

— Няма нищо необичайно — раздразнено възрази Джак. — Нито пък фалшиво.

— Не смятам, че трябва да разчитаме прекалено много на станалото между нас през последните няколко дни.

— Смяташ, че това е само мимолетна връзка?

— А как иначе да я наречем? — отвърна Елизабет и се обърна към него. — Не разбираш ли? Наистина няма да знаем какво чувстваме един към друг, докато не се върнем в Сиатъл. Трябва да се опитаме да имаме нормални отношения, преди да осъзнаем какви точно са чувствата ни. Възможно е станалото между нас в Мирър Спрингс да е нещо съвсем незначително.

Гневът му се надигна. Той направи още една стъпка към нея.

— Вече знам, че искам да продължа да спя с теб, след като се върнем в Сиатъл и към онова, което минава за нормален живот.

— Мисля, че трябва да забавим темпото. Никой от нас не трябва да притиска другия.

— Защо не, по дяволите?

Елизабет го изгледа.

— Ами аз, например, не умея да избирам подходящия мъж.

— Знаех си. Нямах доверие на чувствата си към мен — усмихна се Джак. — Кой би си помислил, че Ледената принцеса е такава страхливка?

Очите ѝ гневно заблестяха.

— Не смей да ме наричаш страхливка, само защото искам да се уверя в сериозността на връзката ни.

Джак я притисна в здравата си прегръдка.

— От какво се страхуваш, Елизабет?

— Не се страхувам от нищо — отвърна тя, като сложи ръце на рамената му и се отдръпна от него. — Просто не искам да допускам повече грешки, когато става дума за теб.

— В продължение на шест месеца бяхме закачени един за друг като телчета в повреден телбод.

— Ама че романтично сравнение.

Той не ѝ обърна внимание.

— А сега спим заедно, което е много по-приятно. Какво лошо има в това?

— Нищо, поне що се отнася до тази седмица — отговори тя. — Наистина е приятно. Но не желая да вземам прибързано решение относно това, което ще стане, след като историята с „Мек фокус“ приключи. Не искам да рискувам чувствата си отново.

— Кога ще разбереш, че вече и двамата сме рискували много? И не можем да обърнем гръб на случилото се.

Елизабет отвори уста. Джак усети, че тя се готви да продължи спора. Освен това знаеше, че той самият не може да каже нищо повече. Целуна я бързо и заглуши протестите ѝ.

Елизабет издаде приглушен, недоволен звук.

— Добре, добре — прошепна той. — Без задължения след края на седмицата. Ще взема онова, което ми се предлага, и ще си мълча.

Тя облегна глава на рамото му.

— Наистина ли? Имам предвид наистина ли ще си мълчиш?

— Е, може да е само едноседмична авантюра, но това е най-прекрасната ми седмица от шест месеца насам, въпреки че загубих единствения капитал на клиента си, а вероятно провалих и кариерата си — усмихна се Джак и свали ципа на роклята ѝ. — А това пък показва в каква мизерия съм тънал през тези шест месеца.

— Закачени телчета? — измърмори Елизабет доста по-късно.

— Хей, аз съм директор, а не сценарист.

ГЛАВА 23

Все още му нямаше доверие. Или пък не се доверяваше на себе си. И в двата случая резултатът беше един и същ. Той имаше сериозен проблем.

Джак нагласи възглавницата зад главата си и се загледа в прозореца. До него Елизабет спеше дълбоко. Нежната, съблазнителна извивки на дупето ѝ бе облеgnата на хълбока му. Беше я нарекъл „страхливка“, но знаеше истината. За напрежението между тях бе виновен той, а не тя. Наистина бе провалил нещата преди шест месеца.

Важното бе, че получи онова, което искаше: втори шанс с Елизабет в леглото.

Внимавай какво си пожелаваш...

Елизабет бе съгласна на връзка, или поне на едноседмична авантюра, но не искаше да се обвързва. Поне засега. Внезапно Джак си представи как след връщането им в Сиатъл открива, че тя възнамерява да се вижда и с други мъже, докато си изясни какво точно чувства към него.

Мрачното настроение, което го обземаше, когато оставаше без работа през последните шест месеца, заплашваше да се върне отново. Но този път не можеше да се спаси в салона за фитнес. Този път проблемът лежеше до него.

Трябваше да я накара да осъзнае, че си заслужава да запазят онова, което съществуваше между тях.

Джак се опита да прецени положението внимателно, както постъпваше с всеки делови проблем. Нуждаеше се от стратегия. Обикновено беше добър стратег.

Телефонът извънтя и прекъсна мрачните му мисли. Не беше мобифонът му, а телефонът в къщата. Елизабет се размърда леко, когато той се протегна към слушалката.

— Феърфакс.

— Търся Елизабет Кабът.

Отначало не разпозна ниския, леко дрезгав глас, но бързо се досети:

— Вики Белами?

Последва кратка пауза, после тя попита:

— Мога ли да говоря с Елизабет?

— Разбира се. Само секунда.

Джак нежно разтърси Елизабет и каза:

— За теб е.

Тя отвори очи и се прозя.

— Кой е?

Джак сложи ръка върху слушалката.

— Вики Белами.

Тя грабна слушалката от ръката му.

— Ало — каза.

Джак напрегнато чакаше, докато Елизабет слушаше Вики. Видя как изражението ѝ се променя и потръпна.

— Мога да се справя — каза. — Всъщност не съм толкова наивна, колкото всички си мислят. Защо се обаждаш?

Тя отново се заслуша.

— Разбирам — кимна Елизабет и се обърна към Джак. — Уверявам те, че той няма да го направи.

Тишина.

— Да, разбира се, ще бъда там — каза и подаде телефона на Джак.

Той го остави на нощното шкафче.

— Какво искаше Вики?

Елизабет седна в леглото и обви ръце около коленете си.

— Искане да говорим. Насаме. Не желае Доусън да научи, че се е срещала с мен.

— И как, по дяволите, ще успее да уреди това?

— Планирала е всичко. Останах с впечатлението, че доста е мислила, преди да ми се обади.

— Сигурно ще е интересно.

Изпълнен с енергия от новия обрат на нещата, Джак отхвърли завивките и скочи от леглото. После си спомни нещо.

— Какво ти каза Вики, когато вдигна телефона?

— Какво? — разсеяно попита Елизабет, докато се протягаше към халата си.

— Отговорът ти беше: „Мога да се справя“. Какъв беше въпросът?

— Нищо важно.

Тя завърза колана на халата си и тръгна към банята, без да погледне към него.

— Само ме попита дали знам какво правя, когато спя с теб.

Изчезна в банята. Джак се загледа в затворената врата. „Мога да се справя.“

Единствената светлина в празната сграда на „Сребърната империя“ идваше от малките аплици в края на редовете. Богато украсеният таван се губеше в тъмнината над тях. Редовете кадифени седалки приличаха на обезглавени работи. Тежките карминени завеси изглеждаха черни като нощ. Богатите кадифени дипли бяха дръпнати и скриваха екрана.

— Съвсем различно е, когато няма хора и екранът е тъмен, нали? — чу се гласът на Вики.

Елизабет, застанала в края на пътеката, се стресна. Напрегнато се взря напред и се помъчи да свикне с тъмнината.

— Не е същото без аромата на пуканки — съгласи се тя.

— Това също може да се постигне, както всичко друго в киното.

Вики се надигна от седалката. Светлосивият костюм, с който бе облечена, ѝ придаваше вид на призрак.

— Не забравяй какво ти казах, Елизабет. Нещата във филмите са различни от тези в живота.

— Същото е и в бизнеса — отвърна тя и тръгна бавно по пътеката. — Но предполагам, че не ме извика тук, за да обменим философски наблюдения върху професиите си.

— Права си — леко се усмихна Вики. — Научих, че фонд „Аврора“ има стара традиция да подпомага делови начинания на жени.

— Фондът се разшири през последните години, но си права. Леля Сибил го създаде, за да помага на делови жени, които не можели да си осигурят заеми от други източници — обясни Елизабет. — Затова ли ме повика? Искаш да получиш финансиране за някакъв бизнес?

— Да, нещо подобно. Възнамерявам да си сменя кариерата. Напускам филмовия бизнес.

— Трябва да призная, че ме изненадваш.

— Време е да продължа напред. Знам това по-добре от всеки друг. Малкото шансове, които имах, отлетяха преди години. Вече съм прекалено стара за Холивуд, а реших, че ми е писнало от независимите филми.

— Просто ще се откажеш от ролите?

— Не е твърде вероятно — дрезгаво се засмя Вики. — Играла съм цял живот. Това е единственото, което мога да правя. Но вече няма да е пред камерата. „Мошеническа компания“ ще бъде последният ми филм.

— Разбирам. И искаш „Аврора“ да подпомогне новата ти кариера.

— Не съвсем. Само някои от първоначалните разноси. Винаги съм знаела, че този ден може да дойде — каза Вики, после се поколеба за момент и добави: — Просто не очаквах да настъпи толкова скоро. Мислех, че ще имам още малко време.

По гърба на Елизабет полазиха тръпки. Тя се опита да разчете изражението на Вики, но не успя.

— Какво ще правиш? — попита.

— Ще изчезна.

— Ще изчезнеш? Защо, за бога?

— Време е — отговори Вики и се загледа в кадифените седалки. — В миналото наричали жени като мен „авантюристски“.

— Чувала съм.

— Евфемизъм, разбира се. Всъщност хората искали да кажат, че чрез секса се опитваме да получим онова, което искаме. Твърдели, че подмамваме мъжете в мрежите си и ги манипулираме, сякаш са глупави, безмозъчни същества, които мислят само с онази си работа.

— Фаталните жени.

— Да. Чудесна работа, ако можеш да я получиш, нали? — засмя се Вики, но очите ѝ останаха ледени. — Но от личен опит мога да ти кажа, че не е толкова лесно. Преди всичко трябва да можеш да играеш роли. Трябва да си много добра. Добра като за „Оскар“.

Елизабет кимна.

— Не е лесно да живееш в лъжа двайсет и четири часа в денонощие.

— Трудното е да не позволиш на жертвата си да узнае, че онова, което наистина искаш, е да се втурнеш в банята и да повърнеш всеки път, когато правиш секс с него.

— Да, това определено те подлага на сериозен стрес... Е, каза, че искаш да изчезнеш.

— Имам добър инстинкт за оцеляване — отвърна Вики. — През последните няколко месеца този инстинкт ми повтаря, че е време да продължа напред. Трябваше вече да съм го направила и щях, ако не беше „Мошеническа компания“. Знаех, че това ще е последният ми филм. Искях да видя как ще бъде приет. Но след снощи знам, че не мога да чакам повече. Насилих късмета си прекалено много.

— Снощи? Имаш предвид инцидента с червената боя след церемонията? Мислех, че тава е само рекламен номер. Да не би да искаш да ми кажеш, че нападението не е било инсценировка?

— Нападателят беше идея на Доусън. Мислеше, че това ще е чудесна реклама по време на фестивала. Но снощното нападение не беше запланувано. И имам чувството, че може да последват още подобни инциденти. А при един от тях ще се стигне твърде далеч.

— Мили боже! — ахна Елизабет. — Мислиш, че някаква откачалка наистина възнамерява да ти стори нещо лошо?

— Откачалка — развеселено повтори Вики. — Питам се дали... — Тя замълча за момент и сви рамене. — Е, предполагам, че това няма значение.

— Какво става, Вики?

Тя се стегна и заговори делово:

— Доусън се занимава с рекламата ми. Както вече ти казах, той измисли идеята за нападателя. Планира всички инциденти и нае безработен каскадьор да ги изпълни.

— Едър тип на име Оли. Носи черни кожени ботуши с метални капси.

— Значи знаеш за него? — попита Вики с присвити очи.

— Онази вечер се сблъскахме с него и приятеля му на пътя. Бяха изпратени да ни предадат съобщение. Решихме, че съобщението е от Доусън.

— И го пренебрегнахте — засмя се Вики. — Оли каза на Доусън, че съобщението било предадено. Но очевидно е спестил част от историята. Особено това, че сте научили името му. Доусън никак няма да се зарадва, ако разбере, че работата се е провалила.

— Каза, че снощният инцидент не е бил плануван, нали?

Вики стисна устни.

— Доусън е организиран нападението. Но не си направи труда да ми каже за него предварително.

— Защо?

— Твърди, че съм се отнасяла с безразличие към нападенията. Хората не вярвали на реакциите ми. Смята, че историята ще изглежда по-правдоподобна, ако съм изненадана.

Елизабет се намръщи.

— Ама че изненада. Представям си как си се почувствала, когато онзи кретен те заля с боя.

— Искан ми се да мисля, че реагирах подходящо — сухо отвърна Вики. — Но побеснях, че Доусън не ме предупреди. Беше ми обещал, че няма да има повече инциденти. Но едва по-късно се замислих за онова, което ми каза в салона за разкрасяване. Извърших известни проучвания и започнах да се чудя дали той не е пренаписал сценария. Може да му е сложил различен край.

Елизабет си пое дълбоко дъх.

— Холанд те е застраховал, нали?

— Да — отговори Вики с леден глас. — Полицата е на името на „Холанд груп“. Но Доусън е „Холанд груп“. След като говорих с теб, влязох в Интернет. Проучих някои неща. Открих, че си права за смъртта на първите му две съпруги. Имало е слухове и въпроси, макар че Доусън никога не е бил официално заподозрян.

— А след снощи вече му нямаш доверие, нали?

Вики се засмя дрезгаво.

— Нямам доверие на всички мъже. Това е професионално самоубийство за една авантюристка.

— Предполагам, че си права.

— Взех решение. Изчезвам. Но няма да е лесно. Напоследък Доусън се е залепил за мен и рядко ме изпуска от погледа си. В момента например мисли, че съм във фитнес залата. Това беше

единственото извинение, което можах да измисля, за да изчезна от очите му и да се видя с теб.

— Какво искаш от мен?

— Ще ти направя делово предложение — отговори Вики. — Смятам, че предлагам добра инвестиция за фонда ти.

— Слушам.

— Искам да ти продам информация.

Елизабет сдържа дъха си.

— Каква информация?

— Информацията относно произхода на определен предмет, който скоро ще се появи на търг.

— Слушам те — каза Елизабет.

Вики я погледна замислено.

— Ще ти кажа всичко, което знам за бизнеса на Доусън в Мирър Спрингс. Признавам, че не е много. Но може да е полезно за теб и приятеля ти Джак Феърфакс. Поне няма да отидете на търга неподготвени.

— Мислиш, че трябва да сме подготвени?

Вики се усмихна мрачно.

— Ако смятате да се изправите срещу Доусън Холанд, трябва да сте подготвени. Не знам какво ще се продава на онзи търг, но мога да ти кажа, че Доусън ще направи всичко възможно, за да го получи.

— Защото се нуждае от парите?

— Не от парите. Нуждае се от самия предмет, за да се измъкне от някаква ужасна каша.

Елизабет си каза, че човек винаги трябва да има колкото се може повече информация, преди да започне делови преговори.

— Колко искаш от „Аврора“ за финансирането на промяната в кариерата ти?

— Не се тревожи, няма да те оскубя — усмихна се Вики. — Имам достатъчно пари в брой, за да стигна до Флорида. Но след това ще се нуждая от помощ.

— Мили боже, решила си да напуснеш страната?

— Разбрах много по време на кариерата си като авантюристка — отговори Вики. — Едно от нещата, които научих, е как и къде да си купиш нова самоличност. Но това ще ми струва доста пари.

— Мислиш ли, че ти е необходима нова самоличност?

Вики затвори за миг очи. После ги отвори и погледна Елизабет.

— Докато тази застрахователна полица съществува, не бих искала Доусън да ме намери.

— Разбирам, искаш „Аврора“ да ти помогне да финансираш новата си самоличност, нали?

— Мисли за това като за инвестиция.

Елизабет се замисли за секунда. Всъщност проблемът не беше сложен.

— Добре, съгласна съм. Кажи ми какво знаеш за бизнеса на Доусън в Мирър Спрингс.

— Най-вече знам, че е отчаян — прямо каза Вики. — А това го прави опасен. Преди няколко месеца успя да измами доста неприятна група от чуждестранни инвеститори. А те не са от хората, които ще те съдят, за да си върнат парите, ако разбираш какво имам предвид?

Елизабет потръпна.

— Разбирам.

— Доусън никога не обсъжда проблемите си с мен, а и аз не му показвах, че съм наясно с тях. Мисля, че успя да си осигури известно време, като им обеща да им предаде някакъв ценен високотехнологичен материал. И съм почти сигурна, че сделката ще бъде сключена в Мирър Спрингс тази седмица.

— Като говорим за предупреждения — прекъсна я Елизабет, — мога ли да приема, че съобщението, което Оли трябваше да предаде на Джак и Хейдън, идва от Доусън, а не от теб?

— Аз със сигурност не съм пращала Оли да предупреждава някого.

— А видеокасетата в стаята на Ленард Леджър?

Вики я изгледа любопитно.

— Каква касета?

— Няма значение. — Касетата сигурно също бе дело на Доусън. Опит да всее раздор сред конкурентите. — Какво знаеш за Тайлър Пейдж? — попита Елизабет.

— С изключение на факта, че обича черните криминалета, много малко — отговори Вики спокойно. — Но знам, че Доусън го търси.

Елизабет се напрегна.

— И намери ли го?

— Не. Предполагам, че Пейдж е откраднал онзи високотехнологичен материал, който всички търсят, нали?

— Да — намръщено отговори тя. — Да не би да искаш да ми кажеш, че Доусън не те е накарал да съблазниш Пейдж, за да го принудиш да открадне материала?

Вики се засмя.

— Не. Казах ти, че Доусън не ме замесва в подобни неща. Срещата съм Пейдж няколко пъти на снимачната площадка, но говорихме само за „Мошеническа компания“.

— Възможно ли е той да мисли, че е откраднал „Мек фокус“ заради теб?

— Ако ме питаш дали е бил влюбен в мен, отговорът е не.

— Сигурна ли си?

Белами я погледна усмихнато.

— Повярвай ми, Елизабет, знам кога един мъж се интересува от мен и кога не. Пейдж определено не се интересуваше.

— По дяволите! — Очевидно Вики не бе фаталната жена на Тайлър Пейдж. — Името Райън Кендъл говори ли ти нещо?

— Не — отговори Вики. — Трябва ли да ми говори нещо?

— Не знам — призна Елизабет. — Знаеш ли нещо за разбиването на лабораторията на „Ескалибур“?

— Не.

— Е, предполагам, че това е всичко — каза Елизабет. — Кога искаш парите и как?

— Написала съм ти номера на банкова сметка във Флорида и сумата, която искам. Изпрати парите веднага щом чуеш, че съм изчезнала.

Елизабет пое сгънатия лист от ръката ѝ и се вторачи в лицето ѝ.

— Ще има ли съобщение за изчезването ти?

Вики се засмя.

— Надявам се. Внимавай. Когато чуеш за това, просто си припомни какво ти казах. Нищо не е толкова, каквото изглежда във филмите.

— Добре — отговори Елизабет, поколеба се за момент и добави: — Само още един въпрос.

— Казвай. Трябва да се върна в залата за фитнес.

— Защо се опита да ме предупредиш онази вечер пред клуба?

— Веднъж на всеки десет години изпитвам странното и необяснимо желание да извърша добро дело. Просто ей така.

— Много мило!

— Но трябваше да си спестя енергията този път. Не ме послуша да се върнеш в Сиатъл, нали? Може би през следващите десет години ще успея да устоя на импулса.

— Тя е актриса, Елизабет — каза Джак. — Какво те кара да мислиш, че Холанд не я е накарал да ти разкаже тази история?

Младата жена го изгледа строго и безмълвно го предупреди да не повишава тон.

Не че имаше голяма възможност да ги чуят. Само няколко човека разглеждаха плакатите от класически филми в галерията, а и те бяха в другия край на дългото помещение.

Тя се обърна и се загледа в един плакат. Заглавието „Жената на прозореца“ бе изписано с яркожълти букви под снимката на звездите, Едуард Робинсън и Джоан Бенет.

И най-беглият поглед към изложените за продажба предмети показваше, че яркожълтото е изключително популярно сред художниците, които бяха изработвали плакатите и рекламните картички за архивните филми. Другите доминиращи цветове бяха кървавочервено, тъмносиньо и черно. Наситените бои и напрегнатите образи придаваха характерен вид на класическите плакати. Пистолети, опасни жени и мъже с шапки от четирийсетте години, нахлупени ниско над студените им очи, бяха основните мотиви. Цените, отбелязани на малките табелки, залепени под плакатите, бяха доста високи.

Десет минути след като си тръгна от театъра, Елизабет намери Джак, който я чакаше в малко кафене, и го заведе в галерията, за да му предаде разговора си с Вики.

Той я изслуша внимателно, но бе ясно, че не е напълно убеден.

Тя отчаяно го погледна.

— Защо Доусън би накарал Вики да ни съобщи толкова подробности за бизнеса му? По всичко личи, че се занимава с доста незаконни неща.

— Може да е нова тактика за сплашване — отговори й търпеливо. — Малко ми е трудно да приема онази история за опасните

чуждестранни инвеститори, които заплашват живота му.

— Ами плановете на Вики да изчезне?

— Може да е само номер, за да измъкне пари от теб.

— Тя казваше истината, Джак. Чувствам го.

Той се намръщи.

— Искам само да ти кажа, че не можем да имаме повече доверие на Вики Белами, отколкото на Доусън Холанд. Тя е от жените, които винаги имат някаква скрита цел. Според мен сега се опитва да изкара малко пари, които да са само за нея.

Елизабет прехапа долната си устна.

— Наистина ли мислиш, че се опитва да ме измами?

— Аха — кимна Джак и насочи вниманието си към мрачното лице на Робърт Мичъм, който ги гледаше от плаката на „Далеч от миналото“. — Точно това мисля.

— Не знам.

Елизабет се загледа в Рита Хейуърт, снимана в предизвикателна поза на жълт фон на рекламния плакат на „Дамата от Шанхай“.

— Мисля, че тя наистина възнамерява да изчезне.

— Според мен възнамерява да те лиши от известна сума.

— Не бъди такъв песимист. Всичко, което Вики ми разказа за инцидентите с нападателя и предупрежденията на Оли към теб и Хейдън, звучи съвсем правдоподобно, нали?

— Е, и? Дватамата с Доусън вероятно са предположили, че ние с теб вече сме се досетили за повечето неща. А дори Вики да ти е казала истината, все пак не ти е дала никаква съществена информация, която можем да използваме, за да намерим Тайлър Пейдж и кристала.

— Защото тя самата не знае къде са. Има само едно нещо, което не съвпада.

— Идеята ти, че Вики е фаталната жена на Тайлър Пейдж?

— Да.

Елизабет се загледа в плаката на „Големия сън“. Силното привличане между Богарт и Бакол си личеше дори на рекламната.

— Бях толкова сигурна...

— Погледни от добрата страна — прекъсна я Джак. — Ако съм прав, че не можем да се доверим на Вики, теорията ти, че тя е съблазнила Пейдж, за да го накара да открадне кристала, си остава в сила.

— Но аз ѝ вярвам. А това означава, че в крайна сметка в историята няма замесена жена. — Тя се замисли за информацията, че Райън Кендъл бил чут да спори с жена малко преди смъртта си, и добави: — Ако забравим за Кендъл.

— Тази информация не беше съществена — напомни ѝ Джак. — Ченгетата бяха сигурни още в самото начало, че той е убит заради наркотици. Но имам чувството, че разрушаването на лабораторията е солидна връзка. Пейдж вероятно е смятал, че може да поведе ченгетата по фалшива следа.

— Вики не знаеше нищо по този въпрос.

— Защо ли не съм изненадан?

Елизабет се загледа замислено във Вероника Лейк в „Наемник“. Тревогата, която я бе обзела след излизането ѝ от театъра, се засилваше.

— Е, едно поне е сигурно — каза най-после. — Скоро ще получим някои отговори.

— Какво имаш предвид?

— Ако Вики изчезне, ще знаем, че ни е казала истината за плановете си да започне нов живот.

— Финансиран от „Аврора“ — сухо добави Джак. — Това мога да го повярвам.

— Защо вярваш на тази част от историята ѝ?

— Защото според Лари, Холанд наистина е в лошо финансово положение. Дори и да не се страхува, че Доусън може да реши да използва застрахователната полица върху живота ѝ, Вики би искала да си намери нещо по-изгодно.

От далечния тътен на гръмотевица Елизабет рязко се събуди. Тя седна в леглото и примигна. Нужни ѝ бяха няколко секунди, за да разбере, че няма буря.

Джак вече бе скочил от леглото и отиваше към прозореца.

— Какво има? — попита тя.

— Прозвуча като експлозия, но отгук не виждам нищо.

Той бързо намъкна панталона си и тръгна към стълбите.

Елизабет стана от леглото, грабна халата си и забърза след него. Настигна го, когато той отваряше остъклената врата долу и излизаше

на терасата. Елизабет потръпна.

— Ето — каза Джак и посочи дима, който се издигаше към небето в далечината.

Тя се напрегна да види.

— Какво, по дяволите, е това?

— Не съм сигурен, но смятам, че някоя кола е паднала от пътя в пропастта. Запалила се е и сега храстите горят.

— О, господи! — прошепна Елизабет.

В далечината се чуха сирени.

Джак я прегърна здраво и двамата загледаха дима. Тя настръхна и се сгуши в него, за да прогони тръпките.

— Добре ли си? — тихо попита той.

— Да — отговори тя, но тревогата ѝ не изчезваше.

След малко се обърнаха мълчаливо и влязоха в къщата. Беше ужасно студено и Джак включи отоплението.

След един час, изкъпана и облечена, Елизабет режеше банани за закуска. Тя пусна радиото, за да чуе местните новини. Говорителят, вероятно свикнал да съобщава само новини за скиорите, явно беше разстроен.

— ... горският пожар, причинен от експлозията, бе овладян незабавно. Началникът на полицията, Грешъм, заяви, че жертвата вероятно е излетяла от колата и е била отнесена от реката. В момента издирват трупа, но властите предупреждават, че работата няма да е лесна, като се има предвид силата на водата в тази част на каньона. Колата бе идентифицирана като бяло порше, регистрирано на името на Виктория Белами. През последните седмици госпожица Белами бе нападната няколко пъти от...

Елизабет изключи радиото и се отпусна на един стол до плота.

— Джак.

— Тук съм.

Той слезе по стълбите, като закопчаваше ризата си. Косата му беше още влажна от душа.

— Какво има?

— Току-що чух новините. Колата в каньона е поршето на Вики. Издирват трупа ѝ. Мислят, че е била отхвърлена в реката от удара.

Джак замръзна.

— Сигурна ли си?

— Напълно.

— Интересно — каза той като се настани на стола до нея. — Мислиш ли, че наистина го е направила? Имам предвид номера с изчезването?

— Или го е направила, или Холанд я е убил — отговори Елизабет. — Може да е чакала прекалено дълго. Каза, че напоследък била насилила късмета си.

Джак се замисли.

— Не смятам, че той я е убил.

— Защо? Това е същият инцидент като с първите му две съпруги.

— Точно заради това не мисля, че той е отговорен. Холанд е умен. Знае, че след въпросите на застрахователната компания всички подозрения ще се насочат към него, ако и третата му съпруга загине при подобни обстоятелства. Последното, което Холанд би желал сега, е полицията да започне да го разпитва за смъртта на Вики.

Настроението на Елизабет се подобри.

— Прав си. Холанд не би искал полицаите да му попречат да се добере до „Мек фокус“.

— Има и друго. Ако я е убил, вероятно щеше да го направи така, че да изглежда работа на нападателя ѝ. Всичко бе подготвено за подобен завършек на историята. Холанд е трябвало само да хвърли малко червена боя върху колата.

— В новините не споменаха за червена боя. Джак, страхотен си.

Той се усмихна.

— Добрата ти приятелка Вики може да ни е направила много голяма услуга с изчезването си.

— Какво имаш предвид?

— Ако тя е организирала катастрофата, избрала е най-сигурният начин да натопи Доусън и да насочи подозренията към него. А ако той се занимава с ченгетата в момента, няма да може да присъства на търга.

— Вики ми напомни, че нещата никога не са такива, каквито изглеждат във филмите — усмихна се Елизабет като скочи от стола и грабна телефона. — Извини ме, трябва да се обадя на Луиз.

Джак бавно се завъртя на стола и я загледа внимателно.

— Ще прехвърлиш парите в онази сметка в Маями, нали?

— Да.

— По дяволите. Страхувах се от това. Това е измама, Елизабет.

— Не е измама, а сделка — отвърна тя, докато чакаше Луиз да вдигне телефона. — Мисля, че ти си човекът, който най-добре разбира това, Джак. Забрави ли, че не ми позволи да се измъкна от договора с „Ескалибур“ дори и след като плиснах ледената вода върху теб пред очите на Господ и всички посетители на клуба?

ГЛАВА 24

— Мога да призная, че тя се грижеше отлично за тялото си — каза масажистката и замачка раменете на Елизабет със силните си ръце. — Повечето хора идват тук с надеждата, че един масаж и накисване в горещия басейн незабавно ще им върнат мускулния тонус и енергията. А после се прибират направо у дома, просват се на креслото и грабват дистанционното. Но не и госпожица Белами. Тя спортуваше всеки ден и спазваше диета.

Масажистката сипа масло върху гърба на Елизабет и започна да масажира кръста ѝ. Елизабет изстена. Беше дошла в салона, за да чуе местните клюки, но после реши, че наистина се нуждае от масаж. Напоследък бе доста напрегната.

— Вие ли бяхте редовната ѝ масажистка? — попита.

— Да. Винаги идваше при мен, когато беше в града — въздъхна жената. — Трудно ми е да повярвам, че е мъртва.

— Може и да не е — предпазливо каза Елизабет. — Чух, че още не са намерили трупа.

— Нужно е доста време да намерят трупа, отнесен от течението.

— Ужасен инцидент.

— Ами... — Масажистката зашепна поверително. — Приятелката ми Етел работи като диспечер в полицейския участък. Според нея началник Грешъм не е сигурен, че е било инцидент.

— Мили боже! — ахна Елизабет, когато масажистката я замачка енергично. — Да не би да мислят, че нападателят ѝ я е убил?

— Нямаше никакъв нападател. Самата госпожица Белами ми каза това веднъж. Било само рекламен номер. Началник Грешъм не е глупак. Според Етел той вече бил отгатнал, че става дума за реклама. А и господин Холанд никога не е подавал оплакване в полицията.

— Какво тогава е станало според Грешъм?

— Не съм сигурна — отговори масажистката и се захвана с краката ѝ. — Но Етел ми каза, че в момента търсел Доусън Холанд.

Искал да му зададе няколко въпроса. Очевидно първите две съпруги на Холанд са загинали при подобни инциденти.

Елизабет се отпусна, зарови лице в малкия отвор на масата за масаж и се опита да диша.

— Какво искате да кажете с това, че Грешъм търси Холанд? Всички знаят адреса му в Мирър Спрингс.

— Не сте ли чули вече? Икономката на Доусън Холанд, Мери Бет, каза, че Грешъм отишъл рано сутринта да съобщи на Холанд за смъртта на жена му. Върнал се няколко часа по-късно, за да му зададе въпроси, но къщата била празна. Изглежда, Холанд си е събрал багажа и е напуснал града.

След четирийсет и пет минути Елизабет влезе в кафенето и се усмихна весело на Джак. Остави каната с билков чай и чашата на масата и седна срещу него.

— Какво ти става? — попита той. — Сияеш в странен розов цвят.

— Току-що свърших с масажа и горещия басейн. Знаеш ли, наистина трябва да правя това по-често. Много е приятно. А и полезно.

Той погледна чая ѝ с учудване.

— В това няма кофеин.

— Няма. Не искам кофеин. Ще ми развали блясъка.

Джак се облегна назад.

— Какво научи?

— Доусън Холанд е изчезнал. Началник Грешъм е предупредил ченгетата отгук до Денвър да търсят колата му.

— Да, научих същото, докато седях тук и те чаках. Всъщност дори съм една стъпка пред теб. Хлапето на бара ми разказа последната клюка из града. Мъж с описанието на Доусън Холанд се качил на самолет в Денвър тази сутрин.

— Защо местните ченгета внезапно са се загрижили толкова? Грешъм се е задействал доста бързо, нали?

Джак се усмихна.

— Носят се слухове, че някой се обадил в полицията малко след като поршето на Вики излетяло от пътя. Човекът посъветвал ченгетата

да попитат Холанд къде е бил по време на катастрофата и да проверят как са починали предишните му две съпруги.

— Обзалагам се, че Вики се е обадила — усмихна се Елизабет.

— Обзалагам се, че си права.

Тя отпи от билковия чай.

— Лари успял ли е да провери сметката в Маями?

— Говорих с него точно преди да се появиш. Засега парите още са там.

— Вероятно не е тръгнала директно към Маями. Искала е да прикрие следите си. Може да има няколко причини, поради които още не е прибрала парите.

Джак се поколеба, не искаше да я натъжава.

— Може да има и друга причина, поради която Вики не е взела парите. Може да е мъртва.

Блясъкът в очите на Елизабет помръкна.

— Ако е така, ще трябва да поговорим с ченгетата. Да им разкажем онова, което знаем.

Той се замисли за момент, после поклати глава.

— Не още. Грешъм вече издирва Холанд. Да оставим на Вики още няколко часа да прибере парите и да изчезне от страната.

— Мисля, че едно е сигурно. След изчезването на Холанд търгът ще е дребна работа. Освен ако не се появи някой, за когото не знаем нищо, Тайлър Пейдж ще има само двама кандидати. Ти и Хейдън.

Телефонът иззвъня в седем и петнайсет вечерта. Хейдън подскочи, стреснат от резкия звук. Осъзна изненадано, че се е спуснала нощта, а той седи на тъмно след приключването на разговора си с Лари.

— Ало?

— Търгът ще се състои в девет часа довечера. Ще ти дам адреса. Закъснелите участници няма да получат места.

Линията прекъсна и Хейдън бавно остави слушалката. Остана неподвижен за известно време, потънал в мисли. После грабна телефона и набра някакъв номер.

Мобифонът иззвъня, когато Джак паркираше колата срещу театър „Сребърна империя“. Елизабет подскочи развълнувано.

— Джак?

— Спокойно — отвърна той, като изключи двигателя и взе мобифона. — Може да е всеки. Много хора имат този номер.

Той включи телефона й каза:

— Феърфакс.

— Току-що бях поканен на търга — каза Хейдън.

Джак стисна волана с ръка и се вгледа в ярките светлини на „Сребърната империя“. Премиерата на „Мошеническа компания“ трябваше да започне в осем и половина. Елизабет бе настояла да дойдат по-рано, за да потърсят Тайлър Пейдж.

— Защо ми го казваш? — попита Джак.

Хейдън не отговори, а попита:

— Обадиха ли се и на теб?

— Не.

— Мястото е на Луп Стрийт, на около трийсет минути оттук. Девет часа.

— Още веднъж те питам. Защо ми казваш?

— Не бих искал да пропуснеш търга. Не всеки ден човек получава шанс да откупи откраднатото си имущество.

Той затвори.

Джак бавно остави телефона. Елизабет го изгледа въпросително.

— Какво става?

— Пейдж се обади на Хейдън. Търгът е определен за девет часа тази вечер. Никакво място на Луп Стрийт. Хейдън каза, че било на около трийсет минути оттук.

— Защо не се обади и на теб?

— Нямам представа. Не можеш да проведеш сериозен търг без достатъчно хора, които да наддават за цената.

Джак разсеяно потупа мобифона по седалката и отново се загледа в светлините на киното.

— „Мошеническа компания“ започва след половин час.

— Да, знам. Забрави за плана ми да дебнем Пейдж. Очевидно няма да е сред публиката. Ще провежда търг.

Джак се обърна към нея:

— Не ти ли се струва странно, че след всичко, което е вложил във филма, Тайлър Пейдж ще пропусне премиерата?

Елизабет не отговори и се замисли, после попита:

— Какво мислиш?

— Вероятно си била права през цялото време. Може и да има фатална жена в този сценарий.

Хейдън отвори вратата, видя Джак и Елизабет в коридора и се намръщи.

— Какво става, по дяволите?

— Решихме да се отбием да те вземем за търга — отговори Джак. — И двамата отиваме на едно и също място. Можем да използваме една кола. Малка братска сбирка след всичките тези години.

— Майната ти.

— Всъщност мисля, че се готвят да прекарат и двама ни — каза Джак. — Искаш ли да обсъдим алтернативата?

Хейдън се извърна, но Елизабет успя да забележи болката в очите му.

— Не — отговори.

— Не си много добър в дългосрочните планове, нали? — попита Джак. — Как, по дяволите, успя да станеш директор?

— Този разговор има ли смисъл? Ако не, имам планове за вечерта.

— Да, знам. Ще посетиш търга.

— Всъщност реших да отида на кино.

Елизабет го изгледа изненадано.

— Какво искаш да кажеш?

— Реших да не наддавам за „Мек фокус“.

Хейдън седна в едно от креслата и погледна Джак изпод вежди.

— Твой е, братко. Късмет. Мисля, че няма да ти е трудно да го получиш. След като двамата с Холанд сме във играта, съмнявам се, че ще имаш конкуренция.

Джак затвори вратата.

— Какво те накара да се откажеш от наддаването? — попита той.

Елизабет се усмихна бавно.

— Обадил си се на Лари, нали? Чул си и другата страна от историята.

Хейдън сви рамене.

— Възможно е кристалът да не свърши никаква работа. По-добре е да си спестя парите.

Джак погледна Елизабет, после се обърна към Хейдън:

— Какво става?

— Хейдън ти съобщава по свой си начин, че си е променил решението и няма да се стреми към „Мек фокус“, за да ти отмъсти.

Джак изглежда брат си, сякаш бе извънземно, току-що излязло от летящата чиния.

Хейдън отново сви рамене.

— Както вече казах, „Мек фокус“ вероятно не струва онова, което трябва да дам, за да го държа далеч от теб. А пък аз самият не мога да го използвам. По дяволите, дори не съм съвсем наясно каква би трябвало да е функцията на кристала. Пейдж, или по-точно онзи, който ми се обади, не ми съобщи никакви подробности.

Елизабет му се усмихна одобрително.

— Всичко е наред, Хейдън. Всички знаем, че се отказваш, защото си осъзнал, че ако отмъстиш на Джак, няма да промениш миналото. Не можеш да го обвиняваш за случилото се между родителите ти. Знаеш, че той е невинен.

Хейдън изсумтя.

— В Джак няма нищо невинно. Но си права. Ако съсия репутацията му, няма да постигна нищо. Утре сутрин се прибирам у дома. Загубих достатъчно време в Мирър Спрингс.

Джак го погледна замислено.

— Мисля, че някой ще бъде ужасно разочарован, ако не се появиш на търга довечера.

— Тайлър Пейдж ли? — невесело се засмя Хейдън. — Моят съвет е да не му даваш нищо за „Мек фокус“. Измъкни му го с бой. Все пак той го открадна от теб, нали?

— Не мисля, че този, който ще те чака на Луп Стрийт, е Тайлър Пейдж — каза Джак и извади мобифона от джоба си.

Елизабет го погледна учудено.

— Какво правиш?

— Мисля, че вече е време да повикаме ченгетата.

Усамотената хижа на Луп Стрийт представляваше малка едноетажна постройка. Имаше занемарения вид на къща, необитавана от години. На светлината на фаровете Джак видя, че парапетът на стълбите към предната врата е счупен. Градината беше обрасла с плевели.

Каменна камина оформяше едната стена, но през единствения прозорец не се виждаше отблясък от огън, нито друга светлина.

— Това е старата къща на Крамър — каза началник Грешъм, като излезе от патрулната кола. — Никой не живее в нея от години.

Той запали фенера си и кисело изгледа Хейдън и Джак.

— Не виждам никого наоколо. Сигурни ли сте за това?

— Не — призна Джак, като пхна ръце в джобовете си и се загледа в тъмната къща. — Но не се сещам за друго обяснение, което да отговаря на фактите.

— Трябваше да се свържете с властите още в самото начало — промърмори Грешъм и тръгна към предната врата. — Проклети бизнесмени. Винаги си мислят, че могат да се справят с проблемите по-добре от ченгетата.

Джак погледна Елизабет и Хейдън, които застанаха до него. Тя сви рамене. Брат му повдигна вежди, но не проговори.

Тръгнаха след Грешъм към предната врата. Полицейският шеф беше дребен, жилиав мъж. От него се излъчваше компетентност и авторитет, независимо че беше ченге в малък град.

Грешъм не се зарадва много, когато го откриха в дома му и му разказаха версията на Джак за събитията. Но не загуби време да се чуди как да постъпи.

Полицаят почука с фенерчето си.

Никой не им отвори.

Джак стоеше търпеливо с Хейдън и Елизабет. Грешъм почука втори път.

— Мисля, че нещо сте се объркали — тихо каза Хейдън.

— Надявам се да е така — обади се брат му.

Полицаят се приближи до прозореца и насочи лъча на фенера си към тъмната къща.

— По дяволите! — тихо изруга той. — Нямах нужда от това.

Отиде до задната врата и натисна дръжката. Вратата се отвори. Лъчът на фенера проряза малката тъмна стая.

Светлината падна върху ръката, после върху русата коса, почервеняла от кръв. Във въздуха се носеше тежка миризма на смърт. Челото на жената бе частично унищожено от куршума, но нямаше съмнение в самоличността ѝ.

Елизабет извика приглушено, сложи ръка на устата си и бързо се извърна. Джак я прегърна през раменете.

— О, господи! — изстена Хейдън. Беше готов да повърне. — Това е Джилиан. Беше прав, Джак.

— Не съвсем — отговори той и се опита да диша през устата си, вторачен в трупа на пода. — Не трябваше да е мъртва.

ГЛАВА 25

По-късно Хейдън се отпусна на канапето в сепарето на бара в хотел „Мирър Спрингс“ с чаша скоч в ръка.

— Вероятно Пейдж се е обадил. Искал е да бъде намерен над трупа, когато пристигнеш, Джак. Щеше да е идеално. Разгневен съпруг убива жена си, защото му създава неприятности с развода. А той щеше да се измъкне.

— Ами... — замислено започна Джак.

— По дяволите — яростно го прекъсна брат му, — ако не беше дошъл в стаята ми, за да ме накараш да изслушам откачената ти теория, сега щях да бъда обвинен в убийство.

Джак поклати глава.

— Ти вече си беше променил решението за търга.

Хейдън се намръщи.

— Да, но го промених в последната минута. Кой можеше да знае?

Елизабет се намеси:

— Не мисля, че Тайлър Пейдж е искал да те натопи. Ако наистина той я е убил, както Грешъм и всички други мислят, направил го е от страст. Вероятно е открил, че Джилиан не възнамерява да избяга с него, след като проведе търга.

Джак я погледна в очите.

— Ти си непоправима романтичка!

— Убедена съм, че Пейдж е човек на силните страсти, а не хладнокръвен стратег — каза тя.

— Каквото и да е, вероятно вече е далеч от Мирър Спрингс. Но за разлика от Холанд, който успя да се измъкне, смятам, че полицията ще открие Пейдж доста бързо. Той не притежава уменията, необходими да се скрие за дълго.

Хейдън се обърна към Джак:

— Как разбра, че Джилиан е организирала кражбата и търга?

— През цялото време Елизабет настояваше, че е замесена жена — отговори той.

— Отначало мислех, че е Вики Белами — каза Елизабет и отпи от минералната вода. — Но си промених мнението. Почти бях забравила идеята за фаталната жена, но тази вечер Джак ми изложи своята версия.

Джак погледна Хейдън.

— Тайлър Пейдж не притежава организационни способности. А човекът, планирал кражбата и помогнал на Пейдж да изчезне тук в Мирър Спрингс, е бил добър организатор. За известно време мислех, че Доусън Холанд може да е нещо повече от обикновен участник в търга.

— Смятал си, че е използвал Вики да съблазни Пейдж и да го убеди да открадне кристала? — попита Хейдън.

Брат му кимна.

— Както казах на Грешъм, Холанд е имал много контакти с Пейдж през последните няколко месеца. Според Лари той е имал и мотив. Но нещата не съвпадаха. Холанд е прекалено хитър и има достатъчно връзки, за да не си губи времето в опити да продаде „Мек фокус“ в Щатите. Ако кристалът беше в него, той щеше да потегли към Европа, където цената щеше да скочи до небето.

— А после Вики потвърди, че Холанд е в Мирър Спрингс по работа — обади се Елизабет. — Тя ми разказа за плановете на Холанд да се добере до някакъв високотехнологичен материал, който да продаде на консорциум от чуждестранни инвеститори.

— А това означава, че той е бил просто един от участъците в търга — каза Джак. — Това не оставяше много кандидати за ролята на човека, организиращ кражбата и търга. Тази вечер, когато ми се обади да ми кажеш, че са ти били дадени указания за търга и той ще се състои по време на премиерата на „Мошеническа компания“, започнах да се досещам. Най-после.

— За Джилиан ли? — попита Хейдън.

Джак кимна.

— Тя отговаряше на теорията на Елизабет, както и на моята. Фатална жена, която е свързана с областта на високите технологии чрез баща си. Беше достатъчно умна, за да обърне внимание на

слуховете за „Мек Фокус“ и да разбере значението му. А и би знаела как да прати шпионин в „Ескалибур“.

— Райън Кендъл? — попита Хейдън. — Чух те да казваш на Грешъм за него.

— Кендъл сигурно я е осведомил, че Тайлър Пейдж е единственият човек, който може да открадне кристала. Джилиан е проучила Пейдж, открила е слабостта му към киното и се е насочила към него.

— Но защо е решила да открадне „Мек фокус“? — попита Хейдън. — Кражбата нараняваше теб, а не мен.

— Ти още не разбираш, нали? — тихо попита Елизабет.

— Какво да разбирам?

— Вече никой няма да може да го докаже — обади се Джак, — но ние с Елизабет смятаме, че първото обаждане тази вечер беше за теб, тъй като Джилиан е възнамерявала да те убие.

— О, господи! — изстена брат му.

— Джак щеше да бъде повикан по-късно — продължи младата жена. — Джилиан е планирала той да бъде човекът, когото ченгетата щяха да намерят над трупа ти.

Хейдън я погледна удивено.

— Знаех, че ме мрази, защото исках да се разведа, а татенцето не беше доволен от това.

— А мразеше мен, тъй като отказах да стана зетят, който татенцето искаше — добави Джак.

Хейдън разтри слепоочията си.

— Значи е планирала да убие мен, а ти да опереш пешкира.

— Представяш ли си заглавията? „Дългогодишна вражда между двама братя завършва с убийство“ — щракна с пръсти Елизабет. — А тя си отмъщава и на двама ви едновременно. Единият е мъртъв, а другият отива в затвора за убийство.

Хейдън потръпна и отпи от скоча.

— Скоро след като се оженихме, осъзнах, че Джилиан има сериозни проблеми. Честно казано, понякога направо се плаших. Но дори след като поисках развод, не осъзнавах, че е способна на убийство.

— Истинската фатална жена — отбеляза Елизабет.

Хейдън се намръщи.

— Неприятно ми е да го призная, но ти наистина се опита да ме предупредиш за нея, Джак.

Джак нищо не каза.

— Джилиан е използвала Тайлър Пейдж — продължи Елизабет, — неговите силни страсти и чувства.

— А накрая той я е убил — кимна Хейдън.

Елизабет погледна през рамо, докато влизаше в къщата.

— Ти знаеше ли, че Джилиан е луда?

— Не — отговори Джак, като прекоси стаята и включи отоплението. — Просто знаех, че има някоя развинтена гайка и тя е свързана с татко Рингстед.

Младата жена закачи палтото си в гардероба.

— Как приключи връзката си с нея?

— Мислех, че съм се справил доста добре. Показах ѝ ясно, че никога няма да мога да заема мястото на баща ѝ в корпорация „Ринг“. Обясних ѝ, че съм дребен консултант, който никога няма да се изкачи нависоко. Джилиан стигна до извода, че може да намери някой много по-добър от мен. А Хейдън започна да се навърта около нея по същото време и ѝ внуши, че аз нямам големи амбиции и перспективи.

— И тя е решила, че Хейдън е по-подходящ съпруг, когото спокойно може да заведе при татенцето, нали?

— Точно така.

Джак се отпусна в креслото пред камината и протегна крака.

— Когато осъзнах, че Хейдън възнамерява да се ожени за нея, го посъветвах да помисли малко повече. Но това само го накара да побърза към олтара.

— Човешката природа е странно нещо.

— Да. Виж и нас двамата. И това ако не е странна връзка.

Елизабет седна срещу него.

— Да, но никога не е скучна.

— Така е — леко се усмихна той. — Никога не е скучна.

Настъпи тишина. Тя се заслуша в пращенето на огъня, после вдигна ръка и свали шнолата от косата си.

— И двамата се нуждаем от сън — каза. — Трябва да си лягаме.

Джак загледа гъстата ѝ коса, която се спускаше по раменете ѝ.

— Да, знам.

Елизабет се обърна и се загледа в пламъците.

— Свършено е, нали?

— Всичко вече е в ръцете на ченгетата — отговори той и разтърка лицето си. — Грешъм беше прав. Трябваше да съобщим в полицията още в самото начало.

— Мислиш ли, че ще намерят Пейдж преди представянето пред Велтран?

— Може би — отговори Джак несигурно. — Но дори и да го намерят, това няма да помогне на „Ескалибур“. Вероятно ще приберат кристала като вещественно доказателство. Може да минат месеци, преди да ни го върнат. А дотогава компанията вече ще е фалирала.

Елизабет се поколеба, после реши да рискува.

— Мислих доста — започна тя.

— За какво?

— За бъдещето ни.

Джак се усмихна.

— Знаеш, че няма да умра от глад.

— Знам. Можеш да се грижиш за себе си — съгласи се тя и го погледна в очите. — Но би ли помислил за място в управата на фонд „Аврора“?

— Работа ли ми предлагаш?

— Да.

— Да работя за теб? — предпазливо попита той.

— Защо не? Подходящ си.

— „Аврора“ се ръководи от двама души — ти и помощничката ти Луиз. Аз какво ще правя?

— Имаш опит в анализирането на дребни компании — бързо отговори тя. — Ще оценяваш кандидатите ни за финансиране. Можем дори да създадем нов отдел. Освен финансиране ще предлагаме консултации по мениджмънт на клиентите си.

— Да изпълнявам заповедите ти — замислено произнесе той. — Интересна идея.

Елизабет започна да се ядосва.

— Какво има? Не можеш да преглътнеш факта, че ще изпълняваш нарежданията ми?

— Хм.

Гордостта ѝ бе засегната.

— Ако не се интересуваш, кажи си го направо.

— Това, от което се интересувам, е нещо постоянно.

Тя го погледна раздразнено.

— Фонд „Аврора“ е съвсем постоянен. В момента е много посилен отпреди. И въпреки случилото се с „Мек фокус“, това тримесечие ще имаме печалби.

— Късметлийка си.

— Джак...

Той я погледна в очите.

— Не говорех за постоянна работа. Говорех за брак.

— За брак? — повтори тя изумено.

— Много повече ми се иска да се ожения за теб от това да работя за теб.

— Решихме, че се нуждаем от време — най-после успя да изрече Елизабет. — Съгласихме се да не насилваме нещата.

— Това беше твоя идея, а не моя. От шест месеца знам какво искам.

Тя се вгледа в блесналите му очи.

— Така ли?

Джак скочи от креслото, отиде до нея и я грабна в прегръдките си.

— Да.

— Но...

— Ще ти обещаю нещо — каза, като тръгна по стълбите, понесъл Елизабет на ръце. — Когато събереш достатъчно смелост да се омъжиш за мен, ще ти съобщя дали съм готов да рискувам да работя за теб.

— Това е смахнат пазарлък и го знаеш много добре — извика тя и го заудря по раменете. — Пусни ме. Тази вечер беше подложен на ужасен стрес. Не си в състояние да ме занесеш до горе.

— Глупости.

— Не е време да ми показваш какъв мъжкар си.

— Нямам какво друго да правя. — Джак зави надясно към спалнята. — Нали и двамата се канехме да си лягаме.

— Знаеш, че няма да разрешиш проблемите със секс, нали?

— Може и да не ги разреши, но поне ще се позабавляваме, докато чакаме да вземеш решение.

— Опитвам се да водя сериозен разговор.

— Сексът е по-забавен.

Той стигна до леглото и разтвори ръце. Елизабет се стовари върху юргана. Тя оправи косата си, вдигна очи и видя, че Джак вече е съблякъл ризата си.

— Сериозно ли говореше за брак? — прошепна тя.

— Аха — кимна той и разкопча колана си.

Тя го загледа с нарастващо вълнение как се съблича. Ерекцията му беше страхотна. Почувства познатата възбуда, когато Джак се отпусна върху нея.

— Освен това съм много сериозен по отношение на секса — добави той.

— Виждам — прошепна Елизабет.

Прегърна го и го дръпна към себе си, облекчена, че можеше да се скрие в страстта, която се разгаряше толкова лесно между тях.

Но знаеше много добре, че това е само временно скривалище.

Брак?

С Джак?

По-късно Джак легна по гръб и я прегърна.

— Има и още една точка в дневния ред — каза. — В интерес на истината трябва да знаеш още нещо, преди да ми отговориш дали ще се омъжиш за мен.

Елизабет изстена и се надигна на лакът.

— Важно ли е?

— Може би. Просто искам да изясня една заблуда, с която живееш през последната седмица.

— Не ми казвай, позволи ми да отгатна. Всъщност си ужасно богат и дори да не намерим „Мек фокус“ и да загубиш професионалната си репутация, всичко ще е наред, защото си страхотен тузар.

— В това отношение няма заблуди — сухо отвърна той. — Не съм богат.

— Е, добре. За какво тогава ме излъга първата вечер тук?

— Предпочитам да не го смяташ за лъжа, а за оправдана заблуда.

— Относно?

— Относно проблема с резервацията ми в Мирър Спрингс.

Елизабет сложи ръка на гърдите му.

— Добре, готова съм да чуя най-страшното.

Джак се настани удобно и я погледна.

— С резервацията на стаята в хотела нямаше никакви проблеми — каза той. — Просто казах на администратора, че се отказвам от стаята. Той я даде на човека след мен, който беше ужасно благодарен.

Елизабет забарабани с пръсти по гърдите му.

— И тогава се появи на прага ми, излъга ме, че нямаш къде да отседнеш, и ме помоли да те приема.

Той се намръщи.

— Не си спомням да съм те молил.

— Е, почти.

— Да, почти — съгласи се Джак. — Сега разбирам, че съм поел голям риск. Не трябваше да се отказвам от стаята в хотела, докато не се уверя, че ще ме приемеш тук.

Тя се замисли.

— Да, запазването на стаята, докато се увериш, че ще те приема, щеше да е разумната постъпка на един опитен директор.

— Не знам защо не се сетих за това — призна той.

Елизабет се усмихна доволно.

— Аз знам защо.

— Така ли? — попита той и я погали по косата. — Защо?

Младата жена се прокашля и изрече:

— През последните месеци установих, че всъщност ти си старомоден романтик, Джак Феърфакс. Истински Дон Кихот.

Ръката му застина. Джак се вторачи в нея изненадано, после се засмя.

Смя се така, че едва не падна от леглото. Накрая заяви:

— Глупости.

— Вярно е — каза Елизабет, без да се притесни от реакцията му. — Ти си рицар в леко ръждясала броня. Чувстваш се задължен да оправиш част от щетите, които е нанесъл баща ти. Станал си консултант на малки компании, които имат проблеми. Никога не настояваш за изгоден договор, когато се захващаш с изправена пред

фалит фирма. Предпочиташ да работиш за дребни семейни компании, вместо за големи бездушни корпорации.

Джак се ухили.

— Чакай малко. Мислиш, че романтизмът ми ме е накарал да рискувам с теб първата вечер тук в Мирър Спрингс?

— Точно така. Това е единственото, което може да обясни защо пое такъв риск.

— Аха.

— И това — съобщи тя — е причината да реша да приема предложението ти за брак.

Невероятна енергия се вля във вените му. Ако можеше да я бутелира, щеше да стане най-богатият човек в света. Енергията го замайваше, предизвикваше непознати усещания у него. Не беше необходимо да я продава, за да забогатее. Вече беше богат.

— Ще ти споделя една тайна — каза Елизабет като се наведе и го целуна нежно по устните. — Мисля, че и от моя страна беше много романтично да те приема тук.

— Така ли? Защо?

Тя се усмихна.

— Защото още като отворих вратата и те поканих вътре, бях сигурна, че лъжеш.

Изпита огромно щастие. Елизабет го бе приела, макар да бе заподозряла, че я лъже.

Той сложи и другата си ръка върху главата ѝ и нежно я притегли към себе си.

— Очевидно аз не съм единственият романтик тук. Обичам те.

— Аз също те обичам.

Елизабет започна да го целува, но внезапно спря и се замисли.

— Какво има? — попита Джак.

— Това повдига стария проблем, нали?

— Той вече е вдигнат, но не е толкова стар, а и не го смятам за проблем.

— Престани да се хилиш — скара му се тя и седна удобно. — Мисля, че това е сериозно.

Джак сложи ръце зад главата си.

— Слушам.

— Обяснението ти за лъжата с резервацията ме накара да се чудя къде точно е живял Тайлър Пейдж, докато е бил в Мирър Спрингс. Грешъм каза, че Джилиан е пристигнала от Денвър в същия ден, нали?

— Да. Продължавай.

— През цялото време смятахме, че Пейдж е в Мирър Спрингс. Мислехме, че е искал да присъства на фестивала.

— Може да сме сгрешили.

Очите на Елизабет проблеснаха.

— А може и да не сме.

— Накъде биеш?

— Съгласни сме, че Пейдж не е практичен. А да си създадеш фалшива самоличност е още по-трудно.

— Джилиан сигурно се е погрижила за това.

Елизабет започна да усуква чаршафа замислено.

— Първия ден, когато видях Хейдън, го попитах как е успял да си намери стая в курорта. Отговори ми, че познавал генералния директор и се възползвал от връзките си. Каза го съвсем небрежно. Възможно е да се е запознал с директора някъде другаде.

— Управителите на хотели често биват прехвърляни от едно място на друго — каза Джак.

— Но е възможно Хейдън да се е запознал с него тук, в Мирър Спрингс. А това означава, че не е тук за първи път.

— Това е популярен зимен курорт. Хейдън кара ски. Джилиан също е била скиорка.

— Джак, ами ако...

— Чакай малко — прекъсна я той, като грабна телефона и малкия указател на Мирър Спрингс. — Можем да разберем всичко само с едно обаждане.

Намери номера на хотела и го набра. След няколко позвънявания Хейдън вдигна.

— Колко скоч изпи, след като ние с Елизабет си тръгнахме? — попита го Джак.

— Ако мислиш, че сега ще започнеш да си играеш на големия брат, забрави. Освен това си имах причина. Изкарах тежка нощ.

— Няма да споря по този въпрос — каза Джак. — Отговори ми на един въпрос и ще те оставя да спиш.

Хейдън изстена.

— Не си въобразявай, че само защото ми спаси живота, можеш да ми звъниш посред нощ, когато те прихване нещо. Братската ми благодарност не е безкрайна.

— Хейдън, чуй ме. Казал си на Елизабет, че си получил стая в курорта, защото познаваш генералния директор.

— Дъглас Финли. Готин тип. Защо?

— Отсядал ли си тук в миналото?

— Не.

— По дяволите!

Разочарованието на Джак беше огромно, но той забеляза погледа на Елизабет и реши да продължи.

— Откъде познават Финли?

— Честно казано, не го познавам. Не лично. Използвах името на бившия си тъст, за да се уредя.

— Финли познава ли семейството на Джилиан?

— Да. Но не знаеше за развода. Вероятно нямаше да ми даде стая, ако знаеше. Мога ли да попитам за какво става дума? Имам нужда от сън. Преди малко ми се обади бащата на Джилиан. Рингстед потегля насам от Цюрих. Семейният му адвокат също ще дойде. Утре ще ми се наложи да се разправам и с двамата.

— Чакай още малко — помоли Джак. — Да не би семейството на Джилиан да почива в Мирър Спрингс?

— Един от братовчедите й има къща на няколко километра от града. Ние с Джилиан я използвахме един-два пъти.

Джак се изненада, че телефонът не се счупи, когато го стисна силно.

— Братовчед на Джилиан има къща тук?

— Да. Но заради развода съм персонa нон грата сред роднините на Рингстед. Реших, че няма смисъл да искам ключа от хижата, затова си опитах късмета в хотела.

ГЛАВА 26

Къщата не се виждаше от пътя. Забелязаха я, едва когато Джак зави към нея. Елизабет се наведе напред и напрегнато се загледа. Фаровете осветиха ниска, широка сграда. Прозорците бяха тъмни. Пред къщата беше паркирана кола.

— Ако Пейдж е живял тук, отдавна е изчезнал — каза Джак като изключи двигателя и взе фенера си. — Но може да открием нещо, което да ни подсказва накъде е тръгнал.

Елизабет го изгледа притеснено и отвори вратата си.

— Грешъм няма да се зарадва, когато разбере, че сме идвали тук, без да се посъветваме с него.

— В момента Грешъм е зает с убийството на Джилиан и катастрофата на Вики. А и това може да е само губене на време. Ако открием нещо полезно, ще се обадим на Грешъм.

— Разбира се.

Елизабет излезе от колата, затвори вратата и закопча палтото си. После погледна Джак многозначително.

— Веднага след като самите ние тръгнем по следите на Пейдж, нали?

— Ако Пейдж е в Европа, Грешъм не може да направи абсолютно нищо — отвърна Джак. — Но ние можем да направим нещо, ако го пипнем, преди да разбере как да продаде кристала в чужбина.

Елизабет поклати глава и го последва към къщата.

— Това е едно от качествата ти, на които се възхищавам. Никога не се предаваш.

— Така и трябва — каза Джак и си сложи кожени ръкавици. — Да бъдем реалисти. Грешъм не се интересува от откраднатия кристал. Целта му е да залови двама убийци. Ние сме единствените, които имат интерес да си възвърнат кристала преди представянето пред Велтран.

— Не е нужно да ми го напомняш.

Елизабет извади ръкавиците си от джоба на палтото си и си ги сложи, после забърза по стъпалата към задната тераса и загледа как Джак изпробва ключалките на вратата и близките прозорци.

— Това нещо си има име — каза тя.

— Да, влизане с взлом — кимна Джак. — Не ни е за пръв път. Вече трябваше да си свикнала.

— Когато отидохме в дома на Пейдж в Сиатъл, имахме ключ и полузаконно оправдание. Доста по-трудно ще обясним сегашното влизане.

— Ще се справя с това, ако се наложи.

— Каза го като истински директор.

— Един добър директор може да се измъкне от всичко.

— Или да се намъкне във всичко — прошепна Елизабет.

Тя се опита да не обръща внимание на треперенето на ръцете си, докато вървеше след Джак. Той вече бе в другия край на терасата, която обикаляше широката къща. Елизабет го последва и видя, че цялата предна стена е заета от френски прозорци. От къщата се откриваше великолепна гледка към планината. Но от мястото на Елизабет тъмните стъкла изглеждаха като непревземаема крепост.

Джак тръгна към близката остъклена врата. Елизабет освети терасата с фенерчето си. Лъчът падна върху огромен грил от неръждаема стомана, два шезлонга, маса и джакузи.

— Очевидно горещите вани са много популярни в Мирър Спрингс — отбеляза тя.

— След преживяванията ни тук във ваната, реших, че и аз трябва да имам в жилището си — каза Джак и тръгна към следващата врата.

— Но ти живееш в апартамент.

— Можем да я монтираме у вас. На балкона пред спалнята ти.

Елизабет застина.

— Откъде знаеш, че пред спалнята ми има балкон?

— Виждам го от моя прозорец.

— Без бинокъл не можеш да го видиш.

Той не отговори.

— Джак, да не си ме шпионирал?

— Не виждах ясно — увери я. — Храстите пречат. Трябва да кажеш на градинаря си да окастри храсталака на балкона ти.

Елизабет изстена. Не знаеше дали се чувства възмутена или поласкана. Тъкмо се канеше да му каже къде да си завре храстите, когато забеляза, че капакът на грила е вдигнат. По мазния стоманен плот от едната му страна имаше съдове за готвене.

— Мисля, че някой наскоро е използвал грила. Виж бъркотията и съдовете на плота. Чудя се дали...

Та замлъкна рязко и се вторачи в тъмния предмет до ръба на ваната. Първата ѝ мисъл бе, че някой си е забравил обувката на терасата.

Мъжка обувка.

После обаче видя обут в панталон крак.

— О, господи, Джак!

Той прекоси терасата с бърза крачка, застана до нея и насочи лъча на фенера си към ваната.

— По дяволите.

Джак заобиколи джакузито, без да свали лъча от обувката.

— Моля те, Господи! — прошепна Елизабет. — Не и още един.

Тя тръгна бавно напред като се мъчеше да отмести очи от обувката, но не успяваше. Стори ѝ се, че е омагьосана.

Спря до грила, протегна ръка и стисна плота, за да не припадне. Докосна дръжката на дълга вилица за готвене.

Ваната беше открита, но моторът мълчеше, а лампите ѝ не светеха. Повърхността на водата беше неподвижна.

Джак заобиколи кръглата вана и насочи лъча към купчина смачкани дрехи.

Елизабет видя слаба, костелива ръка. После видя кръвта, която още капеше от раната на главата. Беше благодарна, че лицето на мъжа бе извърнато настрана от нея. Нещо проблесна и привлече вниманието ѝ. Стилен шейкър за коктейли лежеше до крака на един стол. Капакът му беше свален. Мъртвият сигурно е бил изненадан в момента, когато си е забърквал мартини.

— Мили боже! — изохка тя.

Фенерът освети тъмен метален предмет.

— Джак?

Той се вторачи в пистолета, който очевидно бе паднал от ръката на мъжа.

— Виждам го.

Елизабет погледна отново към трупа и забеляза широкото тъмно петно, разпростряло се под главата му. Веднага разбра, че е кръв, и стомахът ѝ се преобърна.

Застина на място и загледа Джак, който клекна и провери пулса на мъртвия.

— Това е Пейдж, нали? — прошепна тя.

— Да — отговори той като бръкна в джоба си, за да извади мобифона. — Значи все пак не е изчезнал от града.

— Сигурно се е застрелял, след като е убил Джилиан. Горкият човек. Тя наистина е била фаталната му жена.

От сенките излезе тъмна фигура. Светна трети фенер. Елизабет поиска да изпищи, но не можа да си поеме дъх.

— Страхувам се, че не е самоубийство — каза Доусън Холанд. — Тъпото копеле отказа да ми даде „Мек фокус“. Непрестанно повтаряше, че Джилиан го предала, а той никога нямало да ми даде кристала. Дори имаше наглостта да насочи оръжие срещу мен. Наложих ми се да го убия.

— Защо още се мотаеш наоколо? — попита Джак с равен глас, без да се надигне от трупа. — След смъртта на Джилиан и изчезването на жена ти, ще ти бъде доста трудно да обясниш още едно убийство.

— Не възнамерявам да остана тук достатъчно дълго, за да давам обяснения.

— Ти си убил Джилиан — прошепна Елизабет. — Не е бил Тайлър Пейдж.

— Кучката направо ме подлуди. Вечно дрънкаше, че иска отмъщение — каза Доусън и насочи лъча на фенера си в очите ѝ.

Тя отстъпи назад, сякаш бе използвал лазер. Спъна се в грила и едва успя да запази равновесие. Съдовете на плота изтракаха и се разлюляха. Тежък тиган падна на пода, отскочи два пъти и застана неподвижно. Джак не сваляше очи от нея, но не проговори.

Доусън Холанд се усмихна и насочи лъча към Джак.

— Струва ми се, че е много нервна.

— Ти можеш да изнервиш всеки интелигентен човек — отвърна Елизабет.

— А ти си интелигентна жена, нали? Знаеш ли, в умните жени има нещо адски възбуждащо. Намирам ги много вълнуващи, особено

ако са и красиви. Но човек никога не може да им се довери. Винаги си имат своя цел и това ги прави опасни.

— Като говорим за опасности — каза Джак, — напоследък никак не ти върви, а? Първо Вики изчезва, преди да успееш да я убиеш заради парите от застраховката, после Джилиан се оказва повече обзета от мисълта за отмъщение, отколкото от идеята, че трябва да продаде „Мек фокус“ в чужбина.

— Джилиан провали сделката — яростно изкриви лице Доусън. — Не се интересувахте от парите. Искате само тъпото си отмъщение. Използваше ме.

Елизабет го загледа с ужас, сякаш виждаше кобра.

— Как се запозна с нея?

— Преди няколко месеца тя посети филмовия фестивал в Седона. Потърси ме и ми се представи. Беше ме проучила внимателно. Знаеше кой съм и вярваше, че ще се заинтересувам от добро делово предложение.

— Нуждаела се е от човек, който е можел да даде на Тайлър Пейдж възможност да осъществи мечтата си — каза Елизабет.

Доусън стисна устни.

— Както казах, Джилиан ме използваше. Отначало партньорството ни ми се струваше идеално. Нуждаех се от „Мек фокус“, за да се разбера с определени хора, а и се подготвих да осребря застрахователната полица върху живота на Вики. Смятах, че тук, в Мирър Спрингс, ще убия с един куршум два заека.

— Но накрая Джилиан отказа да ти сътрудничи, нали? — попита Джак.

— Откачената жена се скри заедно с Пейдж. Не можах да ги намеря — каза Доусън ядосано. — А после се появихте и вие с Шоу. Опитах се да ви уплаша, но никой не се поддаде. После ти изпрати Леджър да разпитва за Пейдж и ми се наложи да му платя, за да изчезне.

— Откъде взе видеокасетата?

Доусън се намръщи.

— Джилиан я беше направила преди седмици. Каза, че била за всеки случай. Искате да се увери, че ако нещо се обърка, уликите ще сочат към друг човек. Съгласи се да ми даде копие и аз го взех и го запазих. За всеки случай.

— Полицията мисли, че си на път за Амстердам — каза Елизабет.

— Трябваше да се престоря, че изчезвам, след като Вики ме изигра. Тази сутрин си купих билет за Амстердам на летището. Но после наех кола и се върнах тук. Подслушвах хотелската стая на Шоу. Разбрах всичко, когато Джилиан му се обади. Пръв отидох до къщата и се изправих срещу нея.

— И тя ти каза къде е скрилапейдж? — попита Джак.

— Смахнатата кучка беше безумно щастлива, че плановете ѝ за отмъщение най-после ще се осъществят. Изсмя ми се в лицето и ми каза, че ще получи „Мек фокус“. Дори ми обясни къде е скрилапейдж.

— И ти я застреля и дойде тук, така ли? — прошепна Елизабет.

—пейдж се канеше да излиза — намръщи се Доусън. — Глупакът искаше да се промъкне в театъра, за да гледа „Мошеническа компания“. Можете ли да повярвате? Заложено е цяло състояние, а той иска да ходи да гледа тъпия си филм.

— Дошъл си тук, за да принудиш Тайлърпейдж да ти даде кристала, а той е отказал, защото е разбрал, че Джилиан го е предала — отбеляза Елизабет. — И е бил прав.

На слабата светлина от фенерите лицето на Доусън приличаше на мрачна, яростна маска.

— Идиотът не спря да повтаря, че „Мек фокус“ е пред очите ми, но никога няма да го намеря.

— Но ти реши, че ще успееш да го намериш, нали? — невесело се усмихна Джак. — Откога го търсиш?

— Прекарах няколко часа в претърсване на проклетата къща — отвърна Доусън. — Претърсих дори джакузито.пейдж ме измами. Повярвах му, когато ми каза, че кристалът е пред очите ми.

— Но времето ти изтече, нали? — каза Джак. — Дори и ченгетата да не те намерят, чуждестранните ти партньори ще го направят. Докъде мислиш, че ще успееш да стигнеш?

— Трябва само да се махна от тази проклета планина — нервно отговори Доусън. — Щом се разкарам от Мирър Спрингс, всичко ще е наред. Имам нова самоличност. Просто трябва да се покрия за известно време.

— Ченгетата ще те пипнат, преди да се махнеш от планината — каза Елизабет.

— Не мисля така — студено се усмихна Холанд. — Но за всеки случай ще взема заложничка с мен. Застраховка. Винаги съм вярвал в застраховките.

Елизабет ахна.

— Ако мислиш, че ще тръгна с теб...

— Точно така мисля — прекъсна я Доусън и махна с ръка. — Ела тук. Бързо.

— Ами „Мек фокус“? — попита Джак. — Ще се откажеш ли от него?

— Човек се научава да приема загубите, Феърфакс — отговори Доусън и отново размаха ръка. — Ела тук, Елизабет, или ще убия Феърфакс.

И щеше да го направи. Холанд нямаше да се поколебае да убие отново. Тя тръгна бавно към него.

— По-бързо, скъпа. Феърфакс е прав за едно нещо. Времето ми изтече.

Когато Елизабет се приближи до него, той свали насочения към Джак пистолет и го опря в главата ѝ.

— Чудесно. Е, Феърфакс, ако направиш и едно движение, ще я убия незабавно. Ясно ли е?

— Да — тихо отговори той. — Ясно е.

— Колата ми е паркирана на пътя недалеч оттук — каза убиецът, без да сваля очи от Джак. — Тръгвай. Бавно, Елизабет.

Тя не го послуша.

— Ще убиеш Джак веднага щом тръгна към колата, нали?

Холанд се усмихна одобрително.

— Ти наистина си интелигентна жена, скъпа. При други обстоятелства можехме да сме чудесна двойка.

— Не за дълго — отвърна тя.

— Не, не за дълго. А сега мърдай, или ще ти се наложи да гледаш как Джак умира. Убеден съм, че това няма да ти хареса.

Елизабет наблюдаваше Джак, който още стоеше до трупа, на около два метра от пистолета, който Пейдж бе изпуснал.

— Джак?

— Всичко е наред, Елизабет. Направи каквото трябва — каза той, после замълча за момент и добави: — Но го направи бързо.

— Добре.

Тя се извърна, сякаш щеше да тръгне към другия край на терасата.

Доусън продължи да се цели в главата ѝ, но вниманието му бе насочено към Джак.

Елизабет стисна дръжката на дългата вилица за готвене, която преди секунди бе грабнала от грила и бе скрила под ръкава си.

Почувства движението на Доусън. Той свали пистолета от нея и се завъртя към Джак.

Елизабет се хвърли яростно с вилицата към Доусън. Усети как зъбците ѝ разкъсват плата на панталона му и пробиват плът и мускули.

Холанд се сгърчи от болка и ярост и изкрещя:

— Кучка!

Пистолетът изтрещя и я оглуши. Проблесна светлина. Фенерът на Доусън падна на терасата. Елизабет видя как Джак се хвърля върху Холанд. Двамата мъже се стовариха на терасата със сила, която разтърси дървените подпори.

Елизабет бързо се отдръпна от тях. Спъна се и се удари в парапета.

Тайлър Пейдж се надигна от ваната и бавно седна. Протегна ръка и стисна пистолета. Насочи го към борещите се мъже. Ръката му трепереше.

— Ти ми я открадна — дрезгаво изхърка той. — Тя ме предаде заради теб.

— Джак! — изкрещя Елизабет. — Изчезни оттам.

Джак вдигна очи, видя Пейдж и за миг прецени ситуацията. Търколи се далеч от Холанд.

— Не го прави — извика той. — Той е...

Беше прекалено късно. Чу се изстрел и Холанд се просна неподвижно на терасата.

— Ангелско лице — прошепна Пейдж. — Моето красиво Ангелско лице.

Той падна назад и застина.

Настъпя тишина.

— Елизабет?

— Добре съм — бързо отвърна тя. — Мислех, че е мъртъв.

— Не, само е в безсъзнание. Куршумът на Холанд го е уцелил отстрани на главата — обясни Джак, като се наведе над Доусън и

потърси пулса му. — Холанд също е жив. Носиш ли си мобифона?

— Да.

Тя извади мобифона си и набра номера на полицията.

Стори ѝ се, че измина цяла вечност, преди диспечерката да се обади и да изслуша съобщението ѝ.

Когато затвори телефона, Елизабет видя, че Джак се е върнал до джакузито. Той се наведе и вдигна сребърния шейкър, паднал на пода.

Елизабет тръгна бавно към него. В далечината чу виене на сирена.

— Какво правиш с този шейкър? — попита.

— Това не е шейкър — отговори Джак и насочи лъча на фенера, към контейнера. — Това е нещо като термос, създаден в лабораторията на „Ескалибур“ специално за транспортирането на „Мек фокус“.

Елизабет се вторачи оживено в контейнера.

— Празен е. Мислиш ли, че Пейдж е изхвърлил кристала някъде в гората, за да не го даде на Холанд?

— С изключение на „Мошеническа компания“, разработката на кристала беше единственото постижение на Тайлър Пейдж в живота. Не мисля, че би го унищожил — отвърна той и замислено се загледа във ваната. — Заявил е на Холанд, че кристалът е пред очите му. Може би е казал истината.

Джак отиде до контролното табло и дръпна шалтера. Подводните лампи светнаха. Елизабет надникна във водата.

— Мислиш, че го е хвърлил тук? Но Холанд каза, че е претърсил ваната.

Подводните лампи осветяваха ваната. Под водата нямаше друго, освен пейките.

— Холанд не е експерт по високите технологии. Джилиан вероятно му е казала, че ще крадат кристал и той вероятно е приел, че „Мек фокус“ трябва да прилича на парче кварц — обясни Джак, като разви дъното на термоса. — И е така. Когато не е разтворен, разбира се.

Елизабет внезапно разбра.

— Естествено. Това е нов тип колоиден кристал. Пейдж го е транспортирал в термоса, тъй като частиците са разтворени в течност.

— Само при определени условия. „Мек фокус“ има уникални свойства.

Сирените завиха по-близо. Елизабет хвърли бърз поглед към долината. По Луп Стрийт проблеснаха синьо-червени лампи.

— Имаш не повече от десет минути — каза тя. — След като ченгетата пристигнат, цялата къща ще се води местопрестъпление. Няма да ти позволят да търсиш „Мек фокус“.

— Ако съм прав, не се нуждая от десет минути.

Джак извади малък найлонов плик от контейнера, отвори го и пусна съдържанието му във ваната.

— Какво е това? — попита Елизабет.

— Катализатор. За разлика от истинските колоидни кристали „Мек фокус“ се нуждае от него, за да събере частиците си в твърда форма. Ако Пейдж е пуснал кристала във ваната, скоро ще го видим.

Елизабет загледа напрегнато. Отначало не видя нищо. После забеляза нещо като синьо-зелено стъкло на една от пейките.

— Ето го — доволно каза Джак и нави ръкава на ризата си. — Още една-две минути и ще разполагаме с целия кристал.

Парчето кристал нарастваше бързо под водата.

Сирените прозвучаха още по-силно. Първата полицейска кола отби по пътя към къщата.

— Изглежда готов — каза Джак като натопа ръката си във водата и взе кристала от пейката.

Задържа го в ръка за момент и насочи лъча към него.

Елизабет ахна. Стори й се, че гледа невероятно красив диамант. „Мек фокус“ грееше меко със синьо-зелен пламък.

— Великолепен е — прошепна тя.

— И е наш.

Сирените внезапно замлъкнаха. Затръшнаха се врати на коли. По терасата затрополяха крака.

Джак бързо пусна кристала в джоба си.

— Ако този въпрос въобще бъде повдигнат, ще обясним, че Пейдж е откраднал копие на кристала, а истинският си е на безопасно място в лабораторията на „Ескалибур“.

— Мислиш ли, че ще ни повярват?

— Както вече ти казах, един директор може да се измъкне от всяко положение.

ГЛАВА 27

Тайлър Пейдж се беше отпуснал в болничното легло с бинтована глава. От закачената на стойката до леглото му система във вените му се вливаше някаква течност. Изкривените му очила стояха смешно на носа му. Той погледна Джак с тъжно примирение.

— Знам, че е прекалено късно да се извинявам, господин Феърфакс. Но все пак искам да ви кажа колко съжалявам за цялата тази история. Не знам какво ме прихвана.

Елизабет забеляза ироничния поглед в очите на Джак и бързо се приближи до леглото.

— Джак ви разбира, доктор Пейдж. Станали сте жертва на страстта. Изгубили сте си ума за известно време. Случват се и такива неща.

Джак вдигна очи към тавана.

Тайлър насочи мрачния си поглед върху Елизабет.

— Тя беше толкова красива. Красивите жени никога не забелязват мъже като мен. Но тя ме забеляза. Накара ме да се чувствам умен, важен и неотразим. Когато бях с нея, се чувствах като Богарт, Мичъм и Грант едновременно.

— Джилиан те е използвала — откровено каза Джак.

Елизабет му се намръщи.

— Не е необходимо да му го напомняш.

— Знам, че ме използваше — каза Пейдж. — Но докато се усетя, че ме убеждава да открадна „Мек фокус“ за някакви нейни цели, а не за да избягаме заедно на тропически остров, вече бе късно. Цялата история се превърна в кошмар. Не виждах изход.

— Не си ли помисли, че можеш да вдигнеш телефона и да ми се обадиш? — попита Джак без съчувствие.

— Джак — предупреди го Елизабет.

Джак не ѝ обърна внимание.

— Чувствах се безпомощен — обясни Тайлър. — Оплетен в мрежата ѝ. Знаете ли, когато Грешъм ми съобщи за смъртта на

Джилиан, почувствах ужасно облекчение. Стори ми се, че капациите падат от очите ми. Най-после бях свободен. Сега разбирам какъв страхливец бях.

— Определено не сте страхливец — твърдо възрази Елизабет. — Противопоставихте се на Доусън Холанд, въпреки че той се опита да ви убие. Това беше много смела постъпка. Направо геройска.

Джак повдигна вежди, но нищо не каза.

Тайлър я погледна със слаба надежда.

— Наистина ли мислите така, госпожице Кабът?

— Да. А и всички останали мислят така — отговори Елизабет и строго изгледа Джак. — Нали така, Джак?

— Да, разбира се — отговори той и леко се усмихна. — Всъщност така си беше. Нужна бе истинска смелост, за да победиш Холанд.

Тайлър се изчерви.

— Благодаря ви, господине. Господин Холанд...

— Дали е мъртъв? — кимна Джак. — Умря преди час. В операционната.

— Разбирам — промърмори Пейдж унило. — Предполагам, че и за това ще ме съдят.

— Едва ли — отвърна Джак. — Грешъм е убеден, че това е класически случай на самозащита. Не забравяй, че Холанд се опитваше да ни убие.

Елизабет срещна погледа на Джак. Никой от двамата им не пожела да напомни на Пейдж, че Джак вече се бе справил с Холанд, когато Тайлър се съвзе за миг и изстреля фаталния куршум. Според Джак това бяха незначителни подробности.

— Грешъм не е особено доволен от нас — продължи Джак, — но никой няма да влезе в затвора.

Тайлър примигна объркано.

— Но аз трябва да си платя за престъплението.

— „Ескалибур“ няма да ви предяви обвинения — каза Елизабет.

Той отново примигна.

— Не разбирам. Откраднах резултата от ценен научен проект. Аз съм крадец.

— „Ескалибур“ реши да забрави за инцидента — спокойно обясни Джак. — Особено след като се вземе предвид факта, че ти

открадна копие на оригинала, който си стои в сейфа на „Ескалибур“.

— Но...

— Миналия месец въведохме нови мерки за охрана — прекъсна го Джак. — Само двамата с Майло знаехме за тях.

— Но...

— Аз би трябвало да знам това, нали? — многозначително го изгледа Джак. — Аз съм директорът на компанията.

Лицето на Тайлър се озари от усмивка.

— Радвам се да чуя това, господине. Много умно от ваша страна.

— Да, така е.

— Не мога да ви обясня колко се радвам, че глупавите ми действия няма да имат негативен ефект върху компанията. Семейство Ингерсол винаги са се отнасяли добре с мен. Ще ми липсват.

— Не за дълго — каза Джак. — От теб се очаква да се явиш на работа в лабораторията, веднага щом те изпишат от болницата.

Тайлър се вторачи в него.

— Искате да се върна в „Ескалибур“?

Елизабет се усмихна.

— Компанията се нуждае от вас, доктор Пейдж. Вие сте единственият, който наистина разбира теоретичната работа, свършена от Патриша Ингерсол върху колоидните кристали. Фирмата е загубена без вас.

— Загубена — замаяно повтори Тайлър. — Без мен.

— Абсолютно — увери го Елизабет. — Нали така, Джак?

— Точно така — потвърди той.

— Не осъзнавах... — започна Тайлър объркано. — Никой не се е чувствал загубен без мен преди.

Напрежението в директорския кабинет на „Ескалибур“ беше високо. Елизабет се изненада, че въобще успяваше да диша. Тя огледа разтревожените лица на останалите членове на борда на директорите. Членовете на семейство Ингерсол се бяха разпръснали из кабинета. Някои седяха отпуснато на столовете. Други пиеха кафе. Трети се разхождаха. От еуфорично вълнение бяха изпаднали в състояние на дълбоко отчаяние.

Елизабет не можеше да ги обвинява. Представянето пред Грейди Велтран и хората му започна преди три часа. Засега никой не беше излязъл от лабораторията, за да им съобщи някаква новина. С всяка измината минута им се струваше, че провалът е неизбежен.

— Нещо се е объркало — каза Анджела и застана до прозореца. — Ако „Мек фокус“ вършеше работа, както Пейдж ни обеща, вече щяхме да сме чули нещо. Налага се да погледнем фактите в очите. Съсипани сме.

— Всичко, за което се труди Патриша в продължение на години... — промърмори чичото на Майло, Иво. — Всичко е загубено.

Анджела го погледна мрачно.

— Знаех си, че не трябва да позволяваме на Джак да хвърли всичко в един-единствен проект. Казах ви, че това е грешка. Помните ли?

Лелята на Майло се намеси:

— Нямахме избор. Компанията загиваше. Джак беше единствената ни надежда.

Елизабет се извърна от прозореца.

— Успокойте се — каза тя. — Ако в лабораторията имаше проблем, хората на Велтран вече щяха да са си тръгнали. А лимузините им са все още на паркинга. Това означава, че имаме надежда.

— Свършено е — изстена Иво. — Не ни остава нищо друго, освен да ликвидираме компанията. Трябваше да го направим още преди месеци.

Вратата се отвори, преди Елизабет да успее да отговори. Всички погледи се насочиха към Майло, който влезе в стаята със сериозен вид. Джак вървеше зад него. И двамата мъже бяха с каменни лица.

Майло застана срещу роднините си. Успя да запази каменното си изражение за миг, но после се ухили широко. Нададе вик и размаха ръце.

— Да, кристалът свърши работа. Точно както Тайлър обеща. Демонстрацията мина идеално. Разкажи им, Джак.

Джак срещна погледа на Елизабет. Усмивката му беше предизвикателна. Също както се усмихваше, когато се любеше с нея.

— Е? — подтикна го тя.

— Забавихме се, защото Грейди Велтран настоя да подпишем предварително споразумение още преди да излезем от лабораторията — каза Джак. — Наложихме се да изчакаме, докато адвокатите съберат всички подписи.

— Страхотно! — изкрещя Иво и скочи. — Успяхте!

— Джак успя — усмихна се Майло и потупа Джак по гърба. — Той свърши цялата работа.

— Ние я свършихме — поправи го той. — Беше страхотен по време на демонстрацията, Майло.

Майло не можеше да спре да се хили.

— Не мога да повярвам — прошепна Анджеела с облекчение. — Значи стана?

— Идеално.

Майло погледна към Джак, който стоеше облегнат на бюрото, скръстил ръце, прокашля се и се подготви да говори.

Елизабет видя как младежът добива самоуверен вид, който напомняше на непоклатимото хладнокръвие на Джак. Тя прикри усмивката си. Майло се учеше бързо. Но пък и взимаше уроци от майстор.

— Теориите на леля Патриша относно фундаменталната природа на колоидните кристали бяха правилни — обясни той. — Тайлър Пейдж беше прав, когато ни обеща, че ще свършат работа. Е, вече всичко е наред — каза и кимна към Джак. — Благодарение на теб и фонд „Аврора“, „Ескалибур“ ще стане сериозен играч в следващото поколение компютърна технология, основана на светлината.

Елизабет отиде до шкафа, отвори го и извади двете сребърни купи, които бе оставила там преди три часа. Във всяка имаше бутилка шампанско. Ледът отдавна се бе стопил.

— Мисля, че имаме повод да празнуваме — каза тя и погледна Джак и Майло. — Е, господа, ще ми направите ли честта?

— Охо! — възкликна Майло. — Шампанско.

— Чудесна идея. — Джак прекоси стаята, за да вземе едната бутилка. После погледна Елизабет в очите и попита: — Май никога не си се съмнявала, нали?

Тя се усмихна.

— Никога.

— Какво съвпадение — меко каза той. — Нито пък аз.

Тя го погледна в очите и в тях прочете огромно щастие. Знаеше, че той вижда същото отражение в нейните очи. И двамата знаеха, че то няма нищо общо с „Мек фокус“.

Тапата изскочи от бутилката и се удари в тавана. Всички се засмяха доволно.

Майло вдигна чашата си.

— Да прием за „Мек фокус“. Бих искал да предложа и още един тост. За Джак и Елизабет. Пожелавам им да са вечно щастливи заедно.

ГЛАВА 28

Тя закъсня.

Видя го още когато влезе в ресторанта на клуба. Седеше в същото сепаре, където я бе чакал в деня след първата им злощастна нощ заедно. Тя си помисли, че това не е случайно, и се усмихна.

Оберкелнерът Хюго забърза към нея.

— Добре дошли, госпожице Кабът. Господин Феърфакс вече пристигна.

— Да, видях.

Хюго я придружи до сепарето. Елизабет усети, че няколко глави се обръщат след нея. Долови прикрити усмивки и разбра, че не е единствената, която изпитва чувството, че преживява нещо отново. Това бе първият път, когато се срещаше тук с Джак след зрелищната им сцена.

Елизабет забеляза развеселения му поглед и разбра, че той я наблюдава с радост как прекосява елегантния ресторант. Когато стигна до масата, той се надигна и я целуна по устните.

— Закъсня.

Тя не му отговори, а се усмихна на оберкелнера.

— Благодаря ти, Хюго.

— Няма проблеми, госпожице Кабът — отвърна той. — Моля ви, позволете ми да ви поздравя за годежа. Очакваме с нетърпение приема ви тук в петък.

— Ние също го очакваме с нетърпение, Хюго — отвърна Елизабет.

Оберкелнерът се усмихна отново и се оттегли.

Без да обръща внимание на любопитните погледи на останалите посетители, тя остави чантата си на канапето и се настани удобно. Джак седна срещу нея.

— Вероятно се чудиш защо поисках тази среща — каза той.

Елизабет демонстративно огледа ресторанта.

— Предположих, че искаш да се позабавляваш.

Джак се засмя.

— Е, признавам, че не можах да устоя на желанието да разиграем нова сцена пред старата публика. Исках този път да им покажем, че всичко е наред.

— Засега се справяш отлично. Още не съм те заляла с вода.

— Да, нещата определено се оправят — кимна той.

Елизабет си взе солета.

— Получих подарък от Вики — съобщи му тя.

— Така ли? Какво ти изпрати?

— Плакат на „Мошеническа компания“ с автограф. Ще го сложа в рамка и ще си го закача в кабинета.

— Тази сутрин видях Пейдж. Беше много развълнуван. Изглежда, филмът ще се разпространява в чужбина и на видео. Няма да донесе никакви пари, разбира се, но хората ще го видят.

Джак се облегна назад и я погледна сериозно.

— Искаш ли първо да поръчаме или направо да говорим делово?

— Започваш да ме плашиш, Джак. — Елизабет взе менюто. — За какво става дума?

— Докато бяхме в Мирър Спрингс, ти ми направи делово предложение.

— Доколкото си спомням, ти не ми отговори.

— Мислих доста по въпроса.

Елизабет бавно остави менюто.

— Сериозно ли говориш? Искаш да работиш за „Аврора“?

— Не точно. Но нещо, което ми каза тогава, остана в съзнанието ми.

— Какво?

— Напомни ми, че целите на фонда и на „Феърфакс Консултинг“ са сходни. Ти търсиш малки компании, които се нуждаят от капитал. Аз помагам на малки компании, които имат сериозни проблеми. Защо да не обединим силите си и да им предложим пакет от услуги?

Елизабет се усмихна.

— Печеливша комбинация. Но трябва да призная, че съм малко изненадана. Мислех, че не одобряваш идеята да получаващ заповеди от мен.

— Така е — отговори той и прикова очи в нейните. — Обичам те така както не съм обичал никого другого в живота си, но не

възнамерявам да работя за теб. Нищо лично. Просто не съм добър изпълнител на заповеди. Но пък имам друга идея.

— Знаех си, че има нещо.

— Да, има. Алтернатива. Предлагам ти сдружение. „Феърфакс Консултинг“ и фонд „Аврора“ ще запазят собствения си бизнес, но ще създадат съдружие, което ще работи по определени проекти.

— Хм.

Приглушеният звън на мобифона ѝ прекъсна мислите ѝ. Елизабет отвори чантата си и го извади.

— Елизабет.

— Лизи? — избумтя в ухото ѝ бодрият глас на Мерик. — Цяла седмица се опитвам да те хвана. Прегледа ли новия ми бизнесплан?

— Погледнах го, но бях много заета, Мерик. Покрай ангажиментите за годежния прием и...

— Знам, знам. Поздравления. Но да се върнем на плана ми. Този път е идеален, Лизи. Сигурен съм.

— Както ти казах, още не съм го прегледала подробно, Мерик.

В очите на Джак проблесна пламъче. Елизабет не беше обсъждала плана на Мерик с него и бе почти сигурна, че Джак знае защо не го е направила. Очевидното му неодобрение я раздразни, затова тя заговори прибързано:

— Но имам доверие на инстинкта ти, Мерик. Веднага ще прехвърля парите в сметката ти.

— Хей, Лизи, това е страхотно!

Ентусиазмът на Мерик бе заразителен както винаги.

— Фантастично. Няма да съжаляваш за това — продължи той. — Този път всичко ще е наред. Ще видиш.

— Дай ми телефона. — Джак се протегна над масата и дръпна мобифона от ръката ѝ.

— Какво правиш, по дяволите? — ядоса се Елизабет.

Той не ѝ обърна внимание.

— Мерик? Джак Феърфакс. Да, да, знам, че съм късметлия. А сега за твоя бизнесплан. Фонд „Аврора“ и „Феърфакс Консултинг“ създават ново сдружение. Ако искаш финансирането, получаваш и консултациите.

Елизабет се опита да изтръгне телефона от ръката на Джак.

— Джак, чакай, още не сме обсъдили този въпрос.

Той задържа мобифона далеч от нея и продължи да говори с Мерик:

— Ще работя с Елизабет, а не за нея. Не, още не сме подписали документите.

— Още не сме обсъдили подробностите — каза Елизабет, като се изправи и отново се опита да грабне телефона. — Може да съм си променила решението.

Джак кимна към тримата бизнесмени, които седяха на съседната маса. Елизабет ги погледна и видя, че я наблюдават любопитно.

Тя се изчерви силно и се облегна на канапето. Затропа с пръсти по масата и зачака Джак да приключи разговора.

— Договорихме се — най-после каза той. — Ще се чуем.

Подаде мобифона на Елизабет с думите:

— Ето и първият клиент на сдружението ни.

Тя го изгледа сърдито.

— Действаш прибързано. Нещо ми подсказва, че ако това е начинът, по който работиш, сдружението ни ще има доста затруднения.

— Да не искаш да се откажеш от сделката?

— Първоначалното ми предложение — напомни му тя спокойно, — бе да работиш за „Аврора“. А не да създаваме сдружение.

— Раздразнена си, защото не съм съгласен да получавам заповеди от теб.

Елизабет понечи да възрази, поколеба се и накрая се предаде и се засмя:

— По дяволите! Това беше такава хубава фантазия.

Джак се ухили.

— Искаш хубава фантазия? Почакай до довечера. Купих една книга за масажи. А ако не свърши работа, ще измисля нещо друго, с което да те позабавлявам. При това дори няма да е фантазия. Гарантирам ти.

Елизабет се изчерви от любовния блясък в очите му. Това беше истинското нещо. Любовта, която щеше да продължи цял живот. Знаеше го със сигурност, така както знаеше, че слънцето ще изгрее.

— За какво мислиш? — попита Джак.

— Мисля, че сме големи късметлии.

— Така си е — усмихна се той. — Историята завърши с хепиенд.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.